

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

IVY
TOUCHED
and
BRONZE
BLADE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
SHANNON MAYER
KELLY ST CLARE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İÇİNDEKİLER

Başlık Sayfası

Telif Hakkı

1. Bölüm 1

2. Bölüm 2

3. Bölüm 3

4. Bölüm 4

5. Bölüm 5

6. Bölüm 6

7. Bölüm 7

8. Bölüm 8

9. Bölüm 9

10. Bölüm 10

11. Bölüm 11

12. Bölüm 12

13. Bölüm 13

14. Bölüm 14

15. Bölüm 15

16. Bölüm 16

17. Bölüm 17

18. Bölüm 18

19. Bölüm 19

20. Bölüm 20

21. Bölüm 21

22. Bölüm 22

23. Bölüm 23

24. Bölüm 24

OceanofPDF.com

IVY
TOUCHED
and
BRONZE
BLADE

ŞAYEN İN VAYER
İSHELLY ST CLARE

OceanofPDF.com

Copyright © 2023 by Shannon Mayer

Tüm hakları saklıdır.

Hijinks Ink Publishing tarafından

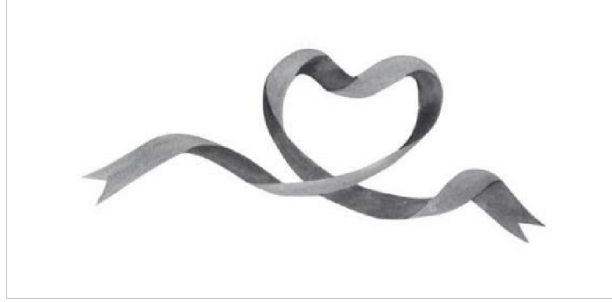
yayımlanmıştır www.shannonmayer.com

Tüm hakları saklıdır. Yukarıdaki telif hakları saklı kalmak kaydıyla, bu yayının hiçbir bölümü, hem telif hakkı sahibinin hem de yukarıdaki yayıncıların önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir veri tabanında veya erişim sisteminde saklanamaz veya tanıtılamaz ya da herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi veya başka türlü) iletilemez.

Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

OceanofPDF.com

CHAPTER 1

Hayatta kal, kızım.

Underhill'in bana söylediği son sözler, o kaybolduktan ve güneş batıp yıldızlar açtıktan çok sonra bile havada yankılandı. Yıldızlar gökyüzünde parlayan şimşek kuşları kadar parlaktı, yine de tenimde bir ürperti dalgalandı ve keskin bir nefes almama neden oldu. Üşüyordum. Üşümüyordum.

Dehşete
düştüm.

Korkusuz

.

Fırtınanın içimi parçaladığını hissederken sakinleşmek.

İkisi aynı anda nasıl doğru olabilirdi? Bilmiyordum ama yine de gerçek buydu.

Cormac ve Aaden ile çalışarak karanlığı durdurdum ve kayıp çocukları kurtardım. Tüm fae'lerin gelecekteki kraliçesini annesinin kollarına döndürdüm.

Ve maliyetin yüksek olacağını bilmeliydim.

Hala ne olduğunu anlayamıyordum. *Nasıl* olduğunu.

Çocuk hırsızı yok eden silah daha sonra Cormac'a dönmüştü. Tohumcuk, karanlığı arayan ve onunla beslenen bir ağaca dönüştü, ancak ağaç çocuk hırsız tarafından doyurulmadığında, yiyecek *herhangi bir* güç kaynağına aç hale geldi. Benim sihrim tükenince, ağaç bir sonraki en yakın kişiyle beslendi.

Cormac.

Teninin nemli soğuşunu hâlâ hissedebiliyordum. Gözleri ışıktan yoksundu... Ondan geriye kalan tek şey kılıcıydı. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor, tenimi okşayan rüzgârda soğuyor ve gümüş rengi saçlarımı karıştırıyordu. Orry saçlarımı yeniden örmek isterdi, eğer yanımda olsaydı. Ama anneme göre yolculuğumun bir sonraki adımında yanıma kimseyi almamam gerekiyordu, küçük yarasa arkadaşımı bile.

Tek başına. Şimdi.

Ancak bu sözler herhangi bir yönde adım atmamı engellemişti. Anneme hiç karşı gelmiş miydim? Hayır. Underhill'e karşı gelip uzun yaşamayı bekleyemezsiniz. Eski kankam Kik bile onun iradesine karşı gelmemişti - en azından açıkça.

Tek başıma çömelmiş, kararsızlık içinde hareketsiz dururken, tam da bunu yapmayı düşündüm. *Diyarlar arasındaki denge gücüne meydan okuyarak.*

Eğer onu dinler ve yalnız gidersem, Kahin'i bulmak için Batı'ya giderdim, böylece kafamın içindeki büyülü hapis hanede hapsolmuş kadın Sigella'yı kurtarmak için yeminimi tutabilirdim. Sonra da karanlığın efendisini öldürmek için ilerlemeye devam ederdim - o her kimse artık.

Eğer *kendimi* dinleseydim, nereye giderdim?

Cevap beklediğimden daha hızlı geldi.

Güneye doğru gidecektim, beni çeken buydu.

Ayaklarım titriyordu ama onları

kaldıramıyordum.

Panik alışık olduğum bir şey değildi. *Korku mu?* Evet, tabii ki. Ama vücudumu saran, nefesimi kesen panik yeniydi ve bu çılgınca, sıkışmış enerjiyle ne yapacağımı bilmiyordum. Onunla hiçbir şey yapamıyordum. Orada durdukça panik daha da yükseliyor, beni boğuyor ve donduruyordu.

Kararsız değildim. Hiç de öyle biri değildim. Ama güneye gidersem, ne gibi sonuçlarla karşılaşacağımı ve bunların hemen mi yoksa uzak bir gelecekte mi olacağını bilmiyordum. Annem söz konusu olduğunda böyle şeyler tartılmalıydı. Çünkü o bir dengeydi. Annem tüm olasılıklara sahipti ve ben sadece kafamdakilere sahiptim.

İtaatsizliğimin cezasını ve bunun neden olduğu herhangi bir dengesizliğin bedelini ödeyebilir miydim?

"Ejderha boku," diye fısıldadım.

Derimsi kanatların çırpınışı gözlerimi etrafımda süzülen Orry'ye çevirdi. Kanatları genellikle parlak altın renginde olurdu ama gri bir şafak vakti gökyüzüne vuran güneşin ilk zayıf ışıkları gibi soluk görünüyorlardı.

Hafifçe başımın üstüne indi ve minik pençelerinin yumuşak çiziklerini hissettim. "Sen iyi misin? Bir saattir çok yükseklerde uçuyorum ve sen hiç kıpırdamadın. Sonunda gelip Lugh'un topları dünyasında neler olup bittiğini görsem iyi olur diye düşündüm. Ne düşünüyorsun? Neler oluyor?" Pençeleri saçlarımı çekiyordu, rüzgârın saçlarıma attığı düğümleri çözmeye başlamıştı bile. Konu saçlarım olunca arkadaşım kendine engel olamıyordu.

"Gitmem gerek," diye mırıldandım sert dudaklarımın arasından.

"Evet, biliyorum! Ben de son bir saattir bunu söylüyorum, hareket etmelisiniz yoksa sıcak bir akşam yemeğini kaçıracaksınız. Bir de Aaden çok garip davranıyor. Bir erkek için bile çok garip."

"Ne?" Sözlere paniğimi ve kararsızlığımı yarıp geçti. Uzandım ve gözlerinin içine bakabilmek için onu aşağı çektim. "Yaralandı mı?"

Lütfen, ikisi birden olmasın. Ağaç, Cormac'ı aldıktan sonra Aaden'in de etini delmişti. Ona ne yaptığını kim bilebilirdi?

Orry kanatlarını bileklerime doladı ve iri gözleri birkaç kez kırıştı. "Onu son gördüğünden daha fazla incinmiş değil. Daha çok kendinde değilmiş gibi. Garip davranıyor."

Daha önce Aaden'in gözlerinden birinde olağandışı bir şey fark etmiştim ama o zamandan beri Cormac'ın kehribar rengi gözlerini görmediğim için her şeyi kederimin bana oyun oynamasına bağlamıştım. "Ne yapıyor bu?"

"Sanırım o iyi? Bilmiyorum. Onca şeyden sonra *sen* iyi misin? Saatlerdir bu noktada duruyorsun. Aaden onu son gördüğümde kampın kenarında volta atıp kendi kendine mırıldanıyordu. Belki ikiniz birleşip ikiye bölünürseniz normal hareket eden iki insan olursunuz. Yemek teklifleri dahil herkesi görmezden geliyor. Dürüst olalım, o cüssede bir adam büyük bir savaştan sonra yemeğe hayır demez."

Verdiği cevap beni rahatlattı. İştahsızlık benim için sürpriz değildi. Benim de konuşacak iştahım yoktu. Yemek yemek aklıma gelen son şeydi. Cormac'ı kaybettikten sonra ikimiz de garip davranmaya mecburduk; uykusuzluğun ve çocuk hırsızı öldürmek için çıktığımız yolculuğun sürekli tehlikesinin ü z e r i n e bir de bu eklenmişti. Sonra bir adım daha atmadan önce yapmam gereken ezici bir seçim vardı. Beni olduğum yerde donduran o şey yüzünden Aaden.

Orlaith'in söylediği hiçbir şey beni gerçekten endişelendirmese de, onun endişeleri yanlış bir seçim yapmam için gereken tek şeydi. Ve ben de yaptım. Aynen böyle. Bir saat boyunca kararsızlıktan hareketsiz kaldıktan sonra, Aaden'in sağlığıyla ilgili en ufak bir endişe bile bir yöne karar vermem için yeterli olmuştu.

Yolu ben belirledim.

"Önden git, Orry," dedim. "Kampa gidiyoruz."

Güneye döndüğümde sonuçlar artık hareket halindeydi.

Durakladı. "Ama saçın." Sonra nefesinin altında mırıldanarak, "Orlaith, şu anda saçları için endişelenmiyor. Ocakta bir sürü önemli şey var. Saçını sonra bitirirsin." Bununla birlikte boğazını temizledi. "Tamam, orada görüşürüz!" Atladı ve karanlığa doğru uçtu.

Annem asla dolambaçlı yoldan gidemeyeceğimi söylemedi. Batıya gitmeliydim. Ve gidecektim, ama henüz değil.

Koşmaya başladım ve acı içinde kıvrandım. Vücudum ağrıyordu, büyüm tükenmişti ve kalbim Cormac'ın açtığı delik yüzünden şiddetle acıyordu. Aaden'e bir şey olmasına asla izin veremezdim. Kalbimin böyle bir gözyaşını daha kaldıracabileceğini sanmıyordum.

Güneye gidiyordum.

Güneye, Aaden'e.

Ben olsam onu kontrol eder, sonra batıya giderdim. Bu büyük tepkilerden kaçınmama yardımcı olabilir.

Bir erkek için annemin isteğine karşı gelmem beni şaşkına çevirmiş ve bir buzağı yavrusu gibi göz kırpmama neden olmuştu. Bu kadar kısa bir süre içinde, her iki erkek fae de benim için çok önemli hale gelmişti, bu kadar kısa bir sürenin izin verdiğinden çok daha önemli. Cormac ve Aaden için neden bu kadar güçlü hisler beslediğimi anlamıyordum. Bildiğim tek şey, en iyi ihtimalle mesafeli, en kötü ihtimalle talepkar ve acımasız olan annem de dahil olmak üzere, herhangi biriyle sınırlı etkileşimlerle, çoğunlukla yalnız bir ömür geçirmiş olduğumdu ve şimdi tekrar böyle yalnız kalmak istediğimden emin değildim. Cormac ve Aaden'i istiyordum. İkisini de.

Ama artık sadece bir kişi kalmıştı ve onu koruyacaktım. Onu korumak, tuhaf ve imkânsız bir şekilde, artık *kendimi* korumak anlamına geliyordu.

Askerler, kurtarılan çocuklar ve Aden'den oluşan kampın tamamı benden yaklaşık on mil güneydeydi. Çok kaçmışlardı. Annemin varlığını hissettiğimde onları göndermiştim ve herkes Underhill'in dalga geçmediğini biliyordu.

Kampın kenarlarına yerleştirilmiş muhafızlar geldiğimi gördüler ve silahlarını şakırdatarak yolumu kestiler.

"Dur!"

"Ben Gümüş'üm." Bir elimi kaldırdım ve üzerimde bir ışık parladı, saçlarım onlara doğru parladı ve mızraklarını indirdiler. "Aaden nerede?" "Kampın uzak tarafında, çocuklara göz kulak oluyor," dedi muhafızlardan biri. Derin bir gümbürtüye dönüşen sesi, onlardan bahsederken yumuşadı. "Onları kurtardığınız için teşekkür ederim, Leydi Silver."

Leydi Silver. Snort.

Başımı salladım ve Aaden'e doğru ilerlerken çevreyi kontrol etmek ve muhafızların gerçekten de nöbet tuttuğundan emin olmak için kampın etrafında bir tur attım. Aptal toprakta yaşayan fae'ler duyularıyla *hiç* uyumlu değillerdi.

Cormac öyleydi.

Bir keder duvarı bana çarptığında sertçe yutkundum. Gerçek *bir keder*. Şimdiye kadar hiçbir yaratığın ölümüne üzülmemiştim. Hiçbir zaman. Doğduk ve öldük, dünyamızın düzeni böyleydi. Böylesine temel bir gerçeğe üzülme bana gülünç geliyordu. Ama kurdumla birlikte sahip olabileceğim gelecek de onunla birlikte gitmişti. Cormac'la, onun kaybından sonra asla iyileşemeyeceğimi hissedecek kadar zaman geçirmiştim ama kurdumla birlikte bir şeyler keşfetmek için yeterli zamanım olmamıştı. Çok erken çalınmıştı.

Peki ne için?

Çocukları bulduğumuzda günü ve savaşı kazanacağımızı düşünmüştüm ama çocuk hırsızı sadece bir uşaktı, akıllara durgunluk veren bir emir kuluydu.

Güç. Dışarıda daha kötü bir şey vardı ve annem şimdi bununla uğraşmamı istiyordu.

Bu karanlığın efendisi ne kadar güçlüydü? Onun lanet piyonuyla dövüşmekten zar zor kurtulmuştum.

Sigella'nın sesi saatler sonra ilk kez içime fısıldadı. *Üç, Silver. Kötülük her zaman üçlü olarak gelir.*

Üç şerefsiz, harika. Karanlığın efendisinin de bir efendisi var mıydı? Yoksa öldürülecek başka bir uşak mı vardı? Sigella'nın sözlerine güvenebilirim tabii.

Büyük bir *eğer*.

Yine de. Gerçekçi konuşmak gerekirse, hükümdarların kendilerini korumak için her zaman piyonları olmuştur. Belki de karanlığın efendisiyle aramda sadece bir kişi kaldığı için rahatlamalıydım.

Yaşlı kadına cevap vermedim, bunun yerine denge sağlamak için bir dalın ucuna tutunmak üzere bir kütüğün üzerine çıktım. Sigella'yı çay ocağında, duvarları siyah çatlaklardan oluşan bir karmaşa içinde, çayını yudumlarken ve tavırları asil ve düzgün ile vahşi arasında gidip gelirken hayal edebiliyordum. Kahkahası kulaklarımda çınladı. Buz gibi bir sestir ve bana hiçbir şekilde güven vermiyordu.

İleride tanıdık bir şekil ilerliyor, ateş ışığında bir grup çocuğu ısıtıyordu.

Aaden.

Ben yaklaştığımda başını kaldırmadı ama birkaç çocuk varlığını fark etti. Bir elimi onlara doğru kaldırdım ve parmaklarımı oynattım. Beni taklit ettiler ve sonra yemeklerine döndüler. Yanlarında, saraya geri dönerken genç fae'lere göz kulak olacak birkaç kadın vardı.

"Aaden?" Dedim.

Titrek ışığın gölgeye dönüştüğü ateşin sıcaklığının dışında volta attı. Yere bakılırsa, buraya geldiklerinden beri volta atıyordu. Adını söylediğimde başını kaldırmadı, sadece hareket etmeye devam etti... sanki duramıyormuş gibi.

Belki de Orry endişelenmekte haklıydı, belki de bu sadece iştah kaybından daha fazlasıydı.

Yoluna çıktım ve elimi uzattım. "Aaden."

Elim ortasına zar zor değdi, ama beni bileğimden yakaladı, sertçe büktü ve beni kalçasının üzerinden fırlatarak yere çarptı.

Saldırı canımı acıtmadı ama *Aaden*'in saldırısı beni daha fazla şok edemezdi. Benim makul, fazla nazik Aaden'im.

Eli bileğime dolanmıştı, ben de onu da yanıma alarak yuvarlandım.

Ormanın derinliklerine doğru yuvarlandık ve çocuklardan ve ateş ışığından uzaklaştık.

Ağaçların arasında, taklalarımızı durdurdu.

Sırt üstü yatmış, bileğimi sıkıca tutuşunu anlamlandırmaya çalışarak ona bakıyordum. Tekme atabilirdim, onu erkekliğinden vurabilirdim ama bir şeyler gerçekten yanlıştı.

Aden'in her iki gözü de karanlıktı, sadece dış kısımlarında berrak yeşilden bir halka vardı. Delici yeşil gözleri onda en sevdiğim şeylerden biriydi ve bu gözlerin kaybı yeni bir korkuyu yüzeye çıkardı. Ağaç onu deldiğinde hasta mı etmişti? Bakışlarındaki siyahlık bana ölçekler âlemindeki karanlık şeritleri hatırlattı. Renkli kurdelelere saldırma şekillerini.

"Aaden. Neyin var?" Oturmak için hamle yaptım ve o da ortama doğru eğildi. Yüzlerimiz yakın olsun diye öne doğru eğildi.

Aaden'den korkmuyordum ama yine de içime bir adrenalini heyecanı yayılıyor, beni onun bu bilinmeyen versiyonuyla savaşmaya hazırlıyordu. "Konuşmalısın, yoksa ben

seni vuracak."

Çenesi gerildi ve bakışları yüzümde, vücudumda gezindi ve sonra tekrar geri döndü. "Benimkini."

Bir kelime ve sonra ağzı benimkine çarptı, saldırgan ve talepkâr. *Vahşice*. Ben de onu öptüm. O ne kadar şiddetle verdiyse, ben de o kadar şiddetle karşılık verdim. Keder onu çılgına çevirmişti, beni de aynı şekilde. Başka bir şey hissetmek istiyordum.

Yakaladığım elimi yere bastırdı ama ben diğer elimle ona uzandım ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek onu sıkıca kendime çektim. Ona yapıştım.

Onun dokunuşuna ve sevgisine her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı. Bu acıyı birkaç dakika daha unutmak istiyordum.

Hırladı ve alt dudağımı kan akıtacak kadar sert bir şekilde ısırdı. Serbest elimi yakaladı ve başımın üstünden yere çarptı. Taşlar etimi ısırdı.

"Benimkini." Kendisine ait olmayan boğuk bir sesle söyledi, sonra beni bir kez daha öpecekmiş gibi başını eğdi.

İlk *mayın* seksiydi. Bu seferki... akli dengesi yerinde değildi. İkimiz arasında en akli başında olanın ben olmam ne büyük hayal kırıklığıydı. Her şeyin bir ilki vardı.

Öpücüğünden kaçmak için yana doğru döndüm.

Daha önceki paniğimin bir kısmı geri döndü. Orry endişelenmekte haklıydı. Bu Aaden değildi, bana karşı asla bu kadar agresif olmazdı. Bir şey onu ele geçirmişti.

"Aaden!" Adını yüksek sesle söyledim ve ondan uzaklaştım.

Hiç sihrim kalmamıştı. Savaş hepsini tüketmişti ve zaman dışında hiçbir şey gücümü geri getiremezdi. Aaden'i n beni bir dövüşte yenebileceğini asla söyleyemezdim; müthiş bir dövüşçüydü ama asla öldürme içgüdüsüne sahip değildi.

Ona her ne olduysa, bu durumu değiştirmişti; tehlikenin üzerinden akıp gittiğini hissedebiliyordum.

Bacaklarımı kullanarak Aaden'in kalçasına bir ayağımı koydum ve onu bir tarafa itmek için kaldıraç kullandım. Yuvarlandık. Artık ben üstteydim ama o hâlâ bileklerimi sıkıca kavramıştı.

"Bana geri dön," diye bağırdım, kamptan kimin duyduğunu umursamadan. Bu panik mi? Sesimi tizleştiriyor ve korku dolu bir hale getiriyordu.

Beni öpmek ya da ısırarak için gerindi, hangisi olduğundan emin değildim. Onunla buluşacakmış gibi eğildim ama ne yapmak üzere olduğumu göremesin diye. Ayağa fırladım, bileklerim hâlâ ellerindeydi, sonra *sertçe* yere düştüm ve bir dizimi karnına sapladım.

Nefes nefese kaldı. Garip renkli gözleri irileşti, sonra yavaşça beni ona bir ömür önce çekmiş gibi hissettiren o güzel yeşile geri döndü.

Aaden'im.

"Aaden?" Parmakları bileklerimi gevşetirken adını tekrar fısıldadım. "İyi misin?"

"Nefes alamıyorum." Hırıltıyla nefes aldı.

Ben indim, o da yarı yuvarlandı, öğürüyor ve nefes almak için çırpınıyordu.

Omzumun üzerinden baktım, bizi izleyen bir çocuk ve muhafız kalabalığı görmeyi bekliyordum ama kimse yoktu. Ateşin alevlerini zar zor görebiliyordum.

Aaden elleri ve dizleri üzerinde öksürdü. Sırtına dokundum ve irkilerek uzaklaştı. "Yapma! Dokunma bana."

Donup kaldım. "Neyin var?"

Sanki bir savaştaymış gibi nefesi kesildi ve sürüklendi. Eğer öyleyse, bu savaş sadece onun görebildiği bir savaştı.

"Cormac'ın ölmesi benim hatam. Benim hatam... Silver, lütfen sırf Cormac öldü diye beni seçme."

Bakakaldım. Sözlerinin oturması ve anlam kazanması bir an aldı çünkü çok aptalcaydı. Ona dokunmamı istemiyordu çünkü onu teselli ödülü olarak gördüğümü düşünüyordu. "Seni seçmiyorum çünkü o öldü, salak!" Anneme karşı gelip güneye bunun için mi geldim? Lanet olsun, Underhill'in yalnız gitmemi söylemesine şaşmamalı.

"Eğer burada olsaydı, o zaman seçim yapmak zorunda kalırdın." Hırladı ve ses tonunda başka bir şeyin, daha uğursuz bir şeyin ipucu vardı.

Acı ve kederden daha fazlası mıydı? Başka bir gücün iş başında olduğunu göz ardı etmek aptallık olurdu. Daha önce sadece bir anlık karanlık yoktu, gözleri birkaç dakika boyunca öyle kalmıştı.

Ona ikisi arasında bir seçim yapmayı planlamadığımı söylemek aklıma geldi. Zamanla ikisine de sahip olacaktım. Belki de Aaden bu yorumdan hoşlanmazdı.

Bunun yerine geri adım attım, ellerimi kaldırıp yumruk yaptım. Gözleri hareketlerimi takip etti.

"Benden korkuyor musun?" diye sordu.

"Bana saldırdın. Sahiplenicisin. Bir şeyler farklı," dedim. "Sen sen değilsin."

Gülüğü acıydı. Ağır ağır oturdu ve bir ağaca yaslandı. "Kendim gibi *hissetmiyorum*. Bok gibi hissediyorum. Kaçamadığım bir kâbusun içindeyim. Kazanmıştık, lanet olsun. Kazanmıştık ve sonra Cormac... Onu nasıl kaybettik Silver? Neden hepimizin oradan galip olarak ayrılmasına izin verilmedi? Yapmamız gereken her şeyi yaptık."

Underhill'in annesiyle büyümek hayatın bir yönünü kristal **berraklığında** ortaya koymuştu. "Diyarları yöneten güçler acımasızdır. Burada

Başarısızlık olmadan kazanmak. Kayıp olmadan kazanç olmaz.

"Denge," dedi sanki bu kelime ekşiymiş gibi.

"Ve dengesizlik." Biri olmadan diğeri var olamazdı.

Aramızdaki sessizlik, Aaden'in yanındayken hoşlanmaya başladığım türden bir sessizlik değildi. Sessizlik gergindi.

Onun için ne yapabilirdim? Ona nasıl ulaşabilirdim? Hiçbir fikrim yoktu. Ama eğer Aden hastaysa, ağaç ona bir şey yaptıysa ya da burada henüz anlayamadığım başka bir güç iş başındaysa, o zaman ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Annemi dinlemek zorundaydım.

"Gitmek zorundayım." Kendimi kalmaya ikna edemedim kelimeler ağzımdan dökülüyordu. "Yapacak daha çok işim var."

Oturdu; gözleri hâlâ yeşildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Daha fazla karanlık bekliyor. Potansiyel olarak savaştacak iki düşman daha var," dedim ve Sigella'nın kötülüğün şimdilik üçer üçer gelmesiyle ilgili tavsiyesine uymaya karar verdim.

Ona bunları anlatmamalıydım. Yine de buradaydım, onu tehlikeyle baştan çıkarıyordum, tıpkı ışıltılı bir mücevherin bir ejderha şekil değiştireni baştan çıkarması gibi. Benimle gelmesini istemiştin, tüm sağduyuma rağmen. Zayıflığım beni rahatsız ediyordu ama yine de dönüp ondan kaçmadım.

Aaden ayağa kalktı ama yaklaşmadı. "Bununla tek başına savaşamazsın."

Homurdandım. "Yapmalıyım. Annem öyle diyor. Tabii gelmek istemiyorsan?" *Zayıf*. Gözleri kısıldı. "Neden Underhill'e karşı gelesin ki?"

Tırnaklarım avuç içlerime batana kadar ellerim yumruk şeklinde sıkıldı. Kik'in yıllar boyunca bana yaptığı tüm uyarılar, yanlış giden aşk hikâyeleri şimdi çok daha anlamlıydı. Aaden'i burada bırakıp yalnız mı gitmeliydim? Kalbim iyileşebilecekken bu durumdan geri mi çekilmeliydim?

Cevap mı? Onunla aramdaki bağ, Cormac'la kurduğum bağ kadar kalıcı ve tuhaftı. Sadece ikisi vardı. Nasıl olduğunu anlamıyordum, tek bildiğim bu adamın benim Aaden'im olduğuydu.

Elimde kalan tek şey oydu.

Bir an için gardımı indirmiştım, kazandığımıza inanmıştım ama onun yerine Cormac'ı kaybetmiştik. Kalbimden geriye kalanların bensiz, kırık dökük bir şekilde dünyada dolaşacağına güvenmiyordum. Eğer Aaden hastaysa, ben bu maceraya devam ederken ona göz kulak olacak başka kimseye güvenmiyordum.

Eğer yas tutuyorsa, birlikte yas tutardık.

Birlikte cehennemi yaşamıştık ve onsuz bir cehennem nöbeti daha geçirmek istemiyordum. Bu bir kalp meselesi değildi. Bu bir ruh meselesi gibiydi ve kalp gelecekte olabilecekler için sadece bir teminattı.

Underhill'in bana yalnız gitmem konusunda söylediklerinin hiçbir önemi yoktu. Eğer itaatsizliğim yüzünden öleceğim anlamına geliyorsa, bu, ona biraz daha göz kulak olabileceğim anlamına geliyorsa, katlanmaya hazır olduğum bir bedeldi.

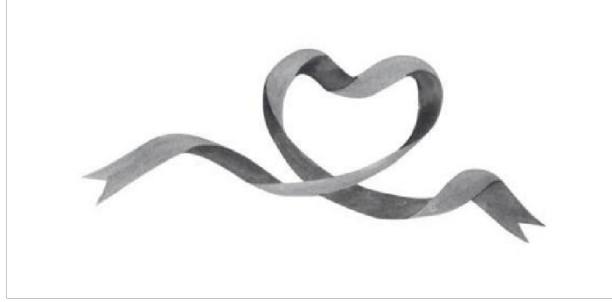
Çenemi eğdim ve kararlılığın iliklerime kadar işlediğini hissettim. "Parçalara ayrılmış olsak da benim hissettiklerimi hissediyorsun. Bizi birbirimize bağlayan bir şey var. Benimle gel Aaden. Birbirimizi korumalıyız."

Ağır bir iç çekiş dalgalandı. "Ne zaman gidiyoruz?"

Sabah ve iyi bir dinlenme bizi bekliyor olsa da, daha fazla gecikme bizim yararımıza değildi. Av ayarlanmıştı ve av ölüm için işaretlenmişti. Avcı olarak, zaman lüksüne sahipmişim gibi davranamazdım.

"Şimdi gidiyoruz."

CHAPTER 2

L Arkamızda şaşkın bir general bırakarak, Aaden ve ben gecenin içine doğru koştuk. *Batiya.*

Yemek yemek ve Kraliçe'ye ayrılacağımızı bildirmek için duraklamıştık ama o çoktan çadırına çekilmiş ve yalnız bırakılmamızı emretmişti.

İrlanda mahkemesine dönmemiz emredildi.

Homurdandım. Kraliçe bile annemin kuyusunu kazmaya cesaret edemezdi.

Kraliçe de bana ne yapmamı emrettiğini bilmiyor olamazdı. Kahin ona beni fae aleminden yakalamasını söylediği için İrlanda sarayının çocukları ailelerine geri dönmüşken, Kahin'in eşini öldürmeme olumlu bakacağından şüpheliydim. Çoğu fae birazdan yapacağım şey karşısında dehşete düşerdi.

"Nereye gidiyoruz?" Aaden önden seslendi.

Vücutlarımız koşmaya ısınırken ikimiz de konuşmamıştık. "Alaska mahkemesi."

"Ne?"

Kraliçe Hyacinth'in ikamet ettiği ana fae sarayıydı. Kahin de büyük olasılıkla orada bulunacaktı.

"Silver, bekle!"

Yavaşladım ve Aaden'in artık *yol* olarak adlandırıldığını bildiğim gri, sert yüzeyde yanımda koşmasını bekledim.

Aaden'in yeşil gözleri bana sabitlendi. "Alaska'nın nerede olduğunu biliyor musun?" "Batı."

Başını iki yana salladı. "O kadar batıda ki, oraya daha çabuk varmak için neredeyse doğuya gidebilirsin."

Birden durdum. "Açık konuş."

"Orada koşamayız. Seyahat etmek için daha iyi bir yola ihtiyacımız var. Daha hızlı bir yol."

Bazı insanlar. "İşte bu yüzden bu yoldayız. Metal bir atın geçmesini beklemek için. Onlardan birini çalıştırabilir misin?"

Aaden'in gözleri büyüdü. "Metal at."

Omuz silktim. "Tabii. Hızlılar."

Bir elini kızıl saçlarının arasında gezdirdi. "Bir araba yardımcı olacaktır, evet. Ama geçmemiz gereken devasa su kütleleri de var. En iyisi uçmak ama insan uçaklarında yer bulmak için bekleme listesi var. Sizde olmayan belgelere ihtiyacımız var. İnsanlar Rubezahl'ın terörizminden sonra hareketlerimizi kısıtlıyor. Silver, araba ve tekneyle seyahat etmek haftalar sürer."

Haftalar.

Burada haftalar Underhill'de aylardı. Eskiden Dünya ile Underhill arasında belirli bir zaman oranı vardı, ama artık hiçbir şey belirli değildi, çok küçüklüğümden beri değil. Şu anda bildiğim tek şey tersine dönmüş olabileceğiydi.

Koşu hızımızı artıracak kadar sihrim yoktu. "Başka bir fikrin var mı?"

Aaden bir nefes verdi. "Geçit açmanın bir yolu yoksa olmaz mı?"

Hayır.

İleride ışıklar yandı ve metal bir at yoldaki virajdan hızla geçti.

Sırıttım. "Bir yolunu buluruz. İşte aracımız."

Aaden gözlerini kısarak karanlığa baktı. "Çok hızlı hareket etmiyor."

Doğru. Vahşi doğanın derinliklerine yaptığımız yolculuktan önce gördüğüm birkaç araba çok daha hızlı hareket etmişti. "Kırık atı almak için bize güvenin."

Yanımdaki Seelie fae mırıldandı. "Arabalar genellikle dörtmala koşan toynaklar gibi ses çıkarmaz, Silver."

Gözlerimi kırptım. "Bu gerçek bir at mı?"

Işıklar önümüzde parlarken yolun kenarına doğru koştuk.

"Bir at mı?" dedi korkunç, buz gibi bir ses. "At mı? Beni rahatsız ediyorsun. Hayır, bana hakaret ediyorsun. Duygularımı öldürüyorsun ve-"

Kara kelpinin konuşmasını kısa keserek, "Kik," dedim. Eğer adım atmasına izin verirseniz, saatlerce konuşmaya devam ederdi. "Ne istiyorsun?"

Aaden bana baktı. "Boynunda neden iki projektör asılı olduğunu sormak istemiyor musun?"

Odağım göğüs kemerine sabitlenmiş ışıklara kaydı. "Hayır. Karanlık. Işıkları var."

"Neden burada dum-dum ile takılıyorsun?" Kik tırısla yaklaşarak sordu. "Her zamankinden daha aptal." Kara kelpisi durakladı.

Araştıran bakışlarından kaçındım. "Neden buradasın?"

Kik gerçekten sorduğum soruları *duyacaktı-şimdi neden buradasın? Sana ihtiyacım olduğunda yanımda değilken neden kalmana izin vereyim?*

Kara kelpisi meselenin etrafından dolanır mıydı? Yüz kişiden doksan dokuzunda öyle yapmıştır.

"Çocuklar bulundu," diye cevap verdi Kik bir süre sonra. "Tatlı bir gezintiye ihtiyacın olabileceğini düşündüm; sıradan bir kısrığa binmene asla izin vermeyeceğimi biliyorsun. Seni son gördüğümünden beri o altın kısrakla yaptığım şey bu olsa da."

Aaden yüzünü buruşturdu.

"Yardıma ihtiyacım yok," dedim soğuk bir şekilde.

Kik'in buz sarkıtları sözlerimin gerçek anlamı karşısında titredi.

"Uh, Silver," dedi Aaden alçak sesle. "Bunu söylemekten nefret ediyorum çünkü bu adam dağıttığınız her şeyi hak ediyor ama... bir araca ihtiyacımız var."

"Kulaklarım beni yanıltıyor mu?" Kik sordu.

Gözlerimi kıstım. "Evet, öyle. Onun yardımını kabul etmiyoruz."

Aaden sesini daha da alçalttı. "Bizi doğruca oraya götürebilir." Kik burnunu aramıza soktu. "Nereye?"

Onu ittim ve sırtımı ona döndüm. "*Hiçbir yere*. Gerçek bir araç bulacağız."

"Evlat, dur artık."

Öfke, acı, ihanet ve düşünemediğim pek çok şey içimde kalın bir çamur gibi çalkalanıyordu ama Kik'in ricasıyla durdum.

Önümde durmak için hareket etti. "Bana ne olduğunu anlat."

Kollarımı kavuşturdum. "Orada olsaydın bilirdin."

"Orada olmalıydım," diye cevap verdi. "Ona itaat etmemeliydim. Ama karanlık saldırdıktan sonra ellerin o kara boka bulandığında aklıma yeterince şüphe girdi ve onu dinlemeye karar verdim."

Onun kim olduğunu belirtmesine gerek yoktu. *Anne*. "Sana emir verdi."

"Hayır. Bir uyarı. Ne olacağına dair bir açıklama. Ben gelmeden önce bana geldi.

seni Dünya'ya kadar takip etti. Altın kaltak benden hemen önce göz kırptı. Tek söylediği, *yalnız kalmaya ihtiyacı olduğuydu*."

Gözlerimi devirdim. "Beni terk etmen için tek gereken buydu."

Asıl mesele de buydu. Kik, en iyi arkadaşım, *benim Kik'im*, yardım talebimi geri çevirmişti. Çocuk hırsızı yenmek için yola çıkan küçük grubumuzun bir parçası olsaydı, çok şey farklı olabilirdi. Cormac hâlâ burada olabilirdi.

Birçok kez ölümle burun buruna gelmiştim. Aaden de.

Birimiz başaramamıştı.

Kik ve ben her zaman birbirimizi anlamıştık. Kaprislerimize ve ihtiyaçlarımıza göre hareket ettik, ama her zaman, *her zaman* gerçek çekişme zamanlarında birbirimizin yanında olduk.

Bu sefer hariç. Arkasını döndüğünde, kalbimin yaralı bir parçası ağır bir darbe aldı - annemin ihmali ve acımasız doğası tarafından defalarca yaralanmış bir parça.

Gözlerimi kapattım.

"O zamanlar ellerinde olan şey," diye hızlıca konuştu Kik, belki de onu tekrar itmek üzere olduğumu fark etmişti. "Onun yanlışlığını ve gücünü hissedebiliyordum. Onu her ne yaptıysa, hesaba katılması gereken bir güçtü. Ya ben gitseydim ve varlığım olayların dengesini bozsaydı? Ya karanlığa karşı kaybetmene neden olsaydım?"

Aaden kımıldamadı.

Ben de kımıldamadım.

"Sen *kazandın*," dedi Kik. "Karanlığı yendin, ufaklık. Belki de annen ri... Bekle, hayır, bu kelimelerin ağzımdan çıkmasına izin veremem. Tekrar söyle. Belki de annen haksız değildi."

Bakışlarına karşılık verdim. "Cormac öldü ama karanlık ölmedi." Kik'in buz sarkıtları sustu. "Ne?"

"Çocuk hırsız karanlık değildi, sadece onun uşağıydı. Onlardan sadece biriydi, ya da ben öyle sanıyordum."

"Kim tarafından inandırıldınız?" Aaden sordu.

Arkama baktım. "Kahin'in sevgilisinin kanını alarak özgürlüğüne kavuşturmam gereken biri."

Kik bir kahkaha attı. "Gerçekten mi? Kahin'in eşini öldürmek zorunda mısın?"

Kara kelpine bir bakış attım. "Öldürmek değil. Kan kandır, ölüm olması gerekmez. Gerçekten üzgün müsün, Kik?"

Eğlencesi azaldı. "Seni zaten kaybettim. Seni başka bir şekilde kaybetseydim ne fark ederdi ki?"

Hâlâ arkadaşım olup olmadığını görmek için bir test. "Annem Kahin'e yalnız gitmemi, sonra da karanlığı sonsuza dek yenmemi emretti. Aaden burada."

"Orlaith burada!"

Altın yarasa havada süzülerek bize doğru geliyordu. "O zavallı çocukların saçlarını bir saniyeliğine örmeye başlıyorum ve sen yine gidiyorsun. Beni ektiğine inanamıyorum."

Yüzüm yumuşadı. "Orry, gittiğimiz yerde... yaralanabilirsin. Sen çok tatlı huylu ve sevgi dolusun."

Aaden boğazını temizledi. "Bundan ne anlamalıyım?"

Sesinin daha alaycı olduğunu duymak güzeldi.

"Senin yanında olmak için özgür bırakıldım Silver," diye c i y a k l a d ı Orry. "Lütfen amacımı benden alma."

Kanatlarının grimsi tonunu değerlendirdim, sonra kaşlarımı çattım. "Kik, neden sihrini yolu aydınlatmak için kullanmadın?"

Kik yelesini salladı. "Sihrim tuhaf davranıyor. Geçen gün bir portal açamadığımı hatırlıyor musun? Annem muhtemelen beni cezalandırıyor."

Yine bir şey için. O zamandan beri birkaç kez Underhill'e girmeye çalıştım ama bana izin vermedi."

Olabilir.

Belki de değildir.

"Gelebilirsin," dedim. Sonra açıkladım. "Orry."

Kik'in ağzı açıldı. "Bu çok alçakçaydı."

Sırıttım. "Sen seçebilirsin, *kankam*. Annem bunu yalnız yapmamı emretti. Karanlık, o gün ellerimi kaplayan karanlığın içinde hissettiğinden çok daha güçlü. Onunla savaşmama yardım etmek için benim adıma ona meydan okur musun?"

Bir yanım bunun acımasızca olduğunu kabul ediyordu ama sadece böyle bir gösteri ona olan güvenimi yeniden tesis edebilirdi. Gelecekte bunun gibi kaç fırsatımız olacaktı? Kik'i hayatımda istiyordum ama o da bana orada olmak istediğini göstermeliydi. Daha yeni bir kişiyi kaybetmiştim ve bir başkasını bu kadar çabuk uzaklaştırmaya dayanamazdım. Bir şans daha. Paylaştığımız geçmiş göz önünde bulundurarak en iyi arkadaşıma bunu verebilirdim.

Kik bir bacağını öne uzattı, sonra başını eğdi. "Sadakatim seninle, Underhill'in çocuğu."

Kaşlarım kalktı. *Sadakati*. Lanet olsun, az önce *yeminini* bozdu. O da. Binlerce yıldır sakladığı bir tane. "Kik..."

Kelpie doğrulurken, "Benim kaderim seninle, ufaklık," dedi. "Öyleyse neden geri kalanım da orada olmasın? Taşaklarımı altın bir tepside annene de sunabilirim. Umarım o da boğulur. Kusursuz kararımdaki hatayı bağışlar mısın?"

Beyanı onun ölümü anlamına gelecekti. Başını benim için idam sehpasına yaslamıştı. Şokumu atlatmaya çalışarak, "Seni affediyorum." dedim.

"Yaşasın! Harika. Şimdi, dum-dum tatlı bir araca ihtiyaç duymakla ilgili ne diyordu?"

"Geçit yapamıyorsan bunun bir önemi yok," diye mırıldandı Aaden.

Ben de aynı sonuca varırdım. Sanırım metal bir ata ihtiyacımız olacaktı. "Ne kadar da dramatik," diye cevap verdi Kik. "Underhill'e portal kuramayacağımı söyledim.

Kahin sürtüğün peşindesin, değil mi? Eşini kesip biçmek için mi?"

Orry tiz bir sesle fısıldadı, "Öyle mi?"

Kik'e yaklaştım ve sırtına çıktım. "Annemi hissedebiliyor musun?"

"Bugünlerde varlığını benden gizliyor."

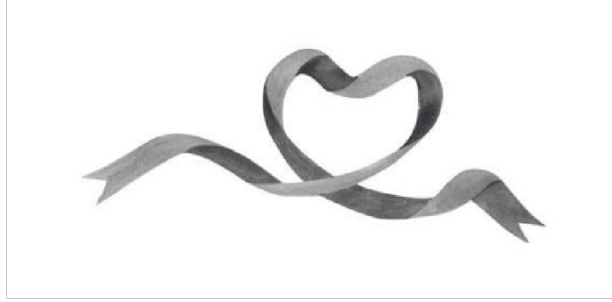
Aaden'le bakiştık, sonra Kik'e döndüm. "Bizi Alaska mahkemesine götür.

Oradan başlayacağız."

Kik bir ön ayağını kaldırdı. "Senin emrin, benim dileğim. Işıltıya hazır olun kızlar!"

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER 3

Kik sözünün eri çıktı ve birkaç dakika içinde Dünya aleminin diğer tarafındaydık - Aaden'e göre eldivenli elleri sırtıma hafifçe dokunuyordu.

Kik'in sırtına atlamadan önce eldivenlerini çıkarmıştı. Hiç de kurnazca değildi ama onu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Eğer bana karşı karar verdiyse Aaden'i benimle birlikte olmaya zorlayamazdım ve eğer Cormac'ı ona tercih edip etmeyeceğim konusunda güvensizlik hissediyorsa, Aaden'e karşı hissettiklerimi başka şekillerde kanıtlayabilirdim.

Orry omzumun üzerinden Aaden'e baktı ve bir ahududu patlattı. "Eldiven olayı da ne? Senden bir şey kapacağını mı sanıyor? Bana sorarsan bu gerçekten çok saçma."

"Ona dokunmamı istemiyor, Orry," dedim Aaden'in duyacağını umursamadan kelimeleri ısırarak. Tamam, eldiven meselesi yüzünden *biraz* kızgın olduğum ortaya çıktı. Beni kendinden uzaklaştırmasından nefret ediyordum. Cormac'ın ölümünün ardından birbirimize her zamankinden daha çok ihtiyacımız vardı.

Sabrımı korumaya çalışarak bir nefes aldım. Aaden'in sabırlı olmama ihtiyacı vardı. Avda olduğum zamanlar dışında hiç ama *hiç* sabırlı olmamıştım.

Aaden cevap vermeden, aramıza daha fazla mesafe koymak için Kik'in üzerinden kayd1.

Sadece birkaç saat önce ağızıma çılgınca sahip çıkmasından ne kadar da farklıydı.

İnsanları içeri almanın sorunu buydu. Size zarar verebilirler. Cormac'ın ölümü bana bunu milyonlarca kez kanıtlamıştı. Yine de Aden'e bakarken bile daha fazlasını istemekten kendimi alamıyordum çünkü Cormac'a yaptığım gibi onu da içime almakla hata yapmışım ve görünüşe göre onu içime almak artık benim için kalıcı bir durumdu. Bunu geri alamazdım.

Seelie'ler Cormac'ın kitabından bir yaprak alıp etime batan bir diken haline gelmişti ve ben bu konuda bir şey yapabilecek güçte değildim çünkü Aaden'e karşı çok fazla şey hissediyordum.

Orry'nin ahududu sesi tıslamaya dönüştü. "Piç kurusu."

Onu ve aptal ruhumun şu anki durumunu düşünmekten kaçınmak için dikkatimi çevremize çevirdim. Buradaki kar soğuk ve keskindi, Kik'in toynaklarının altında çıtırdarken hava hoş ve canlıydı. Hoşuma gitmişti. Dünya diyarını övecek bir şey bulacağımı hiç düşünmemiştim. Underhill'de kar yağardı ama sadece Blistered Peaks'te (Kabarcıklı Tepeler) yağardı; burada hava göz açıp kapayıncaya kadar sizi içten dışa donduracak kadar soğuktan nefes alamayacağınız kadar soğuk ve çamur gibi yoğun kara dönüşürdü. Dikkatli olmazsanız her ikisi de sizi öldürebilirdi ve mümkün olduğunca Underhill'in o bölümünden kaçındım.

Burada koyu yeşil ağaclar seyrek olarak büyüyor, karların eridiği yerlerden yeşil ve kahverengi lekeler görünüyordu. Hiçbir çiçek manzarayı aydınlatmıyordu ve hayvanlar bizden kaçıyordu. Onları suçlamıyordum. Kik kendi başına acımasız bir yırtıcıydı.

Kik'ten kaydım.

Yelesini salladı, buz sarkıtları elime çarptı. "Burayı seviyorum," dedi. "Doğama en yakın yer burası. Soğuk ve berbat. P.S. Sakın söyleme

Kahin'i gördüğünde sana yardım ettim. O kindar bir fahişe."

Yan tarafını okşadım. "Onunla konuşmayacağım. Sadece eşinin kanını alacağım ve işim bitecek." Korunma ya da beslenme dışında bir nedenle herhangi bir yaratığı öldürme fikrinden hoşlanmıyordum, hedefim Kahin'in sevgilisi olsa bile. Ama yeminimi etmiştim ve annem karanlıkla savaşmadan önce Sigella'yı serbest bırakmam gerektiğini söylemişti. Yani ölüm yerine kan olacaktı.

Kik neşeyle, "Canını yak," dedi. "Adam tek başına fena değil ama Kahin'le birlikte, o yüzden iyi ki kurtulduk."

Şimdi kindar olan kimdi?

O da yalnız değildi. Ben de kadına karşı hissettiklerim yüzünden Kahin'in eşinden hoşlanmamaya başlamıştım.

Kahin'le hiç tanışmamıştım, yaşlı kadını ilk gençlik yıllarımda sadece uzaktan görmüştüm, ama gençlik yıllarımda ona karşı sağlam bir nefret geliştirmiştim. Bana hiç zaman ayırmayan annem, kukuletalı ve pelerinli kadına her zaman bolca zaman ayırmıştı. *Her zaman*. Underhill'in Kahin'in diyarlardaki en cesur fae olduğuna inandığına hiç şüphem yoktu. Ve belki de öyleydi, buruşuk yaşlı çanta. Ama onun varlığı yüzünden, ben -sadece bir çocuk- annemin sevgisini kazanma şansına asla sahip olamadım. Dahası, annemin Kahin'den bahsetme şekli onun da şefkat hissedebildiğini kanıtlıyordu. Annemin soğuk ve duygusuz biri olduğunu bile iddia edemezdim.

Bana karşı hiçbir şey hissetmiyordu.

Annem, özellikle son yıllarda Kahin'i hayatta tutmak için o kadar çok zaman ve çaba harcadı ki, benim iyiliğimi sağlamak için asla ama *asla* zerre kadar enerji harcamadı. Beni sevmek. Beni beslemek. Beni korumak. Lanet bir anne olmak. Onun ilgisine sahip olmak nasıl bir duyguydu? Bilemezdim. Kahin'in var olmamasını çok istemiştim ve yıllarca böyle hissetmiştim.

Kıskançlık, bir katran canavarının zehri gibi damarlarımda dolaştı ve dişlerimi sıktım. Kik'in 'çirkin ve aptal' Kahin hakkında atıp tuttuğu yatıştırıcı anıları gözümün önüne getirdim. Bu konuda bana katılmaya her zaman hevesliydi. Ona duyduğu nefret neredeyse benimkini aşıyordu ve söylediği bazı şeyler *beni* bile duraksatıyordu.

Örneğin, ondan hoşlanmamaya karar vermiş olsam bile Kahin'in eşini incitme fikrinden hoşlanmıyordum ve yaralarını uzatmayı hayal bile edemezdim. Sigella'ya bir söz vermiştim. Onu özgür kılacak tek şeyin onun kanı olduğunu söylemişti ve ben de ölmeden bu yemini bozamazdım. Bu hayatta kalmaya bağlıydı, bu yüzden sadece kar kadar soğuk içgüdülerim kalabilirdi.

Başımı salladım. "Ne kadar yakınız?"

"Yaklaşık on beş millik bir yürüyüş," dedi Kik. "Gizlice girmek isteyeceğini düşündüm. Birinin yaptığı gibi araziye bir göz atın. Sonra da bıçak gibi saplanırsın."

Başımı salladım ama vereceğim zarardan küstahça bahsetmesi pek hoşuma gitmedi. Yolculuğumdaki bu adımla ilgili bir şey beni rahatsız etmişti.

Ne kadar istemesem de bunu yapmak zorundaydım.

Kahin'in eşini incitmenin bir başka yönü de içgüdülerimi alevlendirdi ve yüksek alarm durumuna geçirdi. Etrafındaki dünyanın iplerini görebiliyordu. Olmuş, olmakta olan ve olacak olan yolları. Yeteneği her zaman aktif miydi, yoksa görmek için özellikle eşine mi bakması gerekiyordu? Eğer mesajlar gibi önseziler alıyorsa, o zaman ne zaman ve nasıl saldıracağımı bilirdi.

Eşinin kanını almak için onun yeteneklerini nasıl geçebilirdim? Zihnim hızlanırken ayaklarım yavaşladı. Bir çeşit olmalı

geçici çözüm.

"Aaden, geldiğini görmemesi için bir Kahin'i nasıl kandırırsın?" Aramızdaki sessizliği bozarak sordum.

Adımlarını benimkilerle eşleştirdi. "Ondan sadece kanını isteyebilir misin?"

Tam bir Aaden cevabı.

"Kik," dedim sonra. "Bana Kahin'in büyüünün nasıl çalıştığını anlat." Kadim zihninin ya da yeteneklerinin nasıl çalıştığını bilmiyordum. Tamamen kördüm ve onu gözlemleyecek zamanım yoktu.

Yürüdüğümüz alana baktım. Birkaç ağaç doğal bir rüzgâr siperi oluşturmak için bir kenarda kümelenmişti. Onun dışında alan seyrekti. Kestirmek için yeterince seyrekti. Biraz sarkan dallar ve azıcık çalılıkla bana cennetten bir parça gibi göründü.

En son ne zaman uyudum?

Vücudum sanki beni ayakta tutan ipler kesilmiş gibi sarktı. Bu his garip, ani ve daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Dizlerimin üzerine çöktüm, görüşüm karardı, sonra başım dönerken geriye kaydım.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Dayanamıyorum."

Kik dişlerini sıktı. "Bahse girerim savaş öncesinden beri durmadan çalışıyordur?"

Haksız değildi.

Dizlerimin üzerinde sallandım. "Aaden da."

"Uyku vakti o zaman. Kahin'in eşini şişlerken bayılmana izin veremem." Kik ejderha derisinden yeleşimin arkasını dişlerinin arasına aldı. Yayım ve oklarım, Cormac'ın kılıcı ve iki hançerimi tutan kılıflar, beni ağaçların rüzgâr siperi şeklinde kıvrıldığı noktaya taşıırken arazide takırdayıp durdu. "İşte, cılız kışını yere koy."

Orry boynumdaki tüneğinden uçtu. "Bakalım işe yarar bir şey bulabilecek miyim, belki biraz yiyecek ya da battaniye bulabilirim?"

Bunlardan herhangi birini nasıl taşıyacaktı? Bir ısırık muz yiyip bir yaprağın altında mı uyuyacaktım?

Kik yeleğimi ağzına götürürken, "Bunu sen yap, yarasa," diye homurdandı.

Beni belirsiz bir şekilde kuru bir toprak parçasının üzerine bıraktı. "Dumdum, ateş yak."

Aaden Kik'e ters ters baktı ve az önce bakışlarındaki ani karanlığı hayal edip etmediğimi merak ederek gözlerimi kırptım. Seelie ağaçlardan birkaç dal kopararak bir büyü darbesiyle ateş yarattı. Yan yatıp karnımı ısıtan alevlere baktım. Aaden'in arkamda olması rahatlama hissimi tamamlayabilirdi.

Ama ateşin karşısında, sırtı alevlere dönük bir şekilde yerde yatıyordu.

Eldivenlerle bir noktaya değinildi ve bu beyanatla içeri girildi.

Bu iyiliğe karşılık vermek için ne isteğim ne de gücüm vardı, bunun yerine Kik'in bizi gözetleyeceğini bilerek gözlerimi kapattım. Uyku hemen gelmedi, hayır. Yorgunluğumla benden acımasızca kaçtı, ama gözlerimi kapalı tuttum, kafamın içinde karanlığın o tatlı sessiz boşluğuyla gelecek unutuşu diledim.

"Tanrılar aşkına, ne yapıyorsun sen?"

Sarsılarak doğruldum ve başımı masanın altına çarptım. Yüzümü buruşturarak eğildim ve Sigella'ya baktım. Onun ilkel ve düzgün versiyonuna.

"Ölüyor muyum?" Mırıldandım. "Yaralı mıyım?" Geçmişte kaçak yolcumu sadece ölümcül bir tehlike içindeyken görmüştüm.

Kendine biraz çay doldurdu. "Hayır, ölmüyorsun, ama olacağını bildiğim turşuya rastladın ve bu yüzden hazırlıklıyım."

Çünkü sizden öngörü göstermenizi beklemek, her gün yıkanmanızı beklemek gibi bir şey olur. Böyle bir şey olmayacak."

Homurdandım. "Turşunun bununla ne ilgisi var?" Elimi içinde bulunduğumuz odayı kapsayacak şekilde salladım. Duvarlardaki siyah çatlaklar hâlâ duruyordu ama daha da kötüleşmiş gibi görünmüyorlardı. Buradaki varlığım bunu değiştirebilirdi. Sigella'yı kızdırmak gibi bir yeteneğim vardı.

"Kahin'i nasıl geçeceksin?" Çay fincanının üzerinden gülümsedi. "Bu diğerleri gibi değil."

Besbelli. O Kahin'di, normal bir fae değil. Bir omzumu kaldırdım. "Bir fikrim var."

Kaşları havaya kalktı. "Senin bir fikrin var."

Benim böyle bir şeyim yoktu ama onun ileri görüşlülüğü beni yaralamıştı. Çoğunlukla her gün yıkanmadığım ve asla yıkanmayacağım için.

Ayağa kalktım. "Evet, biliyorum."

Gülümsemesi beni kıvrandıracak şekilde bardağın kenarlarına kadar ulaştı. "Planın yok, bu yüzden seni buraya getirdim. Elimizdeki meseleyi tartışabilmemiz için güzelce uzanmanı sağlamak için rezervlerini itmem yeterli oldu."

Çenem düştü. Beni bu şekilde kontrol edebildiğini fark etmemiştim ve bu hiç hoşuma gitmemişti. İçimde bitkin bir öfke patladı. "O zaman bana planının ne olduğunu söyle Sigella, madem bir planın var."

"Şimdi de yardımımı mı istiyorsun?" Bok yiyen gülümsemesi yüzüne yapışmıştı.

Ben de kendimi gülümserken buldum. "Özgürlüğünü mü istiyorsun? Bir planın olmasının nedeni buradan başka bir şey yapamaman, düşün, düşün, düşün."

Evet, bu işe yaradı.

Gülümsemesi kayboldu. Ayağa fırladı ve çay salonu havaya uçtu, porselen parçaları her yere saçılırken rüzgâr küçük bir kasırga gibi mekânı savurdu. Anarşi ne kadar hızlı başladıysa o kadar hızlı durdu. Kesildiğim yerden yanağıma birkaç damla kan süzöldü. Onları zar zor hissettim.

Sanki ona meydan okumamışım gibi konuştu ve soğukkanlılığını kaybetmedi. "Kahin'in evine gitmeden önce ayımdan biraz alıp içeceksin. ay, Kahin'in gözünde seni yok edecek."

Kahretsin. Yine de kullanışlı olurdu.

Sigella aydanlığın üzerine eğildi ve küçük kavanozlardan bazı bitkileri kaşıkla doldurdu. Hiçbir şey tanımadan izledim, bu da endişemi azaltmadı. Beni çaylarını içmeye zorlamak gibi bir geçmişi vardı. Bana yardımcı olan tek şey, ben ölürsem Sigella'nın da öleceğini bilmektir.

"Ne kadar-"

"Bir saat." Uzun bir kaşık çıkardı ve tencereyi karıştırdı. Hayır, kaşıkla değil. Bunu bir hançerle yapmıştı ve hınzır ucu ışığı yakaladığında parlıyordu. Parmağını batırdı ve elini açık tencerenin üzerine eğdi. Bir damla kan içine düştü ve buhar elinin etrafında kıvrıldı, sonra bir patlamayla kayboldu.

Bana ay ikram etti.

"İşi bir saat içinde bitirmek için çok uzaktayım," dedim. "Millerce. ayı yanımda götürsem daha iyi olur."

Bana doğru ilerlerken bu sefer gülümseme yoktu. "Şimdi içeceksin. O zaman acele et."

Geri çekildim ama bir duvar geri ekilmemi engelledi. Oda devrildi ve döndü ve ben aniden sırtüstü yattım, ağzıma bir çaydanlık musluğu sokulurken çatlak tavana bakıyordum.

Tanrı aşkına.

Sigella burnumu sıktı ve ben de tencerenin içindekilerin tamamını yuttum.

Tarçın ve şeker tat tomurcuklarımı yaktı ve karnımı doldurdu. Bu sefer iksirin tadının katran boku gibi olmamasına çok şaşırdım.

Bir an boş tencereye bakıyordum, bir an sonra Alaska'nın vahşi doğasında bir kamp ateşinin sönmekte olan alevlerine göz kırpıyordum.

Kalbim hızla çarparak oturdum.

Kik de dahil olmak üzere diğerleri baygındı. Orry, Aaden'in yanına kıvrılmıştı.

"Hem de ona piç dedikten sonra." Sırıttım.

Koş.

Sigella'nın feryadı zihnimde yankılandı ve ayağa kalkıp olabildiğince hızlı hareket ederek Sigella'nın neden olduğu ani yorgunluktan önce gittiğimiz yöne doğru ilerledim.

Homurdandım. Underhill beni bunun için cezalandırmazsa, bunu yapmak için başka bir neden bulacaktı. Benim hayatım ve annemle aramdaki bağ buydu. Cezalar ve görevler. Görevler ve cezalar. Ya da benim favorim? Aynı zamanda ceza olan bir görevle öğrenmek. *Şiirsel.*

Hızımı takip ettim ve dokuz mil işaretine ulaştığımda yavaşladım. Çömelve pozisyonuna geçerek son bir kilometrede dikkatlice ilerledim ve mümkün olduğunca ağaçların gölgelerine yapıştım.

Başkalarının da geçtiğine dair işaretler vardı. Burada bir ayak izi. Sol tarafımdaki ağaca bağlı bir kumaş parçası. Yerden başka hiçbir şeye dokunmadan takip ettiğim tüm işaretler.

Nefesimi bırakarak çalılardan arasından bir yamacın kenarına doğru ilerledim ve Kahin'in evi olması gereken yere baktım.

Kalbim göğsümde küt küt atıyordu.

Ne bekliyordum ki? Belki bir saray? Belki de yarı trolün evi gibi köhne bir kulübe. Kahin benim zihnimde buydu -bir trol- ama kıskançlığım onunla ilgili anılarımı daha çirkin bir şeye mi dönüştürmüştü? Kukuletalı halini uzaktan üç kez görmüştüm, bir de derin kukuletasının sınırlarından kaçan siyah saçlarının parıltısını. Kik, hayal gücümün onun geri kalan özelliklerini groteskliğinin grafik tanımlarıyla doldurmasına yardımcı olmuştu. Kafasındaki boynuzlar ve vajinası hakkında yalan söylediğine bahse girmeye hazırdım, ama derin kırışıklıkları, siğilleri, burnundan ve kulaklarından et parçaları ve yağlı beyaz-gri saçları olan yaşlı bir fae resmi çizmiştim.

Bugün onun yüzünü görecektim miydin? Kıskançlığın ezici gücü altında nefret etmeyi öğrendiğim kişi ortaya çıkacak mıydı? Onun yüzünü görmek istiyordum. Annemin taptığı kişiyi görmek istiyordum. Kahin'in acısını görmek istedim.

Dikkatimi dağıtmalarına izin verirsem, uzun süredir bastırdığım tüm bu duyguların beni başarısızlığa uğratma olasılığı daha yüksekti.

İyi inşa edilmiş kütük kulübe mütevazı boyutlardaydı ve bacasından bir duman kıvrımı uzanıyordu. Etraf temizlenmişti ve karın eridiği yerlerin altında geçen yılın bahçesinin kalıntılarını görebiliyordum. Küçük bir kuş sürüsü etrafı gagalıyor, iki at da yolun karşısındaki ahırdan burunlarını uzatmış, güneşli bir yerde uyuyorlardı.

Resim güzeldi. Kahin ile bağlantı kurmak istediğim bir kelime değildi çünkü o zaman annemin şefkatine layık olacaktı gibi görünüyordu.

Sonra bir anda fark ettim ki, Annem beni buraya Sigella'ya ettiğim yemini tutmam için göndermişti ve kadim kadını kurtarmak için ne yapmam gerektiğini biliyordu. Kahin'in eşini yaralamam gerektiğini biliyordu.

Dudaklarım kıvrıldı. Annemin acımasızlığının tüm yaratıklarına, hatta en sevdiklerine bile dokunduğunu bilmek güzel.

Güneşin gökyüzünde nereye oturduğunu kontrol ettim. Zamanımın yarısını tamamlamıştım.

Yeni bir şüphe zihnimi kurcaladı. Sigella onun için savaşmamı ya da basit bir malzeme bulmamı istemiyordu. Onu kurtarmak için birini öldürmemi istiyordu. Kafesinin kilidini açacak anahtar neden bu kadar fedakârlık gerektiriyordu? Bu kara büyüydü.

Kimi serbest bırakıyordum? Sigella kimdi? Bunlar böyle bir yemini kabul etmeden önce sormam gereken sorulardı.

Aaden Kahin'den eşinin kanından biraz istememi önermişti. Belki de haklıydı, belki de onlarla konuşabilirdim. Durumu açıklayabilirdim. Cormac'ın öldüğünü fark ettiğimde hissettiğim acıyı hatırladım. O keder çok tazeydi ve zamanın geride kalan yarayı hafifleteceğini düşünemiyordum. Şimdi kendimi eksik hissediyordum. Kalbim burkuldu. Ya Kahin eşine benim Cormac'a değer verdiğim gibi değer veriyorsa?

"Sigella. Ne kadar kan?" Fısıldadım.

Cevap yok.

Bedeli belirtirkenki öfkesi, sadece ölümünün yeterli olacağını ima etmişti, ancak bu sözler hiçbir zaman açıkça ifade edilmedi.

Aşağıdaki hareket gözüme çarpınca içimdeki her şey gerildi. Evden genç bir kadın çıktı, vücudu kaslıydı ve uzun siyah saçları bir omzunun üzerinden örülmüştü. Kahin'in bir hizmetkârı olabilir mi?

Öyle olmalıydı. Çoğu iki ayaklı fae kadar uzun değildi ama yine de yürüyüşündeki zarafet büyüye işaret ediyordu. İnsandan daha öte bir şey miydi? Dünya'da başka büyülü türler olduğunu biliyordum, kanla beslenen dişli yaratıklar ve hem insan hem de hayvan formuna sahip diğerleri.

Evin önünde ona bir adam katıldı, saçları onunkinden daha koyu renkliydi ama onunki kadar uzun değildi. Gülerek onu kollarının arasına aldı ve öptü.

Merak ettim.

Bu fae'ler benim hedefim olmak için çok gençti.

Başımı salladım ve evden başka birinin çıkıp çıkmadığını görmek için bekledim.

Başka hareket yok. Belki de hedefim içerideydi.

Genç çift ayrıldı, ormana doğru yürüdüler. Bu, içeride biri olup olmadığını görmek için bir fırsattı.

Yamaçtan aşağı kış üstü kaydım ve ağaçlar ile kütük evin arkası arasındaki boşluktan fırladım. Şok olmuş birkaç tavuğun üzerinden atlayarak, herhangi bir alarm çığılığı yükselmeden arka kapıya ulaştım.

Kapı kolunu tuttum, döndüm ve kendimi içeri bıraktım.

Yukarıdan gelen bir gıcirtı beni girişte dondurdu. Yavaşça ahşap tavana doğru baktım.

Üst katta.

Ayak sesleri duyuldu. *İki set*. Sonra, ritmik bir gıcirtı. Kahin üst katta eşiyile birlikteydi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER 4

I Cormac'ın kılıcı ya da yay ve oklarım yerine belimdeki hançerlerden birini çektim. Küçük alanlar, küçük silahlar.

"Tıpkı Jyssops'u avlamak gibi," diye mırıldandım kendi kendime.

Aradaki fark, Jyssops onların yiyecek olduğunu biliyordu ve fazla karşı koymadı.

Sigella burada beni gerçekten sikmişti. Hâlâ sihreme erişimim yoktu ve işi yapmam için bana bir saat vermişti. Bu işi bitirmek için sadece on dakikam kalmıştı.

Sigella'nın tek yaptığı dünyayı benim gözlerimden izlemektir. Fiziksel bir bedeni olmadığı için uyuyamazdı, bu yüzden her geceyi benim lanet göz kapaklarıma bakarak geçirmek zorundaydı.

Mesele şu ki, ona boş bir soru sormuştum ve o da cevap vermeye tenezzül etmemişti. Sigella'yı kurtarmak için Kahin'in eşinin ölmesi gerekseydi, cevap verirdi.

Bunu yapmamış olması, Kahin'in eşini öldürmemi istediğinin, buna *ihtiyacı olmadığı* bir kanıtı gibiydi.

Sigella'nın tıpkı annemin tüm hayatım boyunca yaptığı gibi beni karanlıkta bırakmasından hoşlanmıyordum ve hem onun hem de annemin her hareketimi dikte etmesinden daha da az hoşlanıyordum. Kahretsin, ben zaten ayaklarımı yere sağlam basmıştım - annemin emrettiğinden farklı bir yöne gitmiştim. Arkadaşlarımı da yanımda getirmiştım.

Sigella'ya da meydan okuyabilirdim. Sırtarak hançeri çevirdim ve merdivenlerden çıktım, sonra da kapıyı tekmeleyerek açtım.

Vahşi bir büyü darbesinden kaçtım ve beklenmedik manzara karşısında dudaklarımı büzdüm. Çünkü önümdeki insanlar kesinlikle Kahin ya da onun eşi değildi.

"Kraliçe Sümbül," dedim bir süre sonra. "Selamlar."

Yüzündeki yanıklar her zamankinden daha belirgindi. Çoğunlukla çıplak olduğu için. Bir erkekle birlikte.

Kahin'in evinde.

Gözlerimi kıstım. "Bunu anlayamıyorum." "Kim bu Cinth?"

İlk saldırısına rağmen, kraliçe her şeyden çok hafifçe şaşırmış görünüyordu. Keşke tek ayağını kaldırıp öylece durmasaydı. Kraliçenin sarayını tahmin ettiğimden daha fazla görüyordum.

"Bu, İrlanda sarayındaki fae çocuklarını çocuk hırsızından kurtaran Underhill'in çocuğu," diye yanıtladı adamı. "Bu yüzden onu mahrem zamanımızı bölmek gibi büyük bir gafletten mazur göreceğim."

Üremeye böyle mi diyordu? Kollarımı kavuşturdum. "Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?"

"Çadırıma girdiğimde ayrıldım." Isırdı. "Ve eğer sakıncası yoksa, mahrem zamanımızı bölmeye devam ediyorsun," diye öfkelendi.

"Kahin'i bulmam gerek," dedim.

Kraliçe bana baktı. "Kraliçeyle tanıştığında huşu içinde olan kadın nerede? Gerekli saygıyı gösterdi."

Dudaklarım kıvrıldı. "Mağarada yoldaşlarından biriyle birlikte öldü. Kraliçe tarafından bize uygun sayılar verilmiş olsaydı hâlâ hayatta olabilecek bir yol arkadaşı."

Yüzümü inceledi. "Konuşacak çok şeyimiz var ama bunun ne yeri ne de zamanı."

"Burası Kahin'in evi," diye cevap verdim. "Kahin nerede?"

"Kahin burada değil."

Lanet olsun. Sadece benim şansım.

"Ben giyinirken aşağıda bekleyin," dedi kraliçe. "Bu konuşmaya sarayda devam edeceğiz."

Mümkün değil. Kahin beni birkaç dakika içinde tekrar hissedebilirdi. Durakladım. Ve çözüm burada yatıyor olabilir. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Neden Kahin'in beni evinde bulmasına izin vermeyeyim? Bu onu buraya Kik'in altın bir kısırağa çekmesinden daha çabuk çekerdi.

Odadan çıktım ve uyuyan atların yanından geçerek evden çıktım. Sadece bir tanesi yaklaştığımda iri, kara bir gözünü açtı.

"Güzelim," diye mırıldandım ona. "Kik'in seni görmesine izin vermesen iyi olur. Yakında altın kısıraktan sıkılacaktır."

Bana ihanet ediyorsun. Sigella'nın uyarısı aklımdan geçti. "Sakin ol, çay cadısı," diye cevap verdim.

Bir erkek sesi duyuldu. "Bir binek ismi için garip bir tahmin."

Kahin'in eşi mi?

Arkamı döndüm ve az önceki genç adamı görünce inledim. "Yine sen. Git başımdan. Kahin'in eşini arıyorum."

"Öyle misin?" Bir adım daha yaklaştı ve o tek adımda gösterdiği özen beni bir kez daha bakmaya ve yaşının ötesine bakmaya sevk etti.

Bu adam güçlüydü. Duyu organlarımin bana söylediğine göre görünmez bir büyü vardı ama başka bir şey daha vardı. Tanıdık ve anlaşılmaz bir şey. Hareketlerini takip ettim ve kendimi saldırıya hazırladım. "Ben. Onu nerede bulabilirim?"

"Çoğu zaman Kahin'le birlikte." Bu soru benden belki de on yaş büyük olan yakışıklı adamı eğlendirmişe benziyordu. Bunu söylemek zordu. Canlı mutluluğu onu daha genç gösteriyordu. Yine de ona yaşlanmayan bir nitelik eklenmişti ve bakışlarındaki derinlik, tek bir vuruşta yüzlerce olasılığı hesaplıyor gibi görünmesine neden oluyordu.

"Senin kadar meşgul bir zihne sahip birini tanıyordum," derken buldum kendimi. "Bana onun uzun ve mutlu bir hayatı olduğunu söyle. Bazen benimki için endişeleniyorum." Göğsüm sıkıştı. "O öldü."

Adam başını öne eğdi. "Kahin'in eşi için düşündüğün kader bu mu?"

Sigella'nın çayı şimdiye kadar etkisini yitirmiş olmalıydı. "Bu konu hakkında düşündüm. Şimdi bu konuyu tartışmaya hazırım. Onun kanının bir kısmına ihtiyacım var ve aklıma onu öldürmeden bunu elde edebileceğim geldi. Benim için garip bir kavram ama işte buradayım." Kulübeye bir göz attım. "Bana yardım etmeniz bir sakıncası var mı? Kraliçe yakında aşağı inecek ve onunla Alaska sarayına gitmeye niyetli olmadığımı anlayacak. Dikkatini dağıt."

Adam olduğu yerde durdu. Ağzından bir homurtu çıktı. "Sen de kimsin?"

Arkamdan zayıf, korkunç bir ses yankılandı. "Bir ding dong. İşte bu o."

Sola doğru bir bakış atarak koyu renk cüppeler giymiş, kambur ve derin bir başlığı olan figürü inceledim. *Kahin*.

Tam olarak hatırladığım gibiydi. "Çok çirkinsin." Yüzünü hâlâ göremiyordum ama çirkinliği kesin gibiydi.

Arkamdaki erkek yine homurdandı. "Onu tanıyor musun?"

"Evet, artık onun ne olduğunu biliyorum," diye kıkırdadı Kahin. "Kime dönüşeceği ona bağlı. Ve çok önemli."

"Şifreli," diye cevap verdim. "Gerçi istediğin zaman açık olabiliyorsun, değil mi? Beni Underhill'den rehin almaları için bir grup Seelie gönderdiğin zamanki gibi."

Kahin'den bu denli hoşlanmamamda bunun hiçbir rol oynamamış olması ne garip. Birini rehin almak sadece işti, o kişi ben olsam bile. Annemin sevgisi üzerinde hak iddia etmesi ise tamamen başka bir şeydi.

Adam küçük bir ses çıkardı. Fae benim kim olduğumla ilgili noktaları birleştirecek kadar çok şey biliyor muydu? Kahin'in ona bu derece güvenmesine şaşırdım.

Kahin de tıpkı onun yaptığı gibi başını öne eğdi. "Hepimiz gibi sen de Underhill'in bir yaratığısın. Bu yolu Kraliçe Sümbül'e ilettiğimde, Underhill'in Seelie'yi ihtiyaç duyulan şeyleri toplamak üzere onun diyarına gönderme iznini almıştım."

Dudaklarından dökülen başka hiçbir şey beni daha fazla etkileyemezdi. Tek bir cümleyle annemle olan güçlü bağını pekiştirmiş ve beni Underhill'in büyük tasarımıyla sadece bir araca indirgemişti. "Ve yine de annem beni bugün buraya gönderdi." Sözlerimi zehirle doldurdu.

Kahin'in şaşkın homurtusu kulaklarıma müzik gibi geldi.

"Senin yolun," dedi diğer sözlerimi duymazdan gelerek, "henüz belli değil. Bir ding dong olacak mısın? Bir ding dong olmayacak mısın? Bunu zaman gösterecek. Soğukkanlı cinayet yolundan döndüğün için seni takdir ediyorum."

Bunun senin için nasıl olacağını merak ediyordum. Buraya gelmek için beni nasıl atlattın?"

Sanki bunu ona ben söyleyecekmişim gibi. Elimdeki konuya geldim. "Bir yarattığı serbest bırakmak için eşinin kanına ihtiyacım var. O kanı onu öldürmeden alabilirim. Ya da almam. Seçim senin."

Aptal!

Sigella'nın sesi kulaklarımda gümbürdedi. Tahmin etmem gerekirse, katliamdan uzaklaştığım için çok kızgındı.

Kahin gırtlaktan bir kahkaha attı. "Underhill'in çocuğu, hayatı ilginç kılıyorsun. Bana bu yaratıktan bahset."

Adam da ona katıldı ve birlikte duruşlarını değerlendirdim. Rahat. Yakın. Güven içinde. Biri kambur, diğeri dik.

Bu adam onun torunu muydu? Eğer öyleyse, kanı yeterli olabilir.

"Yaratık uzun zamandır kapana kısılmış durumda," diye cevap verdim. "Yüzyıllardır. Onu serbest bırakmaya yemin etmem karşılığında hayatımı kurtardı. Bunu yapmak için Kahin'in eşinin kanına ihtiyaç var."

Kahin tısladı. "Eşime zarar vermeye cüret eden herkes, eylemi Underhill tarafından onaylansın ya da onaylanmasın, gazabımı hissedecektir."

Biri onun ölümünü planlasaydı Aaden için ya da hâlâ burada olsaydı Cormac için de aynı sözü verirdim. Belki de bu, içimdeki kişi hakkında daha fazla şey öğrenmem için bir fırsattı. "Adı Sigella. Verdiği başka bir şey yok."

"Peki ya yüzyıllar boyunca kilit altında tutulmasının nedeni ne?" diye sordu adam sertçe. "Bu tür cezalar için genellikle bir neden vardır."

Zihnimi geriye götürdüm. Sigella'nın güven sorunları vardı. Büyük güven sorunları. Birkaç hata yapmıştı. "Sanırım bir oyunu kaybettikten sonra kilit altına alındı. Anladığım kadarıyla, kaybetmenin sonuçları açıkça belirtilmemiş.

Onu kendi oyununda yenmeyi daha iyi bildiğine dair bir şeyler söyledi."

"Oyun mu?" diye sordu Kahin.

Halkalar ve çizgilerden oluşan bir labirentle dolu büyük bir dairenin kazınmış olduğu ağır, kare tahtayı hatırladım. "Fidchell."

Adam homurdandı. "Ah."

Bu yanıtı beklemiyordum. "Bunu biliyor musun?"

"Kraliçen sana bir emir verdiğinde, ona itaat edeceksin!" diye tersledi Sümbül, kulübeden hışımla çıkarken. Kahin'i görünce durdu. "Lanet olsun, özür dilerim. Onu içeride tutmaya çalıştım."

Kaşlarım havaya kalktı. Kraliçe, Kahin'in huzurunda rahat olmanın ötesindeydi. Kahin'le *herkes* dost muydu? Onu bu kadar sevimli yapan neydi? Bunu göremiyordum. Belki de kendimi bilerek kör etmiştim.

"Bu içinde tutulacak bir fae değil," diye yanıtladı Kahin zayıf sesiyle.

Yorum her ne anlama geliyorsa, Sümbül dile getirilmeyen şeyi anlamış gibiydi. Bana daha yakından baktı.

"Sen." Başparmağımı adama doğru salladım. "Dökül bakalım. Fidchell senin için ne ifade ediyor?"

Başını eğen Kahin'e bir bakış attı. "Onu kendi oyununda yenmekle ilgili yorumu olmadan hiçbir şey. Fidchell benim atam Lugh tarafından yaratılmış bir oyundu."

Vay canına. Bu erkek Lugh'un soyundan mı geliyordu? Lugh'un adı her türlü büyük küfür için kullanılırdı. Daha büyük bir miras varsa bile, ben hiç duymadım. Lugh'un gevşek siki favorimdi. "Lugh'un Sigella'yı kilitlediğini mi düşünüyorsun?"

Kraliçe Sümbül süt saçma taburesine tünedi. "Eğer Lugh böyle önlemler aldıysa, Sigella da kaderini hak ediyor demektir."

İçimde fke patladı ve dudaklarımdan dökülen ses bana ait değildi. "Bu *ne cüret! Kaderimi hak ettim mi? Lugh'un karısından vazgeçmeyeceği ve benim de onun metresi olarak devam etmeyi reddetmem dışında ne gerekçesi vardı? O, kahraman, taleplerinin karşılanmamasına alışkın değildi. Parlak oyuncaklarından vazgeçmeyi hiç sevmezdi ve ben de onlardan sadece biriydim. Bu yüzden beni sahte bahanelerle bir oyuna çekti ve Fidchell'i kaybettiğimde fiyatını açıkladı. Parmak uğlarımlın buharlaşıp toza dönüşmesini izledim, ardından geri kalan her şeyim. Lugh zm ve gücümü çok sevdiği arpının içine sıkıştırdı; birlikte geğirdiğimiz akşamlarda onun için çaldığım için çok sevdiği bir arptı bu. Orada kilitli kaldım, gücüm isteğim dışında binlerce kez kullanıldı ve Lugh hakkındaki gerçeği sadece ben biliyordum. Onun bir kahraman olmadığını.*"

Sigella'nın gücü beni serbest bıraktığında sendeleyerek ilerledim.

l uzun uzun bakıştı. Uzun, güven dolu bakışlar.

Adam yemin etti. "Ya bu doğruysa?"

"Büyük bir *keşke*," dedi Kahin.

O zaman her şeyi göremiyordu. Ya da belki de doğru olanı geçmişe kadar takip etmek için yolları sıralamak zaman alıyordu ya da büyüsüne ağır bir yük bindiriyordu.

Kraliçe ayağa kalktı. "Paylaşabileceğin bir şey görüyor musun

Kahin?" "Yollarda bir karmaşa görüyorum. Kolayca daha da ktleştirebileceğim bir karmaşa." "Ya ona kanımı verirsem?" dedi adam nefesinin altında.

"Senin kanın mı?" Dedim ki. "Yaşlı kadının eşinin kanına ihtiyaım var. Seninki işe yaramaz."

"Sözlere sadece söylendikleri için inanmayız, Lan," diye cevap verdi Kahin. "Lugh gerçekten de geçmişteki sevgilisini bir arpın içine hapsedip onu bu şekilde kullanmış olabilir mi? Kendi soruşturmalarımızı yürütmeliyiz. Aksini yapmak sorumsuzluk olur. Kötülüğün ikna edici olabileceğini biliyorsun."

Tabii ki. Kötülük bakanın gözündeydi. Kötülük bile en iyi şeyi yaptığına inanırdı.

Bir elini onun göğsüne koydu ve ben ikiliye yeniden göz kırptım.

Sevgililer miydi? Eğer öyleyse, daha önce gördüğüm genç dişi fae kimdi? Kahin'in bunu görseydi bu ses tonunu kullanacağından şüpheliydim.

"Dede gibi, torun gibi o zaman?" Tükürdüm.

Üçlü konuşmayı bırakıp bana baktı.

Lan'a kaşlarımı çattım. "Ona az önceki genç kadından bahsetmek ister misin, yoksa ben mi anlatayım?"

Dudakları kıvrıldı.

Kahin kıkırdadı. "Lanet olsun, eğer bu ding dong'u daha çok sevmeme neden olmuyorsa."

Kraliçe ellerini çırttı. "O zaman anlaştık. Sarayda yeniden toplanacağız."

Bekle, ne?

"Mükemmel," dedi Kahin memnuniyetle. "Rüya gezintimizden sonra size katılacağız."

Bu üçü başımı döndürdü. "Biri bana bu işin Kahin'in eşinin kanının bir kavanozda durmasıyla bitip bitmeyeceğini söylesin."

"Bana Faolan de," diye yanıtladı adam. "Ve bunu göreceğiz." Gülümsedi ve yüzünde bıçak sırtı bir ifade vardı. Bunu asla itiraf etmesem de, tüylerim diken diken oldu. *Tehlikeliydi*. Yanındaki kambur kadın daha da tehlikeliydi.

Kraliçe kendi başına bir güçtü.

Ve üçü birbirine sıkı sıkıya bağlı bir birlikti. Sayıca azdım ve kolayca alt edilebilirdim.

"Sigella'nın sözlerinin doğru olup olmadığını değerlendireceğiz," dedi Kahin. Bir portal belirdi ve Lugh'un torunuyla birlikte göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kayboldu.

Gitti. *Siktir*. Gözlerimi kapattım.

Anlaşmamızı bozdun, dedi Sigella.

Sesi sessizdi. Neredeyse yorgun. Ama asırlık bir öfkeyle doluydu.

"Bu asla kolay olmayacaktı," dedim ona nefesimin altında. "Cinayet planınız kusurluydu."

Bana en azından yarım gün kazandırmak için çayını on kat daha güçlü yapmalıydı mesela.

"Rüya gezintileri genellikle zaman alır," dedi kraliçe bana. "Günlerdir uyumamış gibi görünüyorsun. Saraya gel. Biraz yemek ye. Uyu. Kahin'i aceleye getiremezsin ve o asla eşinin kanını boş yere dökmez."

Hayatta kalmanın bir parçası da nehrin sizi taşımasına ne zaman izin vereceğinizi bilmektir, böylece gücünüzü bir sonraki savaş için saklayabilirdiniz. "Yemek ve uyku kulağa hoş geliyor, Kraliçe Hyacinth."

Bu kadının vajinasını uzun bir süre görmüştüm ve o tüm fae'lerin hükümdarıydı. Ayrıca hayatım boyunca nefret ettiğim ve kıskandığım dişi fae ile de konuşmuştum.

Çılgın bir gündü.

"Arkadaşlarınızı toplayın, ben de size saraya giriş izni vereyim." Büyüsü bileğimi çevrelemek için fırladı. Bir bilezik.

Ona baktım. "Arkadaş getirdiğimi nereden biliyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Bir yol arkadaşınızın öldüğünden bahsetmişsiniz. Sanırım sizinle birlikte seyahat eden iki kişi vardı. İlkini kaybettiğiniz için duyduğunuz acıyı hissediyorum ve ikincisi için de aynı şeyi hissedeceğinizi varsayabilirim. O seninle birlikte."

Keşke sözlerinin ne kadar doğru olduğunu bilseydi.

Kraliçe öne doğru yürüdü ve ellerimi tuttu. "Seni hayal kırıklığına uğrattığımı düşündüğün için üzgünüm Silver. Eğer sadece kendi rehberliğime uysaydım, seninle birlikte bir ordu gönderirdim." Ellerimi bıraktı. "Ve yanılmış olurdum. Çocuklar ölmüş olurdu. Bir ordu da. Arkadaşın-"

"Cormac," diye tısladım. Onun adını bile bilmiyordu.

Yanaklarına renk gelmişti. "Cormac. İrlanda sarayının kurdu, hatırladığım kadarıyla. Silver, yüzlerce hayat kurtardı. Sadece bu da değil, masum hayatlar ve tüm fae'lerin gelecekteki kraliçesinin hayatı. O bulundu ve karanlık öldü. Rubezahl'da gördüğümüz yıkımın tekrarıyla başa çıkamazdım. Cormac cesur olduğu için pek çok şey yeniden iyi, güzel ve güvende. Onun ölümü unutulmayacak."

Karanlık ölmedi. Kelimeleri o kadar zor düşündüm ki, yarı yarıya duymasını bekledim.

Ama yapmadı ve kendimi onun sözleri hakkında düşünürken buldum.

Onun unutulmayacağını ve eğer başarısız olsaydık felaketle başa çıkamayacağını.

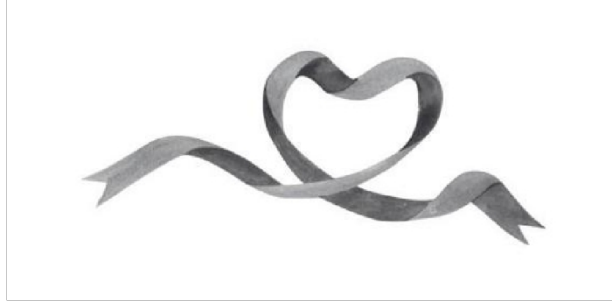
Burada yönetme yeteneğine inanmayan bir kraliçe vardı. İlginç. Ve rahatsız edici. Karanlığın efendisi ve onun kalan piyonu hakkındaki konseyimi kendime saklayacağım.

En azından şimdilik.

Kraliçe kolumu sıkarak, "Kahin'in kararını birlikte bekleyeceğiz," dedi. "Arkadaşlarınızı getirin ve akşam yemeği için kraliyet masasında bana katılın. Sizi beslemek en azından yapabileceğim şey."

OceanofPDF.com

CHAPTER 5

K Derme çatma kampa döndüğümde İk, Aaden ve Orry hâlâ uyuyorlardı. Ateş tam a m e n yanmış, közler Karanlık.

Endişe beni ısırdı. Bunca zamandır nasıl uyanmamışlardı? İçlerinden biri gittiğimi fark etmiş ya da soğuğu hissetmiş olmalı.

"Uyan, gitmemiz gerek." Bir taş aldım ve ateş çukuruna attım. Havada bir kül bulutu yükseldi ve etrafta uçuşmaya başladı.

Kimse kımıldamadı. Hiçbiri irkilmedi bile.

Bir elimi Kik'in boynuna koydum ve onu sarstım. "Kik, uyan, gitmeliyiz!"

Nefesinin altından kulağa şüpheli bir şekilde "Beni rahat bırak, fahişe" gibi gelen bir şeyler mırıldandı.

Bacağının yan tarafına, tam kemiğe denk gelecek şekilde bir çizme geçirdim. "Uyan, seni tembel at!"

Başı sarsıldı ve uykulu bir şekilde gözlerini kırptırdı, rüya alemindeki koşuşturmasından dolayı kelimeleri bulanıklaşmıştı. "Ne oluyor, evlat? Sen kime at diyorsun?"

"Bir sorun var. Hepiniz böyle uyuyor olmamalısınız" dedim. Asıl soru, onları kimin söndürdüğüydü? Sigella mı yoksa annem mi?

Yoksa tamamen başka bir şey mi?

Hızla hareket ederek Orry'yi kucağıma aldım ve yakalamaca oynar gibi gökyüzüne fırlattım. "Orry, hadi. Uyan ve saçımı yap."

Gözleri nihayet açılmadan ve kanatlarını açmadan önce onu üç kez fırlattım ve yakaladım. "Ne oluyor? Neredeyim ben? Bugün günlerden ne?"

Hâlâ uyuyan Aden'e baktım. Korkunç birkaç hafta geçirmiş bir askeri uyandırdığımın farkında olarak botunu kendi botumla ittim. Diğerleri uyandığı için eskisi kadar korku içinde değildim. Onları oraya getirmek için biraz sert bir muamele gerekse bile. "Aaden, sen de."

Sigella'nın kahkahası zihnimde dalgalanırken acımasız bir kenar vardı.

Belki de onu burada tutmalıyım. Ona bakmak çok güzel ve sen bana ihanet ettin.

Onun çay odasında mıydı? Onunla oturduğunu, çayını içtiğini ve gülümsediğini görebiliyordum. *Hayır.* Benim gözetimimde olmaz.

"Sana ihanet etmedim Sigella. Ama bana bunun için bir sebep ver ve neler olacağını öğren." Hırladım ve Aaden'i sırt üstü çevirip kalçalarına bindim ve ellerimle yüzünü kavradım. "Aaden, bana geri dön."

Hiçbir şey.

Benden şu anki tiksintisine dayanarak onu uyandıracağından emin olduğum bir şey vardı. Başımı eğdim ve dudaklarımı dudaklarına dikerek onu sertçe öptüm. İnledi ve beni geri öptü, elleri kalçalarımın üzerinden geçerek belime yerleşti. Kollarını vücuduma sıkıca sararken iniltisi derinleşti. Ağzının tadı, dilinin fiskesi beni oturduğum yerde kıvrandırdı.

Dikenlerin ısırması, zincirlerin hissi yoktu ve son öpüştüğümüzde de bunların hiçbirinin olmadığını fark ettim. Bunun farkına varmak beni şaşkına çevirdi. Cormac öldüğü için mi bu öpücük 'normal'di? Ölümü, hayatı boyunca üçümüzü de etkisi altına almış olan o tuhaf büyümlü fenomeni bozmuş muydu?

Bu düşünce beni ne kadar sevindirirse de dayanamıyordum. Büyümüz bizi öldürmeye çalışmadan Aaden'e dokunabilir miydim?

Yüzümden bir damla yaş süzüldü ve öpüşmemize karıştı.

Hiçbir uyarı olmadan soğuk ateşin üzerine fırlatıldım, yuvarlandım ve Kik'in bacaklarına ve toynaklarına çarparak sert bir şekilde durdum.

"Bunun olmasından nefret ediyorum," diye mırıldandı Kik. "Söylediğimden daha fazla kısraktan atılıyorum. Sadece seni gördüğümü bil. Seni duyuyorum. Geçerlisin."

Aaden bana cinayet gibi bakarken yüzümü buruşturdum ve ayağa kalktım. "Sana bana dokunmamamı söylemiştim. Sana lanet olası mesafeni korumanı söylemiştim!"

"Senden uyanmanı istedim Aaden. Uyanmadın. Elimde bir kova su olmadığı için ağzımı aldın." Kıyafetlerimin tozunu aldım, keşke acımı da çam iğneleri kadar kolay fırçalayabilseydim.

"O zaman beni Orry'nin ya da Kik'in uyandırmasına izin verebilirdin," diye hırladı Aaden.

Tamam, onu uyandırmanın başka yolları da vardı. Ama lanet olsun, beni ilk öpen o olduğu halde neden beni böyle itiyordu? Neden bana bir pislikmişim gibi davranıyordu, özellikle de öpüşme sırasında zincirler bizi boğmak için ortaya çıkmamışken?

Bu saçmalığa yeterince katlanmıştım zaten. Beni mümkün olduğunu düşünmediğim şekillerde incitmeye devam etti. "Bir kara kelpinden öpücük almayı mı tercih edersin? Ne var biliyor musun-"

Havada vınlayan bir şeyin sesiyle ağzım kapandı. Büyük bir şey, hızla yaklaşıyor. Bir kaçak gibi

katran canavarı, sadece karada değil.

Kafamı kaldırdım ve nefes alacak zamanım olmadı. O büyük şey gökyüzünden üzerime doğru gelirken yana doğru daldım.

O şey tam benim durduğum yere çarptı. Bir toprak ve kar dalgası yükselip her şeyi örttü. Geri çekildim, bir elim Cormac'ın kılıcındaydı ve nesnenin ortaya çıkıp saldırmasını bekledim.

"Kutsal muz kabukları," diye ciyakladı Orry. "Düşündüğüm şey bu mu? Kim... yani, nasıl? Uçaktan mı düştüler?"

Hareketsiz bedene bakarken kılıcı bıraktım. Cesedin yüzü yukarı dönüktü ve başının arkasından berrak sıvılar sızıyordu. Gözlerinin ve ağzının etrafındaki küçük kırıklıklara bakılırsa orta yaşlarında bir kadındı ama belki de travmatik bir şekilde ölmüştü. Uzman değildim.

Diğerlerinin tepkileri, cesetlerin Dünya'da genellikle gökten düşüp düşmediğini merak etmeme neden oldu.

Aaden benden önce davranıp doğruca cesede gitti. "Burada garip şeyler olabilir. Alaska'da, özellikle de üçgende, tuhaf olayların yaşandığı biliniyor ama gökten ceset düştüğünü hiç duymadım."

Öfkesi geçmişti. Eski Aaden'e dönmüştük. *Ruh halindeki değişimler*, gökten düşen bu beden kadar öngörülemezdi.

"Neden burada garip olaylar oluyor?" Adamın yanına çömelmek yerine kadının yanına çömelmek için kendimi cesedin diğer tarafına doğru yürüttüm.

Uzuvları bükülmemiş. Sert ve düz bir darbe almıştı, bu yüzden hasar vücudunun arka kısmındaydı.

"Underhill'le olan bağlantı," diye yanıtladı. "Oradaki ev alemine giriş yolu, yararlanılacak ve keyif alınacak çok fazla özle çevriliydi. Fae'ler geçidin etrafında toplanmıştı. Dünya'dan dışlananlar

Özellikle de mahkemeler. Rubezahl dışlanmışları mahkemelere ve insanlığa karşı birleştirdiğinde, uzun bir süre gizlice çalışarak kendi bölgelerine giren fae ve insanları öldürdü. İnsanlar kayıp insanları koca ayaklara, UFO'lara ve vahşi yaşam saldırılarına bağladılar ve bölgenin gizemini ve tehlikesini ifade etmek için Alaska Üçgeni adını verdiler. Bermuda Şeytan Üçgeni gibi."

Bunların çoğunun ne olduğu hakkında bir fikrim yok ama gökyüzünden düşen cesetler Underhill'de pek alışılmadık bir kavram değildi, belki de Underhill'in bir kısmı Dünya'ya sızmıştı.

"Yere düşmeden önce ölmüştü." Aaden'in elleri vücudunun üzerinde geziniyor, büyüğü bir oraya bir buraya gidiyordu. Büyüsüne baktım. Daha önce hep yeşil olan, tıpkı delici gözleri gibi huzur veren büyü, şimdi düzensiz görünüyordu. Çamurlu, neredeyse.

Kalbim tam üç saniye boyunca durdu. Özü değişmişti. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Ağaç onun içine bir şey mi koymuştu, yoksa ondan bir şey mi almıştı? Ya da -yine- Aaden'e anlayamadığım başka bir şey mi oluyordu?

Panik boğazımı tırmaladı. Onu da kaybedemezdin. Kaybedemezdin.

"Onu ne öldürdü?" Kik kadının ayaklarını kokladı, sonra homurdandı ve geri adım attı. "Karanlık gibi kokuyor."

Az önce Aaden'in büyüğüne ve özüne baktığımda bu sözler bana neredeyse kehanet gibi gelmişti. Etrafımızdaki dünyanın gerildiğini, yolumuzun evimizdeki kum tepeleri gibi ayaklarımızın altından kaydığını hissedebiliyordum.

Annemin emriyle karanlıkla uğraşmadan önce Sigella'yı serbest bırakmayı seçmiştim. Bu emre karşı gelmedim. Onun özgürlüğünü çoktan harekete geçirmiştim. Kahin ve Faolan çoktan sarayda olabilirdi.

Peki neden az önce çok büyük bir şey olmuş ve bu benim lehime değilmiş gibi hissediyordum?

Sigella zihnimde cevap verdi: *"Şansını kaybettin, hain aptal. Bir daha gelmeyecek. İhtiyacın olan kan, ölümün kanı. Bir iğne bile değil. Bir gram bile değil. Ama beni hapseden adamın torununun ölü kalbinin kanı. Kahin'in rüya gezisinde gerçeği keşfetmiş olsa bunu sana vereceğine inanıyor musun? Hayır, o senden kaçtı. Şimdi kanı nasıl alacaksın? Yapamazsın. Oathbreaker*

Sigella'dan beklediğimden çok daha fazlasıydı bu, her ne kadar can suyuna ihtiyaç olduğunu çok geç onaylamış olsa da. Kelimeleri ağzımdan çalan ses olmasaydı cevap verecektim. Başka bir vınlama. Bize doğru savrulan başka bir şey.

Yukarı baktım. Hepimiz baktık. Gökyüzünde çok sayıda karanlık nokta vardı. "Kaçın," diye bağırdı Aaden.

Cesetler taş gibi düşmeye başladı. Bize isabet etseler bizi dal gibi kıracak taşlar. Orry'yi gökyüzünden kaptım ve ben kaçarken boynuma sarıldı, Kik ve Aaden benimle birlikte hareket etti.

Cesetlerin sayısı rahatsız edicinin de ötesindeydi. Dalgalar halinde etrafımıza çarpıyor, toprak ve kar yığınları gönderiyor, eski ağaçları ve canlı çalıları koparıyorlardı. Yere düşerken saymaya çalışmadım.

Hiç çığlık yoktu.

Ağlamak ya da merhamet dilenmek yok.

Zaten ölmüşlerdi ve silah olarak mı kullanılıyorlardı? Biri bizi mi *hedef alıyordu*? Öyle olmalı.

Orry bana sarılırken çığlık attı. "Bunu kim yapar? Bunu neden yapsınlar ki? Zaten ölmüş olmaları yeterli değil mi?"

Karanlık, işte o. Ya da ikinci uşığı. Underhill'in onları yok etmek için seçtiği *beni* ezmek için başka kim bu kadar uğraşabilirdi? Ben onu avlarken karanlığın beni rahat bırakacağını düşünerek saflık etmişim.

Elbette karanlık niyetimi hissedecekti. Elbette karşılığında beni avlayacaktı.

Yanımda bir ceset düştü, kolları beni yana savurdu. Kik yelegimi yakaladı ve beni sırtına attı. "Dayan, evlat."

Bana söyleneni yaptım, Orry hâlâ bana tutunuyordu. Aaden yanımızda tek başına koşuyor, sığıyor ve cesetlerin uzuvlarından kaçıyor.

Cesetlerin çarptığı ağaçların çatırtıları havayı ikiye böldü. Bu bir kâbustu. Hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu ama hayatım boyunca gördüğüm her kâbus gibi bunun da bir sonu *vardı*. Cesetlerin düşmesi durdu. Sessizlik hüküm sürüyordu.

Kik yavaşladı ve bir daire çizerek yürüdü. Arkamızda bir yığın ceset yere serpilmişti. Hiçbiri hareket etmiyordu ve hepsi aynı renkte, koyu gri giyinmişti.

Buradan görebildiğim tek şey
kadınlardı. Korku beni dilsiz bıraktı.

"Yukarıdaki ve aşağıdaki tatlı tanrıçalar." Aaden nefes aldı. "Kim böyle bir şey yapar ki? Kim bu kadınlar?"

Bu sorulara cevap veremiyordum ama içimde, kemiklerimin iliklerinde bunun arkasında karanlığın olduğunu biliyordum.

Sen de onları uyutanın ben olduğumu sanıyordun, diye araya girdi Sigella.
Aptal.

Nefes beni terk etti. Ben gittiğimde karanlık arkadaşlarımı baygın mı tutuyordu? Eğer tam o anda geri dönmeseydim, bu cesetlerin altında ezileceklerdi. Hiç uyanmadan.

Safrı boğazıma doldu ve kusma dürtüsü geçene kadar ince nefesler aldım.

Kık'ın sırtından kaydım ve en yakındaki cesede yaklaştım. Bir cesedi incelemek istediğimden değil ama alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız vardı ve buna cesetlerin üzerinde ipucu aramak da dahildi.

Karanlık neden bu kadınları kullanmış, onları bu şekilde giydirmiş ve üzerimize atmadan önce öldürmüştü? Vermek istediğı mesaj neydi?

Bu kadın yan yatmış, cenin pozisyonunda, uyuyormuş gibi duruyordu. Cildi o kadar solgundu ki sanki her damla kanı çekilmiş gibiydi.

"Ne arıyorsun?" Orrı saçlarımın altından bakarken ürperdi.

"Emin değilim," dedim dürüstçe.

Kık kadını kokladı. "Karanlık gibi de kokuyor."

Bunu bekliyordum. Kadının kolunu kaldırdım. Kemik etin içinden kırılmıştı, bembeyazdı. Orrı öğürdü.

Açık yaradan bir damla bile kan sızmadı. Yüzümü buruşturarak kolunu tekrar yere koydum.

"Aaden. Diğerlerinde kan olup olmadığını kontrol et." Bir sonraki cesede geçtim.

Ve bir sonraki, ve bir sonraki.

Yarım saate yakın aradık ama tek bir damla bile kan bulamadık. Omurilik sıvısı, evet. Ama kana en yakın şey, pembeye çalan sulu bir maddeydi.

Hayatım boyunca katlettiğim hiçbir yaratık ya da düşmandan bu maddenin sızdığını görmemiştim.

Kurbanların hepsi kadın olmakla kalmıyor, aynı zamanda aşağı yukarı aynı yaşta görünüyorlardı. Bunun ve kan kaybının dışında, vücut tipleri, ten renkleri ve saç renkleri farklıydı.

Çocuk hırsız ilk seferinde çocukları almıştı. Karanlığın efendisi ya da diğer piyonu şimdi de kanlarını emmek için yetişkin kadınları mı alıyordu? Bana insan gibi göründüler ama ölümle birlikte fae'ler bile parıltılarını kaybettiler.

Bu eylemin daha derin bir amacı vardı. Belki de bir mesaj. Sadece bunun ne olduğunu bilmiyordum.

"Gitmeliyiz. Kraliçenin bunu duyması gerek," dedi Aaden. "Bulduğum başka bir ipucu yok ve ölüleri gömmek istemiyorsanız, harekete geçmeliyiz."

İncelemekte olduğum cesetten uzaklaştım.

"Kik, hadi kaleye gidelim." Koşarak yanına gittim ve sırtına atladım. Aaden'e baktım. "Eldivenlerini giy, oraya koşmanı beklemiyoruz."

Kik kıs kıs güldü ve Orry yine tısladı, yanında uyumaya istekli olmasına rağmen ona hâlâ kızgın olduğu belliydi. Büyüsünün karışık halini görmeme ve Aaden'in kendinde olmadığını anlamama rağmen, davranışlarından dolayı hayal kırıklığına uğramamak zordu.

Aaden eldivenlerini giydi ve arkama atladı. Tenime ya da kemerim dışında herhangi bir yerime dokunmamaya dikkat etti.

Dişlerimi sıktım.

Kik homurdandı ve öne doğru sıçrayarak Aaden ve beni birbirimize fırlattı. Aaden'in kolları bana dolandı ve bir saniyeliğine sıkıca tutundu. Vücudunun yanmasını hissetmeye yetecek kadar uzun bir süre. Özlemin kalbimi ezmesine yetecek kadar uzun.

Kik bir geçide doğru hücum etti ve kayarak diğer tarafta durdu.

"Yolculuk bitti çocuklar!" Kik, hem Aaden'i hem de beni başının üzerinden fırlattı.

Kik'in gösterilerine ve beni attan indirip aptal durumuna düşürme çabalarına alışkın olduğum için çömelerek yere indim. Aaden'in de sertçe inmesini bekliyordum ama o da çömeldiği yerden kalkarak ayağa kalktı. Kara kelpisi arkamızdan manyakça güldü.

Evet, bana biat etmiş olabilir ama bu onun eşek olmayacağı anlamına gelmiyordu.

Orry, "Sarayı hiç de böyle hatırlamıyorum," diye haykırdı. "Şu ışıltıya bakın! Oh, bayıldım! Herkes için parıltı!"

Bir dağın eteğindeydik ve tepemizde, uzun bir yolun yukarısında bir saray bulunuyordu. "Bizi doğrudan kapıya götüremez miydin?"

"Kurallara aykırı." Kik kocaman omuzlarını silkti. "Ayrıca bu şekilde biz yürürken siz ikiniz otuz dakika daha birbirinize laf atabilirsiniz. Bundan zevk alıyorum, biliyorsun. Kendimi iyi hissettiriyor çünkü sizin hayatınızın benimkinden daha kötü olduğunu görebiliyorum."

Aaden nefesinin altında, "Ne büyük bir sık," dedi.

"Neden evet. Evet, öyle." Kik olduğu yerde zıpladı. Başka zaman olsa gözlerimi devirirdim. En iyi arkadaşımın egosunu söndürmek için bir yorum yapabilirdim.

Aden'in önüne geçip yolunu kestim. Elimi uzatarak onu durdurduğumu bildiğinden emin oldum. Aaden'in benimle arasına koyduğu mesafeye kayıtsızmışım gibi görünmek istedim ama öyle hissetmiyordum. İncinmiş, kaybolmuş, korkmuş ve... bitkin hissediyordum. Sesim de ruhum kadar yorgundu. "Aaden, bana sorunun ne olduğunu söylemek için şatoya varana kadar vaktin var. Ateşin var. Gözlerinin rengi sürekli değişiyor. Büyün farklı.

Kendinde değilsin ve tüm cevaplara sahip olmaman umurumda değil, ama bunu birlikte dzeltebilmemiz için senden bir Şey istiyorum. Yardım edeceğimi biliyorsun ama bunu ancak beni içeri alırsan yapabilirim."

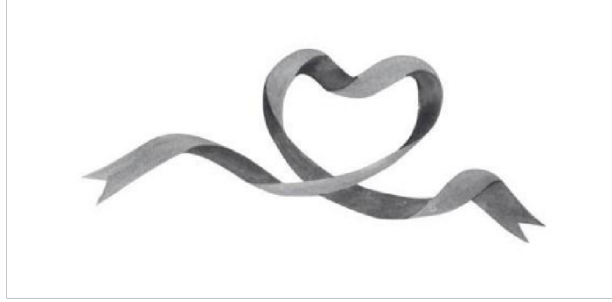
Gözleri kısıldı ve bir kez daha yeşil, biraz siyahı barındırmak için geri çekildi. "Eğer yapmazsam?"

İçimdeki duygusal fırtınayı, tüm yorgunluğu ve acıyı taradım. Onları yoğurup bir kararlılık yumağı haline getirdim. Çünkü Aaden'i de kaybetmek *istemiordum*. Kendisi de dahil olmak üzere kimseye.

Dişlerimi gösterdim. "O zaman seni konuŐturacaęım."

OceanofPDF.com

CHAPTER 6

A Aden beni iterek geçti ve ben de darbeyi azaltmak için omzumu geriye attım.

Saraya giden yolun ortasında dönüp durdu ve aramızda bu şey varken bile, daha önce kaçırdığıma inanamadığım mutlak güzelliğine bakmaktan kendimi alamadım. "Ne haltlar döndüğünü bildiğimi mi sanıyorsun? Bilseydim sana söylemez miydim?"

"Daha önce de imkânsız şeyleri çözdük Aaden. Bunu birlikte yapalım." Gözlerimi kapattım ve korkumu dile getirdim. "Lütfen. Seni de kaybedemem. Lütfen konuş benimle."

Orry saçlarımdan çözüldü ve Kik'e doğru uçtu. "Haydi, Usta Kelpie. Onları kendi hallerine bırakalım."

"Usta Kelpie," diye homurdandı. "Neigh to that, bat girl." Yarasa arkadaşımınla birlikte tırıs tırıs yola çıktı.

Aaden bana bakıyordu, içinde ne tür bir hastalık varsa onunla savaşıırken yüzü ve boğazı çalışıyordu.

"Gözlerimi kapattığımda bir kurt görüyorum," diye ağzından kaçırdı. Sanki bu kelimeleri söylemesine izin verilmiyormuş gibi -sanki onları söylemek için çaresizmiş gibi.

Kurt. Bu kelime kalbime saplanan bir hançer gibiydi. "Cormac?"

Aaden bana d6nd6. "Bilmiyorum, Silver. Kabus konuşmuyor.

Sadece beni t6ketmek ve benden koparmak istiyor."

Cesedimi iğnemeden. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

G6ld6. "G6remediğın bir kavga hakkında ne yapacaksın?" Arkasını d6nd6ğ6nde g6zleri kararmıştı.

Onu içten içe kemiren g6c6n sallandırdığı yemi yutmadım. "Sana g6zlemlediklerimi anlatacağım. Bu yardımcı olabilir." Sesimi sessiz tuttum. Sanki bir kurtla, bir yırtıcıyla konuşuyormuşum gibi sessiz. "6fke ya da arzu hissettiğınızde g6zlerinizin karardığını g6rd6m." Onunla ilk karşılaşma deneyimimi, yani g6zlerinden birinin Cormac'ın kehribar rengi olduğunu d6ř6nd6ğ6m6 paylaşmadım 6nk6 o zamandan beri hiç kehribar rengi g6rmemiştim. Sadece karanlığı g6rm6řt6m. Eğer Aaden bir kurt g6r6yorsa, Cormac'ın 6l6m6yle gerçekten bir ilgisi olduğunu d6ř6nerek çıldırmış olmalıydı ve d6r6st olmak gerekirse, ben bu incitici yola giremezdim. Cormac'ın soğuk, gevşek elini elimde hissetmiştim. 6lm6ř ve gitmişti.

"6yle mi?" diye nefes aldı. "Bunun olduğunu hissediyorum. Y6kseliyor." "Ne y6kseliyor?"

Kaşlarını attı. "Kontrol edemediğım bir şey. Kontrol etmek *istemediğım* bir şey. Ama mağaradan 6nce -eğer uykuda değilse- içimde değildi. Yine de tanıdık ve yabancı, korkutucu ve cazip geliyor. Bu ben miyim? G6m6ř, değil mi?"

Ona sarılmayı çok istiyordum ama bu şekilde davranmaya başladığından beri bana verdiğinden daha fazlasını veriyordu. Onun kontrol6n6 bozacak hiçbir şey yapamazdım. "Sorun sen değilsin," dedim hararetle. "Sen sevgi ve şefkat dolu Aaden'sin, beni ilk anlayan ve kalabalığın inandıklarının 6tesini g6ren D6nyalı Seelie'sin. Bana onurlu bir şekilde davrandın. Sen bir askersin. Sen bir askersin.

Yaptığın işte mükemmelsin. Ve beni önemsiyorsun, *önemsiyorsun*. Benim seni çok önemsemişim gibi." Sonunda sesim bir fısıltı kadar yumuşaktı.

Karanlık gözlerinden biraz çekildi. "Sana değer veriyorum Silver. Bir şey beni sana bağlıyor. I..." Korku yüzünde parladı. "Ya şimdi senin için tehlikeli olursam? Zarar görmene dayanamam."

O zaman aramızdaki mesafeyi kapattım ama ona dokunmamayı başardım. "O zaman tehlikeyi seçiyorum. Sen oradaysan ben de oradayım. Söylediğimde ciddiydim. Daha önce imkânsız başardık. Yine yaparız."

"Cormac olmadan da mı?" diye sordu, bakışları donuklaşmıştı. "Üçümüz. Orada bir şeyler oluyordu. Üçümüz birbirimize bağlıydık, tıpkı şu anda seninle benim bağlı olduğumuz gibi. Bunu sen de benim kadar hissettin ama Cormac içimdeki ve içimizdeki bir şeyi söküp aldı. Bir yanımda artık seni paylaşmak zorunda kalmayacağım için sevinirken, diğer yanımda paylaşacağımız şeyin sana ihtiyacın olanı vermeyeceğini hissediyor. Onun ölümü hakkında böyle hissetmemeliyim, yani bu ben miyim yoksa içimde hissettiğim bu şey mi?"

Paniğe karşı sertçe yutkundum. Onun da benim kadar çok sorusu vardı ve ikimiz de bocalıyorduk. Konuyu acil, kesin ve anlaşılır olana geri getirmeliydik. "Benim de bir sürü sorum var Aden. Ben de paramparça olmuş durumdayım. Ama bunu çözeceğimizi biliyorum. Ve bu arada seni öpmek her şeyi daha iyi hissettiriyor."

"Şikâyetim yok," dedi sonunda. "Cormac için bir şeyler hissettin. Silver... Ben hiçbir zaman yeterli olamıyorum. Senin için nasıl yeterli olabilirim?"

Cormac'ın öfkeyle yaptığı yorumlardan, Aaden'in kanıtlaması gereken büyük bir şey olduğunu düşündüğünü anlamıştım. "Neden kendin hakkında böyle hissediyorsun?"

Elleri iki yanında yumruk haline geldi. "Çünkü ben bir taşralı ailenin beşinci oğluyum. Kurdun sana bunu söylemedi mi?"

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Dış mahalleler nedir? Beşinci olman neden bu kadar önemli?"

Aaden başını salladı. "Bu, bana hiçbir şey miras kalmayacağı anlamına geliyor, iyi bir aile ismi bile. Sahip olduğum her şey için çok çalıştım ve olduğum yerde kalmak için çalışmayı asla bırakmam. Cormac bu mevki ve servetin içinde doğdu. Aramızdaki farkları görmemiş gibi davranma."

Farklılıklar görmüştüm. Bu onlardan biri değildi. Olsa olsa, Cormac'ın hayattaki her şeyi eline tutuşturulduğu için onu daha az düşünürdüm. Yine de Cormac'la tanıştıktan sonra, onun saygıyı hak ettiğini kesin olarak söyleyebilirdim.

Aaden yola çıktı, ben de kendini toparlaması için ona alan tanımaya çalışarak daha yavaş bir tempoyla peşinden yürüdüm. Yakınlığım her şeyi daha da kötüleştiriyor gibiydi; bunun tek sebebinin onu kemiren gücün beni bir düşman olarak görmesi ya da belki de Aaden'i kendine getirme gücümden hoşlanmaması olduğunu varsayabilirdim.

Karanlık Aaden'in perişan olmasını istiyordu ve görünüşe göre Aaden'in korkularını ve utançlarını tek tek ortaya çıkarıyordu. Cormac'ın ölümünden duyduğu suçluluk. Benim saygınlığımla ilgili kıskançlık. Yetersizlik duyguları.

Birkaç kez nefes alıp verdim. Ben sadece annemin yolundaki yaratıklardan biriydim. Sadece işaretleri okuyabilir, mümkün olan her yerde fırsatlar yaratabilir ve sunulan fırsatları değerlendirebilirdim. Aaden'i kurtarabilecek bir nesne ya da panzehir varsa, onu bulacaktım. Eğer bu sadece Aaden'in benim desteğimle savaşabileceği bir savaşa, o zaman bu onun yürümesi gereken yoldu.

Bunun doğru olduğunu bilsem bile, yine de içimde bir pençe hissettim.

Aaden bir köşede durdu, omuzları kabarmıştı. Bugün biraz yol almıştık ve ben daha fazlasını yapmak istiyordum. Acısı içinden sızana kadar daha da fazla.

Bu yırtıcı hayvan farklı bir avlanma yöntemi gerektiriyordu. Bu, sabır ve ustalıklarla zehir gibi çekip çıkarılacak bir düşmandı.

Yanında durdum ve iki dağ sırasının tam ortasında devasa bir kaide üzerine kurulmuş saraya baktım. Altından bir nehir akıyordu ve iki köprü devasa sarayı her iki dağın eteklerine bağlıyordu. Mevcut sarayın altında ve uçurumun yamacında, artık bakımsız kalmış iki eski bina vardı: dikenler ve çalılarla büyümüş bir kale ve çatlamış ve matlaşmış yaldızlı bir saray.

Aaden iç çekti. "Oradaki kale Unseelie kraliçesinin hüküm sürdüğü yerd. Yaldızlı saray ise Seelie kralı tarafından yönetilirdi. Artık saraylar birleştiği için Kraliçe Hyacinth, Seelie ve Unseelie'nin birliğini sembolize etmek için merkezde tek bir saray yarattı."

Başımı salladım ve tekrar sessizliğe gömüldük.

Bir an sonra kıldım. "Yıllarca bir ağaç kovuğunda kuru yapraklar arasında uyudum, ta ki kendime daha iyi bakabilecek kadar beceri öğrenene kadar. Etrafımdaki, hiçbirini bana benzemeyen yaratıklar dışında yalnızdım. Hayatım boyunca annem benimle yirmi kereden daha az etkileşime girdi. Bir keresinde, ziyaretler arasında iki yıl geçti. Bunu, hayatınızı ve beklentilerinizi nasıl algıladığınız konusunda kendinizi kötü hissetmeniz için söylemiyorum. Acınız acınızdır. Hepimizin başkalarının sahip olduğu şeyleri istediğini söylüyorum. Kardeşlerim ve bir evim olması için neler vermezdim. Hâlâ da öldürebilirim." Ona baktım. "Bu şeyler, özetlediğin geçmişin, seni benim için harika ve gizemli kılıyor, daha az değil."

Yürümeye devam ettim, ama yorumu hafif bir esintiyle bana doğru süzüldü, nehrin uzaktan gelen gürültüsünden neredeyse hiç duyulmuyordu.

"Geçmişiniz sizi benim için de harika ve gizemli kılıyor."

Gülümsedim, yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Yoldaki bir virajı dönüp gözden kaybolana kadar gözyaşımı silmedim.

Aaden'e ulaşabilirim. Bu her neyse, onu düzeltecektik. Her şey yoluna girecekti.

Bundan emin olurdum çünkü başka bir gelecekte hayatta kalamazdım.

Ben yetiştiğimde Kik ve Orry çoktan kapılara varmışlardı, Aaden de çok gerimde değildi.

"Adımı nereden aldığımı biliyor musun, kaltak?" Kik muhafızlardan birine şöyle diyordu. "İnsanların dişlerini tekmelemekten."

Bileğimi kaldırdım ve kraliçenin büyüğü parlak bir şekilde parladı. "Kraliçe Sümbül bizi bekliyor ve sen tüm kara kelplerinin en yaşlısıyla konuşuyorsun. Ona hak ettiği saygıyı gösterin."

Muhafızın yüz ifadesi bana çoktan üç kez altına işemiş olabileceğini söyledi. Önce Kik'i, sonra beni selamladı. "Adaya sıcak bir Fae karşılaması, onurlu misafirler."

Sarayın kapıları gıcırdayarak açıldı ve parıltı patlarken kaşlarım havaya kalktı.

"Ne oluyor lan?" Mırıldandım.

Orry başımın üzerine atladı ve sağanak yağmurda dans etti. "Her şey burası *kesinlikle* gelişti."

"Ben mavi parıltıyı tercih ederim," diye ekledi Kik. "Ben kızlığını bozacak asil bir kısrak bulmaya gidiyorum. Barış."

Kik uzaklaşırken Aaden bize katıldı.

Yerleri kaplayan parıltıyı izlemeden duramıyordum.

Buradaki her şey parıldıyordu. İğrençti.

Aaden, "Fae'ler Dünya'da görece barış içinde kalabilmek için kendilerine bir yer bulmak zorundaydı," diye açıkladı. "Bu sarayda turizme hitap ettiler. Sim olayı bir pazarlama denemesinden sonra tuttu. İnsanlar buna bayılıyor. Kelime oyunlarına da. Fae kelime oyunlarına bayılırlar. Bir ara tramvaya binmeniz ve tüm fae-tastik şeyleri duymanız gerekecek."

Burnumu kırıştırdım. "Peki ya diğer mahkemeler? Hangi nişleri buldular?"

"Her biri biraz farklı. İrlanda sarayının işi kolaydı, Louisiana'daki saraydan çok daha kolaydı. İnsanlar zaten bizim leprikon olduğumuza inanmaya meyilliydi ve biz de onların bu varsayımına boyun eğerek kalenin üzerinden gökkuşakları, ardından da saygıdeğer konuklar için altın paralar fırlattık. Yakın zamanda Raflardaki Elf girişimini de başlattık. Bu büyük bir başarı oldu."

Bu bir kulağımdan girip diğerinden çıktı. Tek bildiğim... Altın parıltılarla kaplıydım ve öyle olmak istemiyordum ve tüm Dünya Fae'lerinden utanıyordum.

Bir muhafız bize Kahin'in yirmi kulübesinin sığabileceği bir lobiye kadar eşlik etti, ardından geniş bir koridordan geçerek ilerideki kalabalığa doğru ilerledik.

Kokular midemi guruldattı. "Yemek," diye inledi Orry.

"Açlıktan ölüyorum," dedim Aaden'e.

Bana baktı, sonra uzaklaştı. "Öyle misin?"

"*Değil* misin?"

Kaşları birbirine çatıldı. "Sanırım yemek yiyebilirim."

Orry, "Kampta hiçbir şey yemedi," diye fısıldadı.

Aaden'in odağı sopaya yöneldi. "Beni izliyor ve Silver'a rapor veriyordun, değil mi?"

"Beni duyamazsın," diye ciyaktı.

Cevap sırtışı soğuktu. "Yapamaz mıyım, Underhill'in yarattığı?"

İfadesi karşısında kollarımdaki etler diken diken oldu. "Görünüşe göre yapabilirsin," dedim hafifçe. "Orlaith senin için endişeleniyordu, başka bir şey değil. Yemek yiyerek onun yanıldığını kanıtlayabilirsin, biliyorsun. Ya da istersen zayıflamana izin verebilirsin. Sadece lütfen bizi yavaşlatma."

İlerledim ve nefes verdim.

Orry kulağıma yapışmak için örgümü aşağı doğru salladı. "Az önce ne oldu?" "Kik de seni anlayabiliyor," diye cevap verdim. "Belki de senin o kısmın

ceza bitti mi?" Buna inandım mı?

Pek sayılmaz.

Büyük ihtimalle Aaden artık Orry'yi anlayabiliyordu çünkü o değişmişti. Yine de grubumuzdaki büyüye de garip bir şeyler oluyor olabilir. Bu Orry'nin rengindeki değişikliği ve Kik'in neden fae alemine erişemediğini de açıklayabilir.

"Çabuk, çabuk," dedi mavi takım elbiseli bir fae bizi içeri sokarken. "Kraliçe Sümbül gecikmenize sinirleniyor. Bir şeyleri fazla pişirmekten nefret eder. Lütfen yerlerinize oturun."

Telaşlı asistan bizi devasa odanın ön tarafındaki uzun bir masaya oturttu. Dairesel masalar odaya yayılmıştı ve hepsi de Fae'lerle doluydu. Kığım yüksek arkalı sandalyenin minderine dokunur dokunmaz, ellerinde yemek tepsileriyle odaya bir şefler akını başladı.

"Besle beni," diye kükredi Orlaith. En yakındaki fae'ye vahşi bir gıcırtı gibi geldiğinden emindim.

Aaden'in bakışları önce ona, sonra bana kaydı. Sandalyesini benimkinden yeterince uzağa çekmişti, böylece birbirimize değme riskimiz yoktu. Belli ki daha önceki konuşmamız bu konudaki kararlılığını değiştirmemişti.

Sade bir kıyafet giymiş, önlük ve uzun beyaz bir şapka takmış olan kraliçe bize katıldı ve oturdu. "Mutfağa girmek her zaman güzeldir.

Pancar turşulu körili yumurtalarımı neden yemiyorsun? Bunları herkes için yaptığımı mı sanıyorsun?"

Lugh'un sol cevizi, onları daha yeni masaya koymuşlardı. Onu yatıştırmak için yarım yumurtalardan birini ağzıma attım. Gözlerim yuvalarından fırladı ve ona döndüm, ağzım doluydu ve tat alma tomurcuklarım sevinçle patlıyordu.

"Bu daha iyi. Gecikmen de ana yemeği mahvedecek kadar uzun sürmedi. Bunun için müteşekkir olun."

Ağzımdaki lokmayı yuttum. "Kendimizi gökten düşen cesetlerden kaçarken bulduk."

Kaldırdığı çatalı indirdi. "Bu senin memleketinden bir deyim mi?"

"Hayır. Gerçekten oldu."

Kraliçe omzunun üzerinden bir emir vermeden önce etrafına bir göz attı. Mutfağa doğru hüznle baktı, sonra ayağa kalktı. "Gelin. Yemeğimizi toplantı odasına getirecekler. Ve pişirmeyi bitirecekler."

Son kısma gökten düşen cesetlerden daha fazla üzölmüş görünüyordu. Sadece bir gözlem.

"Burada mı kalıyorsun?" Orry'ye sordum.

Bir şeyler mırıldandı ama kafasını yumurta sarısından çıkarmadı.

Önümüzdeki tepside duran yumurtaların hiçbirine dokunmadan ayağa kalkmaya çalışan Aden'e kraliçe "Ye," diye bağırdı.

Bir omzunu kaldırdı, sonra yumurtayı ağzına attı ve bizimle birlikte dışarı çıktı. Kraliçe ona ters ters baktı. Ne kadar lezzetli olduğunu haykırmadığı için mi?

Yemeği yutarken göğsümdeki bir düğüm gevşedi. İki yumurta neredeyse yeterli değildi. Ama onlar da bir şeydi.

Kraliçeyi yemek odasından itibaren takip ettik. Hayatımda gördüğüm en büyük masayla dolu başka bir odaya girene kadar ayak seslerimiz boş salonda yankılandı. Duvarları haritalar kaplıyordu ve en uçta küreler havada sallanıyordu. Onlara yaklaştığımda kraliçe, "Bana ne gördüğünü anlat." dedi.

"Cesetler yüksekte atılmış," dedim. "Hepsi koyu gri giyinmişti. Hepsi kadındı. Farklı geçmişlere ve görünürlere sahip olsalar da hepsi yaklaşık aynı yaşıydı. Sanırım kanları akıtıldı ve bizi öldürmek için etrafımıza bırakıldılar. Ya da belirsizliğini koruyan bir mesaj göndermek için."

Sümbül masanın başına oturdu. "Kanı çekilmiş mi? Kaç ceset var?"

Bir küreye baktım. İrlanda sarayından bir sahne doldurdu, Richashor ruh ağacının siyah kalıntıların önünde duruyordu. Ruh ağacı ölmüştü. Yine de bunu bir şekilde biliyordum. Yoksa çocuk hırsız yok eden yaşam tohumu bana nasıl hediye edilirdi? Ağaç davamız için kendini feda etmişti.

Ve karşılığında fedakârlık talep etti. "Yüzlerce," diye cevap verdim.

Bakışlarım hâlâ kürenin üzerindeydi ama göz ucuyla yüzündeki dehşeti görebiliyordum. Bu bana kraliçenin ne kadar genç *olduğunu* fark ettirdi. Yaşın Fae'ler için hiçbir şey ifade etmediğini gösteriyordu. Kader kaderdi ve kim olmak istediğimizi seçme şansımız yoktu. En azından hepimiz.

Onunla yüzleştim ve daha önce verdiğim bir kararı tersine çevirmeye karar verdim. İşler, karanlığın efendisini öldürmek için yapılan gizli bir görevden, onun gökyüzünden cesetler fırlatmasına dönüşmüştü. "Çocuk hırsız mağarada yenildi ama karanlık yenilmedi. Çocuk hırsız onun sadece bir parçasıydı, sanırım bir piyondur ve muhtemelen başka bir piyon daha var."

"Karanlık hâlâ burada mı?" diye ağzından kaçırdı. "Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çocuk hırsız bir ustadan bahsetti ve annem bana karanlığı yenme görevini verdi. Karanlık yok olsaydı, gökten başka kim ceset yağdırırdı?"

Kraliçe dudaklarını birbirine bastırdı. "Ordum ve ben size katıldığımız anda bu neden bana açıklanmadı?"

Ben masanın diğer ucunda, onun karşısındaki sandalyeye oturdum ve Aaden kürelerin yanında durmak için hareket etti. "Çünkü bu diyarlarda sizden daha büyük güçler var Kraliçe Hyacinth. Annem bana karanlığı tek başıma yenmem gerektiğini söyledi. Ayrıca bu büyük kötülüğün peşine düşmeden önce yerine getirmem gereken bir yeminim vardı."

"Lugh'un sevgilisini serbest bırakmak."

Sigella'nın söyledikleri doğruysa, sadece onunla olan eski bağlantısı nedeniyle bilinmesi haksızlık gibi geliyordu. "Onun adı Sigella. Ve evet, ona karşı tutmam gereken bir yeminim var. Annem bunun yapılması gerektiğini onayladı."

Odanın köşesinde parlayan altınla birlikte tüm masa sarsıldı ve ardından iki figür belirdi.

"Eski bir kanla ayakta tutulamayacak bir kan," diye gürledi Kahin.

Kraliçe homurdandı. "Giriş yapmayı her zaman sevmişsindir."

Kahin başını çevirdi, yüzü kapüşonlu cüppesinin derinliklerinde gizliydi. "Kahin'in ünü devam etmeli." İkisi de güldü.

Sanki iki kadın bir ömrü birlikte paylaşmış gibiydi. Ama Kahin toz kadar yaşlıyken ve Sümbül benden en fazla on yaş büyükken bu nasıl mümkün olabilirdi?

Faolan solgun ve bitkin bir halde oturdu. "Yemin, kalbin kanını ister."

"Vermeyeceğin kan," dedi Kahin.

Ve Sigella, Kahin'in bunu öğrendiğinde kaçacağından çok emindi.

Faolan başını salladı. "Lugh'un ona yaptıklarından sonra bile mi?" "Sigella'nın anlattıkları doğrudu," dedim.

"Her bir parçasını." ellerine baktı. "Herkesin kahraman olarak selamladığı kişi zina yapan bir pislikti."

Kahin bir elini onun omzuna koydu ve sıktı. "Bir hata diğer yaptıklarını silmez. Yine de bir çıkmazın içindeyiz. Sigella serbest bırakılmalı ve kalbinin kanı olmadan bu daha da zorlaşacak."

"Daha mı zor?" dedi Aaden kürelere baktığı yerden. "İmkânsız mı demek istiyorsun?"

"Hayat bana bir şey öğrettiyse, o da panzehiri olmayan hiçbir zehirin var olmadığıdır. Her iyi için bir kötü vardır. Her sevinç için bir korku vardır. Her sorun için bir çözüm vardır. Ancak bunun başka bir günün sorunu olduğunu hissediyorum."

Daha önce kendi yolumun değiştiğini hissetmişim ve onun sözleri orada hissettiklerimi teyit etti. Ayrıca Aden'in durumu için de bana umut verdiler. Bu kadının sözlerine karşılık olarak böyle bir şey hissetmek istemedim.

Sigella'ya *seni kurtarmak için hâlâ umut var* diye düşündüm.

Hiç yok, diye yanıtladı. *Her seferinde başarısız olacaksın.*

Ne kadar olumlu bir tutum.

Kahin'in sesi tekrar çınladı, "Söyle bana, Underhill'in çocuğu, aklında ne var?"

Çok fazla.

Kadınlar neden ve ne tarafından kurutuldu?

Neden sadece kadınlar?

"Kadınların ortak noktası neydi?" Aaden'e bakarak ona sordum. O Kahin'di, cesetleri zaten biliyordu. "Kanda güç vardır. Kan ruhlarımızdan ve özümüzden süzülür. Ama bu erkekler, kadınlar ve tüm yaratıklar için geçerli. Peki bu kadınların ortak noktası ne?"

Kapı çalındı.

Bir muhafız kraliçeye doğru yürüyüp kulağına fısıldarken sorum havada asılı kaldı.

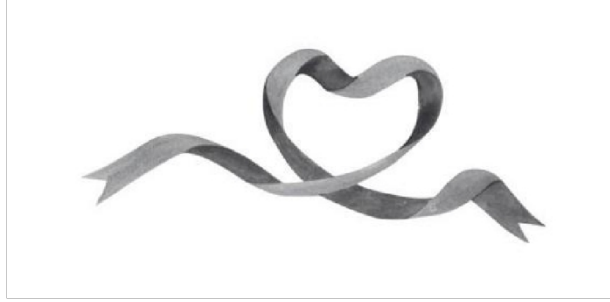
Ayağa kalktı, yıkım omuzlarını bir battaniye gibi örtüyordu. "Öğrenmek üzereyiz. Dünyanın dört bir yanından Fae elçileri arıyor. Alt katmanlarımızdan Fae'ler kapıda toplanmış durumda."

"Tehlikedeler mi?" Aaden kapıya doğru koşarak sordu. Faolan onun bir adım gerisindeydi.

Odak noktası benim üzerimdeydi. "Sevdikleri bu sabah kayboldu ve o zamandan beri görülmediler."

OceanofPDF.com

CHAPTER 7

W Kraliçeyi, eşi Ronan'ı -ormandaki kulübede kısa bir süre tanışmıştım-
Kahın'i ve Lugh'un torununu, düşen cesetlerden ilk kaçtığımız zamandan beri
değişmeyen bir sahneye götürdüm. Ben orada bekliyordum için olmak
Yırtıcılar ve çöpçüler ziyafet, ama ve bedenlerbir
istisna dışında dokunulmamıştı. Her gövdeden siyah çizgiler çıktı. Çizgiler
Biz ayrıldığımızda orada olmayanlar şimdi toprağın üzerinde kayıyordu.

Kendime engel olamadım, Aaden'in kolunu tuttum ve fısıldadım, "Bak.
Karanlık."

Geri çekildi. "Anlıyorum."

"Merhametli tanrıça," diye nefes aldı Kraliçe Hyacinth, elini ağzına
götürerek.

Ronan elini kızın sırtına koydu ve kız ona doğru eğildi.

Başını çevirdi ve küçük siyah bir kutuyu ağzına götürdü. "Bize bir saat
verin, sonra kargo kamyonlarını, ceset torbalarını ve kayıp kadınların
resimlerini getirin. Rakamlara bakılırsa hepsi burada."

Kutu ciyakladı ve içinden biri konuştu. "Anlaşıldı. Askerleri
hazırlayacağım, General."

"Neden bir saat?" Ben sordum.

"Büyülü bir iz bulup bulamayacağımıza bakmamız gerekiyor," dedi Kahin. İleriye doğru yürüdü ve ben de bakışlarımı onun dik duruşuna diktim. Onunla kulübede ilk tanıştığımda görüldüğünden çok daha çevikti. Önsezisi hangi cehennemdeydi?

Yaşlı cadı zayıflık *numarası yapıyordu*. Şu anda Faolan kadar güçlü görünüyordu. Benim kadar güçlü.

"Hiç yoktu," dedi Aaden. "Bir şey bulacağınızdan şüpheliyim."

"Bunu bilmiyorsun ve ben iz sürme konusunda iyiyim," diye karşılık verdi Kahin. Kukuletası biraz kaydı ve koyu renk saçları ortaya çıktı.

Koyu renk saç mı?

Kahin'i hayatımda üç kez görmüştüm ve iki şeyden emindim. Kambur duruşu ve beyaz-gri saçları.

Önsezi sahte olabilir ve saç sihirle var edilebilir. Ama neden? Bu Kahin miydi? Çünkü Faolan'ın kulübede öpüştüğü kadının Kahin'in cüppesinin altında olduğundan neredeyse emindim.

Ona daha çekici görünmek için mi şeklini değiştirdi?

Yoksa Kahin düşmanlarını kandırmaktan zevk mi alıyordu?

Çenem titreyerek onu cesetlerin olduğu alana kadar takip ettim. "Hiçbirinde bir damla bile kan yok."

"Anlıyorum." Eğildi ve kadınlardan birinin eline dokundu. "Onun hayatının bu şekilde geçmemesi gerekiyordu. Bu kadınları öldüren her neyse, onları yollarından saptırdı ve önlerindeki geleceklerini yok etti. Yeni aşık olmuştu, bir aile kurmayı planlıyordu."

Sözleri tüylerimi diken diken etti.

"Dengesizlik." Kelime dudaklarımdan döküldü.

Kahin bir anda döndü ve beni boğazımdan yakaladı. "O ismi ağzına alma."

Başka biri olsa erteleyecek, başını öne eğecek ve özür dileyecekti.

Onun bana saldırdığı şekilde tepki vermemek için yıllarca hayatta kalmıştım. İki yumruğumu yukarı doğru savurdum, tutuşunu kırdım ve onu geriye doğru ittim.

"Bana dokunmayın." Aden'e duyduğum tüm öfke ve korku, karşılaştığım şeyin belirsizliğiyle birlikte içime doldu. Yas tutuyordum. Çok yorgundum. Ve ben küçücük bir bilgi kısıntısıyla hareket ederken herkesin hayatımı ve eylemlerimi dikte etmesinden bıkmıştım. Hiçbir şeyin doğru gitmemesinden bıkmıştım.

En önemlisi, kalbim kırılmıştı ve böyle olmadığım bir zamanı hatırlayamıyordum.

Bu beni en çok kızdıran şey oldu.

Ama bu öfke, kendimi bildim bileli içimde sakladığım derin bir acıya hızla yapıştı. Annemin beni *bu* kadar sık terk etmesinin nedeni *bu* kadındı. Hiçbir zaman bir kız evlat olma ya da el üstünde tutulma şansım olmamıştı. Neden annem? Neden ben daha kapıdan içeri adımımı atamadan onu benden almıştı? Kahin'in tutunacak başka kimsesi yok muydu?

Görüşümde kırmızı bir ışık parladı. Kahin'le bu karşılaşmayı pek çok kez hayal etmiştim ve tutunacak bir dalım kalmamıştı. Geri çekilmem için bir sebep yoktu. İstemiyordum.

Kahin'e doğru atıldım, bana geri dönen büyü derimde fısıldarken ayak ve ellerimin hızlı bir kombinasyonuyla saldırdım. Belki tam hızımda ya da gücümde değildim ama tek başıma dövüşerek bu Kahin'e haddini bildirebilirdim. Öyle ya da böyle acımı hissetmesini istiyordum. Annemin de görmesini istedim.

İhmalinin bana ne yaptığını gördün mü?

İlk darbem onu uyluğunun üst kısmından yakaladı. Sendeleyerek uzaklaştı ama geri adım atmadı. Pelerinini çekip çıkardı ve yüzündeki öfke benimkiyle aynı oldu. "Şimdi kavga zamanı değil."

Ona bağırdım, kadının gerçekten de kulübedeki genç dişi fae olduğunu zar zor fark ettim. "Önce sen bana dokundun ve *bana* durmamı söyleyecek kadar küstahsın."

Derin mor gözleri kısıldı. "O zaman bırak ben bitireyim."

Kahin'in yumrukları ve ayakları benimkiler kadar hızlıydı, cesetlerin arasında ve etrafında sert bir şekilde savaşıyorduk. Aaden ve Faolan durmamız için bağırdılar. Yine de, darbeler inip ıskalandıkça çıkan sert nefes alma ve homurdanma sesleri yüzünden uzakta kalmışlardı.

Daha önce kendi gücüme bu kadar yakın biriyle dövüşmemiştim. Cormac fiziksel olarak daha güçlüydü ama Kahin ve ben her açıdan birbirimize denktik.

Yine de annem onun üzerine titremeyi seçmişti.

Neden?

Neden ben değil?

Biz birbirimize darbeler yağdırırken kraliçe iç çekti. "Kahin'in dediği gibi, şimdi zamanı değil. İkinize de durmanızı emrediyorum."

Kahin salınımlarına ara vermedi, ben de vermedim. "Ben kraliçeyim.

Kesin şunu dedim!"

Kahin sırttı. "Denemeye devam et Cinth. Bu pes etmiyor." Kendisini kastetmemişti, bu da beni daha da öfkелendirdi.

Aklımın bir köşesinde Kahin'le savaştığıma, kraliçeye meydan okuduğuma ve açıkçası Kahin'i adım adım yendiğime inanamıyordum. İndirdiğim her darbe bir öncekinden daha iyi hissettiriyordu. İkimizde de kesikler ve çürükler oluşmaya başlamıştı, kan damlaları havada uçuşuyordu.

Anneme bağırmak ve çığlık atmak istediğim her şey yumruklarıma kanalize oldu ve onun en sevdiğine salındı.

Kahin'e vurduğumda kemiklerim takırdadı. Beni engelledi, ben acıyı ve acıyı serbest bırakırken beni uzakta tuttu. Kollarım çılgınca sallanıyordu. Kelimeler olmadan, sadece duygularımla çığlık atıyordum.

Artık savaşıyordum bile. Sadece onun canını yakmak istiyordum. Yorgunluk beni yiyip bitirdi ve zihnim bir kez daha devreye girdi.

Kahin, diyarın sağlığını sağlamanın temel taşlarından biriydi. Annemi öfkeliendirmek şu anda harika bir fikir gibi görünse de, kişisel kan davalarımı tatmin etmek için diğer herkesi riske atamazdım.

Bu düşünce, Kahin'i dizlerinin üzerine çökertecek bir darbenin tam ortasında beni durdurdu. Tereddütümden faydalandı ve çenemi öyle sert kapatan bir aparkat savurdu ki dişlerim takırdadı.

Geriye doğru düşerken dünya dalgalandı, gözlerim geri yuvarlanırken bilincimi korumak için savaştım.

Düşüşümün ortasında bir yerde bayılmışım.

Sigella aklımın bir köşesindeydi. Bir kez olsun onun çay odasında değildik. Bu iyi miydi yoksa kötü mü?

Bana sırtını döndü.

Kendime geldiğimde içimden bir inilti çıktı. Dilimin arkasında kan tadı aldım. Kendimi mi ısırıldım?

"Sanırım çenesini kırdın, Kallik," dedi Faolan usulca. Elleri Aden'in değil benim yüzümdeydi. Sıkıştırılmış göz kapaklarımdan yaşlar süzüldü. Bir an için dokunuş güzel gelmişti ve düşünmüştüm... Aaden olduğunu sanmıştım.

Çenemin tekrar yerine oturduğunu hissettim ve duydum. Faolan iyileştirici büyüsünü de yanına alarak uzaklaştı. Yeni bir çift el onunkinin yerini aldı, daha yumuşak ve

Daha dikkatli.

"Vahşi bir şey gibi dövüşüyorsun," dedi Kahin.

Aklım Faolan'ın az önce ona ne dediğine takıldı. Ona *Kallik*.

Kahin Kallik'ti. Bunu nasıl bilemedim? Nasıl oldu da Kik'in her iki kadın için de söylediği acı nutukların hiçbirinde ikisinin aynı olduğundan bahsedilmedi? Şimdi düşündüm de, her iki kadın için söylediklerinin içeriği neredeyse aynıydı. *Yer israftı, yeteneksiz çirkin sürtükler*. Bu tür şeyler.

Kik hiç lafı dolandırmazdı, bu yüzden Kahin'in kimliğiyle ilgili gerçeği bana açıklamasının yasaklandığını varsayabilirdim. Hayatım boyunca gerçeği saklamış olan bir başkası tarafından.

Annem 'kadim' Kahin hakkındaki yorumlarımı hiç düzeltmemişti. Şimdiki Kahin'in eski hikâyelerde anlatılan kadınla aynı kişi olduğuna inanmama izin vermişti. Yine de Kallik bir aşamada önceki Kahin'den görevi devralmış olmalıydı. Benim doğumuma yakın bir zamanda görevi devralmış olmalı.

Neden kimse bana söylemedi?

Elleri yüzümde geziniyor, büyüsü Faolan'ın iyileştirme işini tamamlıyordu ve büyülerimiz ilk kez birbirine değdiğinde keskin bir nefes aldı. Elleri tenimde dondu kaldı. "Lugh'un sol taşığı! Ben... Özür dilerim. Fark etmemiştim... Bu ihtimal hiç aklıma gelmemişti..."

Gözlerimi açtım ve ona baktım. "Keşke neyi bilseydin?" Konuşurken yeni iyileşmiş ağzım ve çenem acıyordu ama o kavgadan sonra sesindeki şok ve umut tüylerimi diken diken etmişti. Neyin farkına varmıştı?

Ölümümü gördü mü? Muhtemelen, Kahin olduğu için. Belki de bu yolda devam edersem karanlığın beni tüketeceğini görmüştü. İçinde

Hangi durumda bilmek isterdim?

Koyu mor gözleri sanki bir şey arıyormuş gibi yüzümde gezindi. "Daha sonra. Sende ne gördüğümü daha sonra konuşuruz."

Boğazının çalışmasını izledim.

Bir nefes aldı. "Biz arazideki araştırmamızı bitirene kadar kavgayı keser misin? O zamana kadar ateşkes ilan edebilir miyiz?"

Başımdaki çarpıntıdan dolayı irkildim. "Sadece iyileşmenin etkileri geçene kadar."

"Bu benim için yeterli bir evet." Beni yerde bıraktı.

O siyah bornozunu toplayıp tekrar üzerine geçirirken ben de ayağa kalktım.

Başlığını kaldırdı, sonra sanki az önce kavga etmemişiz gibi bir kez daha cesetlerin arasına girdi. "Sanırım bu kadar çok ölüme neden olan ezici karanlık yüzünden her türlü büyü izi silinip gitmiş."

Orry, Aaden'den bana doğru uçtu ve uzattığım elimin üzerine kondu. "Bu çılgıncaydı! İkiniz o kadar hızlıydınız ki sallandığınızı bile göremedim. Ama şu zavallı saçlarına bak! Onu yıkamalısınız ve belki bu gece biraz saç kremiyle ıslatabiliriz? Sen uyurken ben örerim, tamam mı?"

Diğer seferlerde zahmet etmediği halde neden benden izin istediğinden emin değilim.

Onu yatıştıracak bir şeyler mırıldanmış olmalıyım. Ancak onu ne duydum ne de gördüm. Görüşüm Kahin'in şok olmuş yüz ifadesinin anısıyla doluydu. Yollarımı ya da geleceğimi gördüğünde nasıl donup kaldığını.

Ne görmüştü?

Ve bunu öğrenmekten neden korkuyordum?

Cesetleri toplarken saatler geçti, ancak kimlik belirleme süreci başlamadan önce kaleye döndük. Kraliçenin eşi işlemleri denetlemek için geride kaldı ve kraliçenin kendisi bizi sarayına kadar uğurladı.

Sarayı her gördüğümde, Kahin'in kulübesinde çok fazla gördüğüm diğer sarayı aklıma geliyordu. Bu çağrışımın hiç bitip bitmeyeceğini merak ediyordum.

"Her şeyden çok dinlenmeye ihtiyacınız var," diye geveledi Kraliçe Sümbül. "Sabah biraz daha yemek yiyin, sonra bir plan yaparız."

Bir plan.

Sanki bozuk olanı düzeltmek kolay olabilirmiş gibi. Her şeye rağmen bir konuda haklıydı: uykuya şiddetle ihtiyaç vardı. En son ne zaman gerçekten uyuduğumu hatırlayamıyordum, ormandaki o acınası, sihirli kedi uykusu dışında. Günler, günler olmuştu ve bedenim ve zihnim dinlenmek için bana yalvarıyordu.

Kahin'le olan kavga sağlıklı düşünemediğimi gösterdi.

Odalarımıza yönlendirilirken, "Teşekkür ederim," demeyi başardım. Aaden'in odası benimkinin karşısındaydı ve aramızdaki koridor aşılmaz görünüyordu. Eğer yanımda uyuyor olsaydı, aramızdaki mesafe yine de öyle görünecekti.

Konuşmamızdan sonra bile bir kez daha içine kapandı. Umut etmiştim... Pek çok şey umut etmiştim.

Kapımın eşiğinde durdum ve Aaden'in arkasına bakmadan odasına girmesini bekledim. Gözlerimi kapattım ve odama geri döndüm.

"Merhaba, bayan."

Bana gülümseyen minyon bir kadın görmek için döndüm. Fae'ydi ama onda bir gariplik vardı. "Nesin sen?"

Kahverengi gözleri genişledi. "Şey, ben melezim. Kraliçe Hyacinth tahta geçtikten sonra kendimizi güvende hissettik. Burada, annemin topraklarında olmak güzel."

Orry koluma tırmandı. "Yarı insan, yarı fae. Benim zamanımda onlara bok gibi davranılırdı."

Dudaklarımdan sorular döküldü ama çok yorgundum. Kendimi bildim bileli ilk defa üzerimdeki kiri temizlemek istiyordum.

"Temizlenip yatmak istiyorum."

"Senin için bir banyo hazırladım. Gel, sana yardım edeyim." Zırhımı ve giysilerimi çıkarıp banyoya girmeme yardım ederken kadının elleri nazık ve kibardı.

Beni fırçalarken usulca şarkı söyledi, sonra duruladı ve havluyla kuruladı. Başıma ince kayışlardan sarkan ve uyluğumun ortasında biten saten mavisini bir şey geçirdi. Ellerimi üzerinde gezdirdim. Malzeme ikinci bir deri gibi hissettirdi, sadece daha güzeldi, yara izi, tümsek ya da kusur yoktu. Bu şeyleri giyen bir kadın olduğumu hayal edin.

Aaden o zaman mesafesini koruyacak mıydı?

"İşte. Böylesi daha iyi." Yarı-fae gülümsedi, ben de gülümseyecektim ama gözlerimin kenarlarında yaşlar hissedebiliyordum. Neler oluyordu? Tüm bu duygular Kahin'le olan bir kavga yüzünden miydi?

Yoksa Aaden miydi? Yoksa karanlık mı?

Uykusuzluk mu? Tüm hayatım.

Kallik'le yaptığım kavga ne kadar mantıksız olsa da, gerçekten de o ana uzun süre takılıp kalmıştım. Herhangi bir zaferle ya da annemin bana ne kadar yanıldığını söylemesiyle sonuçlanmadı. Durumun böyle olmayacağını biliyordum ama yine de tutunacak bir hayalim vardı.

Şu anda ne düşündüğümü bile bilmiyordum.

"Uyumalısın tatlım," diye fısıldadı Orry. "Rezervlerinin sonuncusunu kullanıyorsun. Belki de hayatında ilk kez, ha?"

Başımı salladım ve melezin beni yatağa götürmesine izin verdim.

Beni yatırdı ve battaniyeleri çekti. Battaniyelerin ağırlığı beni gömdü ve kadın şarkı söylemeye devam ederken odadan çıktı.

"Bana bir hikâye anlat Orlaith," diye fısıldadım. "Lütfen."

Orry başıma doğru ilerledi ve temiz ve nemli saçlarımın arasından geçti. "Ne tür bir hikâye? Bir aşk hikâyesi mi?"

"Evet. Mutlu bir sonla." Gözlerimi kapattım, uykunun benden kaçacak kadar bitkin olduğumun farkındaydım. Endişe, korku ve pişmanlık içindeydim.

Orry'nin sesi üzerimde gezindi. "İnsanlar İrlanda'yı bulmadan önce, evimizi paylaşmak zorunda kalmadan önce ve Seelie ile Unseelie ayrılmadan önce iki aile vardı. Birbirleriyle sürekli savaşırlar, en iyi toprak, yiyecek ve en çok zenginlik için rekabet ederlerdi. Bazen güzel kızlarını oyunlarda ödül olarak koymak gibi aptalca şeyler yaparlardı. Gündönümünde böyle bir oyun sırasında, en güzel kadın ödül olarak ortaya kondu. Bu kadın güzel olmasına rağmen bakire ya da genç bir kız değil, dul bir kadındı. Ağabeyi onu evlendirerek kasasını boşaltmaktan kurtulmak isteyen bir duldu. Ağabeyi, malları kullanıldığı için bunun zor olacağını anlamıştı."

"Bu bir aşk hikâyesine benzemiyor," diye mırıldandım. *Ya da sonu iyi biten bir hikayeye.*

Orry güldü. "Uzun bir kitap. Sen uyuyana kadar yarısını bitirmiş olurum diye düşündüm. Yine de en sevdiklerimden biri, yemin ederim. Gerçek aşk, canavarlar ve ağzı sulanmaya değer bir kahraman var. Ayrıca biraz da suç,

ciddi bir büyüme ve güçlenmenin yanı sıra tartışmasız gücün tehlikelerine ilişkin temel bir uyarıdır."

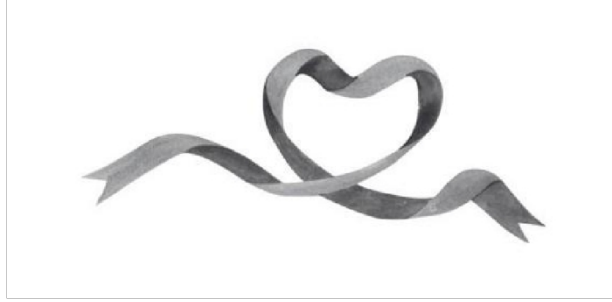
Aaden ve Cormac'ı düşündüm. Ağzımın suyunu a k ı t m a y a değerlerdi. Keşke benimle olsalardı.

Bekle, yorgunluğum beni yenmeye başlamıştı. *Cormac burada değil*, diye kendime hatırlattım.

Yorgun zihnim, gerçek aşkın gerçek olduğu ve canavarların kolayca kovulduğu bir yerde, yarı fantezide var olmak istiyordu.

OceanofPDF.com

CHAPTER 8

I Ki-ayılarının kış uykusundan çıktıktan sonra hissetmesi gereken duyguyla uyandım. İnleyerek sertleşmiş bacaklarımı uzattım. Bunun içinde uyuyakalmıştım.

Pozisyon.

"Saçını beş kez yaptım."

"Sadece bir kez örmek istedin." diye mırıldandım.

"Genellikle üç kez yaparım," diye itiraf etti Orry. "Su? Yemek?"

"Hepsini. Açlıktan ölüyorum." Bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım ve örümcek ağları zihnimi temizlerken orada oyalandım.

Gri-altın yarasa, iki sandalye ve bir çift tabağın bulunduğu yuvarlak bir masanın üzerindeki bir sürahiye doğru kanat çırpıtı; tabaklardan biri hamur işleriyle doluydu, diğeri ise boştu. Sürahiyi kaldırmaya çalıştı. Başarılı olamayınca sürahinin içine saklandı ve minik, pençeli ellerini birbirine kenetleyerek yeniden ortaya çıktı. Sürahidен birkaç damla suyu yanındaki bardağa attı. Aynı manevrayı tekrar yaptı. Ve tekrar.

Bardağımı doldurması ne kadar sürer?

"İki gecedir uyuyorsun," diye gevezelik etti. "Aden de öyle. Sanırım meşguldüm. Ne kadar çok uyuduğumu fark etmemi sağladı.

Seninle kıyaslandığında. Kendi ağırlığımı daha fazla hissettirmeye çalışacağım."

Uyluklarımın etrafındaki mavi ipek kumaşın fısıltısını hissederek ilerledim. "Çekecek fazla ağırlığın yok."

Bardağa su doldurmayı bıraktı ve bana döndü. "Keşke üzerindeki yükün bir kısmını alabilseydim, Silver. Acı çekiyorsun."

Öyleydim. Ama onca uykudan sonra pes etmek yerine kömürlerin üzerinde yürümeye devam etmeye hazır hissediyordum. "Acının içinde bir ders vardır."

"Bundan kaçınmamız gerektiğini mi?"

Dudaklarım kıpırdadı. "Belki de. Hissettiğim onca acıya rağmen bugün hayatta kalmış olarak uyandım. Bana katılır mısın?"

"Ben zaten yedim." Yüzünü buruşturdu ve ben de onun boş tabağa odaklanmasını izledim.

Tabaktaki meyve suyu ve çekirdekler bir zamanlar üzerinde meyve olduğunu gösteriyordu.

Orry kovalama işine geri döndü. "Hepimizin stresle başa çıkma yöntemleri vardır. Bazılarımız bunu yiyerek atlatır."

Açıkçası. Başka seçeneğim olmadığı için bir tepsi dolusu hamur işi ile yetindim. Bir tanesini ısırdığımda, bir tatlılık patlaması beni şaşırttı. Çikolata. Ekşimsi bir şey. Ve bir çeşit fındık. *Lezzetliydi.* "Aaden daha kalkmadı mı?"

"Hayır, bu öğleden sonra onu kontrol ettim. O iyi. Sadece senin gibi yorgun."

"Sarayda neler oluyor?"

Bardağımın yarısı dolmuştu ve nefes nefese kalarak bardağı bana doğru itti. Orry yuvarlak masanın ortasındaki küçük vazoya doğru çöktü. En yakın pencereden dışarı baktı ve eskiden Unseelie kraliçesine ait olan yıkık dökük şatoya baktı. "Kahin çok sıkı çalışıyor. İpliklerine ya da her neyse ona bakarak kadınlar arasında bir benzerlik yakaladı. Hepsinin yeni ilişkileri vardı. En uzun ilişki

birkaç yıl boyunca. Hepsi aşıktı, her şeyin çok heyecanlı ve kırılgan olduğu o aşık olma aşamasındaydılar." Orry ofladı pufladı. "Şahsen o aşamadan nefret ederdim. Hiçbir zaman onun bana hissettiği kadar saplantılı hissetmedim."

Bana verdiği suyu yuttum, sonra arkama yaslandım.

Bu uşak farklı bir enerjiyle besleniyordu. Son düşmanım çocukların korkularını yemişti. Bu ise yeni bir aşkla birlikte gelen sevinç ve korku duygularını tüketiyordu. Kırılganlık.

"O kafanın içinde neler oluyor, tatlım?"

Orry'ye baktım. "Çocukları kurtardık. O kadınların kurtarılma şansı yoktu. Onlar için bir kahraman yoktu."

"Daha fazla Fae'nin bu şeyin kurbanı olmasını engelleyebiliriz, değil mi?"

Doğru. "Kraliçe ve Kahin ile konuşmam gerek."

"Evet, Kahin uyandığında onu bulmanı istedi. Ama yemeğini falan bitirmen gerekiyor."

Orry'nin kanadını okşadım. "Teşekkür ederim, Orlaith. Bakıma ihtiyacım vardı. O hikâyeyi de bir ara bitirmen gerekecek."

Burnunu çekti ve koluma tırmanarak boynuma yerleşti. "Sana bunu anlatmaya başladım çünkü başladığımda neredeyse baygındın." Bakışıma cevap olarak ekledi, "Bu biraz... kişisel. Hikaye benimdi."

Kapıya doğru yürüdüm. "Neyle ilgili olduğunu söylemiştin?" Kıkırdadı. "Herhangi bir hatırlatma olmayacak."

Dul bir kadın. Kullanılmış mallar. Ciddi bir güçlenme. Hatırladığım buydu. Gerisini kesinlikle duymak istiyordum, özellikle de artık *onun* hakkında olduğunu bildiğim için. Ama şimdi? Düşünmem gereken daha acil konular vardı.

Odamdan çıktım ve Aaden'in kapısının önünde durup içeriden gelen sesleri dikkatle dinledim. *Hiçbir şey yoktu.* Bir elimi tahtaya dayadım, keşke ilişkimize güvenip içeri dalabilseydim diye düşündüm. Bir hafta önce olsa bunu iki kere düşünmezdim.

Şimdi...

"Kendine gelecektir Silver. Onun yolculuğu kendi yolculuğu ve kişisel sorunları nedeniyle mesafesini koruyor. Bunun senin kişiliğinle bir ilgisi yok, tamam mı?"

İçimi çektim ve koridorda sola döndüm. Buraya nasıl geldiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden elimdeki tek şey rastgele bir tahmindir. "Kallik nerede olacağını söyledi mi?"

Kahin'in adı ağzımda garip bir his uyandırdı. İki ayrı fae olduğuna inandığım kadınların bir ve aynı olduklarına hâlâ inanamıyordum.

"Hayır. Yine de ona açıkta bu şekilde hitap etmememi söyledi. İnsanlar Kallik'in ölüp gittiğine, halkını Rubezahl'dan kurtarıırken öldüğüne inanıyor. O fae tahtının yasal varisi ve eğer fae gerçeği bilseydi bu pozisyonu koruması istenirdi. Kahin olması onun için daha önemli ve bu yüzden İrlanda'daki tüm fae'lerin genç kraliçesi tahta geçecek yaşa gelene kadar kimse onun kimliğini bilmemeli."

Her ne kadar gizliliğin mantıklı olduğunu kabul etmek istemesem de, bunun mantığını görebiliyordum. Yine de annem böyle bir bilgi konusunda bana güvenebilirdi.

Ya da sen Kahin'den bu kadar nefret ederken edebilir miydi?

İçim çalkalandı ve cevap vermeye hazır olmadığım için zihnimi sorudan uzaklaştırdım.

"Onu bulacağım, sihrim geri dönüyor." İçime bakarken, özümdeki canlılık hissine gülümsedim. Bu iyi hissettirdi.

Etrafımdaki havadan güç alıp büyümü besledim ve gümüş özlü bir mızrağı emirlerimi yerine getirmesi için uzağa fırlattım.

Büyümün rengi karşısında kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissettim.

"Özün hep böyle mi görünüyordu?" Orry düşüncemi dile getirdi. Tek kelimeyle mi? Hayır. "Genellikle saf gümüştür. Bu biraz..."

"Kanatlarımın rengini beğendin mi?" diye sordu.

Son birkaç gündür kanatlarındaki değişikliği fark etmiştim. Tekrar kontrol ettim ve her zamanki parlak altın kanatlarındaki garip gri-altın rengi fark ettim. "Evet. Aynen öyle."

"O çocuk hırsızını h a k l a d ı ğ ı n d a n beri sihrini kullanmadın.

Belki bir şey olmuştur?"

Bunun kesin olduğunu söyleyebilirim. Büyüm hâlâ benimmiş gibi hissediyordum ama rengi değişmişti... tıpkı Aaden'in yeşil büyüünün artık bulanık olması gibi. Bunun farkına varmak beni neredeyse rahatlatmıştı - Aaden'e her ne oluyorsa bana da oluyor olabilirdi. Çünkü yaşadığım onca kalp kırıklığı ve tehlike dışında iyi olduğumu hissedebiliyordum. Ve belki de özlerimizdeki değişimin nedeni buydu, bizimki gibi deneyimlerin nasıl bir etkisi olabileceğini kim söyleyebilirdi. Bizi kalıcı olarak değiştirmeleri kaçınılmazdı.

"Hazır konu açılmışken, sana zor bir şey söylemek istiyorum." Yarasa sesli bir şekilde yutkundu.

Bekledim.

"Saçların artık eskisi gibi gümüş rengi değil," diye ağladı. "Çok özür dilerim!"

Büyük salona girdim. Taht odasından gelen cam bir küre, *çoğunlukla* gümüş olan büyümün buharıyla bana doğru savrulurken, görkemli giyimli fae'ler yolumdan sıçradı. Örgümü tutarak uçlarını inceledim. "Bana aynı görünüyor."

"Sarışınlığa doğru bir adım," diye ağzından kaçırdı. "Sana söylemek istedim. Sadece nasıl yapacağımı bilmiyordum. Ben hiçbir şey yapmadım! İnsanların cesetlerini koymak için kazdığım tüm mezarlar üzerine yemin ederim."

Keşke dün gece onun hikâyesini dinlemek için uyanık kalsaydım. "Orry, umurumda değil."

Konuşmayı kesti. "Saçını önemsemiyor musun?"

"Hayır." Küre bana ulaştığında onun dehşet dolu tepkisini duymazdan geldim. Büyüme teşekkür ederek, havada asılı duran cam kürenin içine bakmadan önce gücü tekrar emdim. Kenarlarını kavradım ve düşüncelerimi Kahin'e yönelttim.

Bu sarayın altından geçen nehrin görüntüsü değişmedi. Kallık'i düşündüm.

Görüntü titredi ve kapüşonlu Kahin ortaya çıktı. "İnsanların bir şeyleri anlamasını istemiyorsa o boşluğu kapatmalı."

Orry'nin nefesi kesildi. "Beni dinlemiyorsun! Neden zahmet ettiğimi bilmiyorum."

Küredeki görüntüyü aşağıdaki nehre sıfırladım ve küreyi en yakındaki fae'ye doğru salladım. "Bununla ilgilen. Orry, sonra görüşürüz."

Koşmaya başlayarak, saraydan çıkan ve Kik'i en son gördüğüm avluya doğru akan fae selini takip ettim. Hiçbir yerde görünmüyordu ve kısrakları bulmakla ilgili ayrılırken yaptığı yorumdan sonra onu aramamın bir yolu yoktu. İş bittiğinde beni arayabilirdi.

Kahin nehrin doğu yakasındaydı.

Saray arazisinin etrafından dolaşp güneşin ilk ışıklarının yaladığı bir yamaca ulaştığımda su yüzlerce metre aşağıya vuruyor ve akıyordu.

Bir mezarlık.

Kahin, ziyaretçiler tarafından orada yetiştirilen çiçeklerden zar zor görülebilen en büyük mezar taşı koleksiyonunun önünde durdu. Kâhin

Çiçekler asla ölmemeleri ya da çiçeksiz kalmamaları için güçle aşılanmıştı. Bu insanlar her kimse, çok sevilmişlerdi.

Yavaşladım ve onun yanına doğru yürüdüm. Taşların üzerindeki isimleri okudum. "Kral Aleksandr."

"Evet," dedi Kallik alçak bir sesle. "Son Seelie kralı ve benim babam. Onu iyi tanıdığımdan değil. Ya da hiç, gerçekten. Ama ilerledikçe onu daha iyi anlıyorum, yani bazen istediğin hamleyi yapmanın ne kadar imkânsız olduğunu hissediyorum."

Seelie kralı onun babası mıydı? "Hadi canım."

Homurdandı. "Evet, kahretsin. Annem Kraliçe Elisavanna'ydı. Son Unseelie kraliçesi. Bugünlerde bile büyük bir skandal. Bu yüzden beni bir insan taşıyıcı anneye verdiler ve doğduktan sonra asla sahiplenmediler. Diğer yandan *sen*. Doğmadan önce çok sevildin. Bekleniyor ve kutlanıyordun. Tüm dünya senden haberdardı."

Kulaklarımı bir uğultu doldurdu. "Sen neden bahsediyorsun?" Underhill, hiçbirini kendi çocuğu olmayan pek çok çocuğu yanına almıştı.

Yine de o kadar derin bir yara daha vardı ki, Underhill'in ihmaliyle bana yaşattığı acı sayesinde ona asla ulaşamamıştım. Underhill tarafından yeterince beslenmiş olsaydım belki de neden onun için yeterince iyi olmadığımı hiç merak etmezdim - ya da kanımdan olan ailem için.

Annemle babamın beni neden en soğuk gardiyanla baş başa bıraktıklarını düşünmezdim.

Neden beni Fae alemine terk ettiler?

Kahin'in sesi yumuşaktı. "Annenin bana davranış biçimine uzun zamandır imrenirken, benim hâlâ kan bağın olan ailenin sana doğumundan önceki davranış biçimine imrenmemi garip buluyorum."

Ben tek kelime etmeden ona olan düşmanlığımın tam kalbini görmüştü - küçük ipleri ona bu kadarını bildirmiş miydi yoksa aynı acıyı kendisi de hissetmiş olduğu için bende de mi fark etmişti?

"Bu yüzden mi Underhill'i benden aldın?" Ona sordum. "Aşk bilmediğin için mi?"

Gülümsemesi hüzünlüydü. "İnsan annem ölmeden önce bana sevgi gösterdi. Kan annem *ise* ölümünden *sonra* bana kendi yöntemleriyle sevgi gösterdi. Bu konuda şanslıydım. Bir gün anneni benden almaya gücümün yetmediğini göreceksin. Sen onun kızıydın."

Kalbimde çok fazla kızgınlık vardı. Şu anda yanlış yönlendirilmiş olduğunu kabul etmeye hazır olduğum bir kızgınlık. Yanlış yönlendirmiştım çünkü bu öfkeyi, öfkeli kırgınlığımı gerçekten hak eden kişiye, kalbimi defalarca kırmış olan kişiye yöneltmek yapabileceğim bir şey değildi.

Annem kızgınlığımı hak ediyordu, benim yerime tercih ettiği kişiyi değil. Kallik -Kâhin- hançerimi doğrultmak için daha kolay bir hedefti.

Kallik içini çekti. "Artık kim olduğunu bildiğime göre, bunu yapmayı bırakmaya ne dersin? Birbirimizin ebeveynlik ilişkilerine göz dikmeyi? Onların saçmalıkları bizim değil."

Kalbim tekledi ve hızlı hızlı çarptı. Sözleri özlemini duyduğum bir özgürlük sunuyordu. "Evet, bunu yapabilirim." *Ama bir şey var.* Ağzım kuruyarak bir adım öne çıktım. "Gerçek annemin kim olduğunu biliyor musun?"

"Annen. Baban," diye yanıtladı Kahin. "Ve sen kimsin. Öyleydin. Olabilirdin. Ama artık olamayacaksın." Kral Aleksandr'ının yanındaki iki mezara baktı. Birinde "Adair, Sevgili Kraliçe Eşi" yazıyordu. İkinci ve daha küçük olan mezar taşında ise...

Prenses Cathara.

Dudaklarım

uyuştu.

"Aynı babayı paylaşıyoruz," diye mırıldandı Kallik ve ben yaşadığım mutlak şokla onun sözlerine tutunmaya çalıştım.

Bu olamaz. Bu nasıl olabilir?

"Annen," dedi Kallik. "Keşke onun hakkında söyleyecek güzel şeylerim olsaydı ama beni defalarca öldürmeye çalıştı. Rahatsız edici derecede işbirlikçi olduğunu söyleyebilirim."

İşbirlikçi bir katil. Bana iyi geldi. "Cathara ben miyim?"

"Evet, Silver. Prenses Cathara sensin. Ya da insanlar buna inanıyor."

Bir zamanlar bir adım vardı. Ailem ölmüştü. Benim yüzümden beni bilerek terk etmediler. Bu *her şey* demekti. Çok fazla şey. Bir çırpıda anlaşılamayacak kadar çok şey.

Yuvarlak gözlerimi Kallik'e çevirdim. "Sen benim üvey kardeşimsin."

"Bana öyle geliyor ki eğer istersek bunu kız kardeşlere de genişletebiliriz." Kahin başlığını indirdi ve ben de bir savaşçının yüzüne yerleşmiş leylak rengi gözlere baktım. Bana denk bir savaşçının. Uzun zamandır nefret ettiğim bir insan.

Aile mi?

Beni önemseyecek ve destekleyecek bir aile. Bununla ne yapmam gerekiyordu ki?

Kallik'in sesi düzensizdi. "Senin için uzun süre yas tuttum Silver. Adair'den nefret etmeme ve babama kızmama rağmen, her zaman istediğim aile üyesi olman için *sana* çok umut bağlamıştım. Ölümün... senin olabileceğin her şeyi ve senin gözlerinden yaşayabileceğim her şeyi izlediğim kayıp anlarda kalbim kırıldı. Sonra Kahin'in örtüsü bana geçti ve bir şekilde bir mucizenin gerçekleştiğini gördüm. Sen hayattaydın. Nasıl yaşadığını bilmiyordum. Umurumda değildi. Seni aramaya başladım.

Yollarımızın yıllarca kesişmeyeceğini görmeme rağmen. Bir yaşındaki kızı aradım, sonra iki yaşındaki kızı, sonra da üç yaşındaki kızı. Sonunda onu bulduğumuzu sanmıştım, çocuk hırsızı tarafından kaçırılan son genç kurbanı. Siz çocuk hırsızını yendikten sonraki günlerde, sözde kız kardeşim olan bu küçük çocuğu İrlanda'da ziyaret etmek için kendimi hazırladım. Onu kurtarmaya kendim gelemeyeceğimi, savaşa müdahale edersem gelecekteki tüm yolların senin ve onun ölümüne doğru döneceğini ona nasıl açıklayacağımı prova ettim. Ama bunca zamandır sen ve o aynıydınız. Underhill'in senin saklandığın yer olabileceğini fark etmemem ne kadar aptalcaydı. Bu yüzden çok daha yaşlı olacağını. Ancak çünkü kavgamızdan sonra senin özüne gerçekten dokunduğumda gizemin son parçası da ortaya çıktı." Kahin'in nefesi düzensizdi. "*Bu* yüzden yollarımız sen yirmili yaşlarındayken bir buluşma gösterdi. Bir Kahin olarak izlediğim ilk yollardan biri bana Tepe Altı'nın her zamankinden daha hızlı hareket etmeye başlayacağını gösterdi. Dünya ile Yeraltı arasındaki zaman aralıklarının artacağını. Ne kadar aptalmışım."

İçime keskin bir nefes çektim ve tüm bunları sindirmek için elimden geleni yaptım. "Kraliçe eşim yaşamazken benim neden yaşadığımı biliyor musun?"

"Ya stres nedeniyle doğum yaptı ya da siz ondan alındınız. İkincisini Underhill'e yakıştıramazdım ve bunu vermesi gereken kararların büyüklüğüne tamamen saygı duyarak söylüyorum. Ama hayır, eğer haklıysam, hayatta kalmanız daha çok evli sevgilisini reddeden bir metresle, ceza olarak bir harpın içine koyduğu bir metresle ilgili. Rubezahl daha sonra Faolan onu geri çalmadan önce onlarca yıl boyunca o arpı kullandı, sadece beni kesinlikle hayatımı alacak bir hançerden korumak için arpı kullandı. Rubezahl'ın hançeri arpı parçaladı ve enstrümandan çıkan beyaz dumanın savaş kıyafetleri içindeki bir kadını nasıl şekillendirdiğini hala hatırlıyorum. Yürüyordu.

ve o zamandan beri onun hakkında kısa süreli bir düşünceden fazlasını yapmadım. O sırada çok fazla şey oluyordu."

"Sigella?" Kallik'in leylak rengi bakışlarına bakarak fısıldadım.

"O gün Sigella tam olarak özgürlüğüne kavuşamadı. Gerçek merhameti beklemek için başka bir hapishane bulmak zorundaydı. O hapishane senin içindeydi, Silver. Sen daha Adair'in rahmindeyken o *senin* içine yerleşti. O zamanlar seni yok etmek isteyen dünyadaki dengesizliğe karşı hayatta kalmanın nedeninin Sigella olduğuna inanıyorum. Underhill senin önemini biliyordu ve seni korumasına aldı. Ama bence sana yardım edebilmesinin tek nedeni Sigella'nın istemeden de olsa sana yardım etmiş olmasıydı."

Gözlerimi kapattım. "Benim önemim mi? Anlamıyorum. Açık konuş."

Kallik geri adım attı ve kapüşonunu kaldırdı. "Açıkça konuşmak, tüm diyarları ve onların ding dong sakinlerini riske atmadan nadiren göze alabileceğim bir şey. Bunun gibi konuşmalar değerlidir ama nadirdir. Ne yapman gerektiğini biliyorsun kardeşim. Sigella'yı özgür bırak. Karanlıkla savaş. Tek başına savaş. Seninle birlikte savaşabilmeyi çok istediğimi ve ruhen asla yalnız kalmayacağını bilerek savaş. Bunun dışında, yaklaşık otuz saniye içinde anlayacağın bir şey var ve bunu düşünmen için seni burada bırakacağım." Kallik gitmek için döndü, sonra arkasına baktı.

Derin kaputunun içinden hiçbir şey çıkaramadım.

Sesi sessizdi. "Bu muazzam görev sana düştüğü için üzgünüm Silver. Doğduğun rol için değil ama geri kalanı için." Nefes verirken sesi titriyordu. "Küçük kardeşim için dilediğim şey bu değildi."

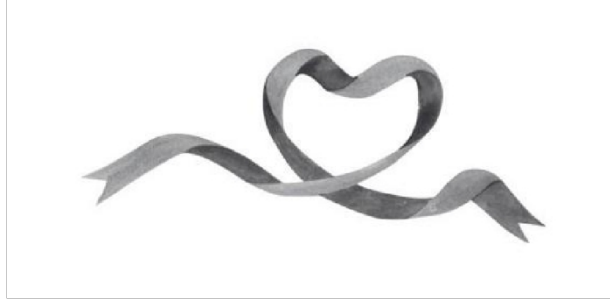
Kahin gitti ve ben mezar taşıma bakarken yalnız kaldım. Annemin mezar taşına. Babaminkine.

Prenses Cathara. Az önce öğrendiğim her şey bir kum fırtınası gibi zihnimde dönüp duruyordu.

Sonra otuz saniye doldu ve aklıma başka bir şey geldi. Tahtın varisiydim. Tüm Fae'lerin gelecekteki kraliçesiydim.

OceanofPDF.com

CHAPTER 9

A Görebildiğim kadarıyla iki seçeneğim vardı. Mezarım olması gereken yerde durabilir ve hayatımın nasıl geçeceğini düşünebilirdim.

Underhill'e kaçırılmamış olsaydım farklı olurdu. Diğer seçeneğim ise bu yeni gerçeği sindirmek için zamanım olana kadar gömmek ve bu arada önümdeki görevlere devam etmektir. Dikkatimi olabileceklere yöneltmeye çalışmanın bir anlamı yoktu.

"Geri döneceğim." Mezar taşımın tepesine dokundum, sonra geri çekildim. Bu benim yolum değildi. Underhill, tahtı devralmam için beni Cinth'in himayesine bırakmak yerine fae diyarına götürdüğünde bundan emin olmuştu.

Kendime keskin bir selam verdim ve geçmişten ve keşkelerden uzaklaştım. Nefes alabildiğimde, dinlenebildiğimde - eğer *hayatta* kalırsam - o zaman Tüm Fae'lerin Kraliçesi olayını düşünecektim. Ama bunların hiçbirisi karanlığın efendisine karşı bana yardımcı olmadı. Bir nebze bile.

İhtiyacım olan şey Sigella'yı kurtarmak için bir cevaptı.

Oathbreaker. Başka yolu yok.

Saraya geri dönerken adımlarımı hızlandırmaya devam ettim. "Her zaman bir yol vardır. Kahin'in böyle dediğini duymadın mı? Sadece bir yol kapalı olduğu için,

yürümeyi bırakacağın anlamına gelmez." Sigella homurdandı ve sustu.

Bebekken hayatımı kurtardığı için ona teşekkür etmeli miydim? Bu düşünce neredeyse girer girmez beni terk etti. Kallik'e göre beni seçmekten *başka çaresi* yoktu, hatta yeni taşıyıcısı olarak güçlü ve savunmasız bir bebeği ele geçirmek için diyarlar arası yolculuk yapmıştı.

Parıltılı patlamaların, muhafızların ve alternatif bir gerçeklikte benim deneklerim olabilecek tüm fae'lerin yanından geçtim.

Aaden'le konuşmam gerekiyordu. Ona dokunmazdım ama onun bakış açısına ihtiyacım vardı. Ya da belki sadece kendimi bu kadar huzursuz hissettiğimde ona yakın olmak için.

Uyku odasına ulaştığımda kapıyı çaldım. "Aaden, seninle konuşmak istiyorum."

Kulağımı kapıya dayadım ama içeriden tek bir ses bile gelmiyordu. Kapıya daha sert vurdum, çerçeveyi tıkırdattım. "Aaden, seninle konuşmak istiyorum!"

Bunu kaçırmış olmasına imkân yoktu.

Kapıyı açmaya çalıştım ama kilitliydi. Büyüm derimin altındaydı ve sarayın taşından enerji çekerken kapıyı patlatmaya tamamen hazırdım. Kayadan gelen gürültülü bir çatırtı beni duraklattı.

Ne oluyor be?

Ayaklarıma baktığımda benden kapıya ve Aaden'e doğru uzanan karanlık bir çizgi gördüm.

Taşın özünü çektiğimde az önce bunu mu yaptım? Enerji için doğal bir kaynaktan yararlanmak onun görünümünü değiştirebilirken, ben Seelie'ydim, bu yüzden büyüm her zaman hayat *verirdi*. Benim büyüm bir Unseelie'ninki gibi yaşamı alıp götürmezdi. Taşı çizmek onu çatlatmamalı ya da ona zarar vermemeliydi.

Rengindeki değişikliğe rağmen büyüm farklı hissettirmiyordu ama taşın çatlaması aksini söylüyordu. Bu gerçekten farklı olduğunu söyledi.

Karanlığın bir şekilde Aden'i etkileyip etkilemediğini merak etmiştim ve şimdi de beni etkileyip etkilemediğini merak etmek zorundaydım, üstelik ben bu sızmanın tamamen farkında değildim.

Aklıma başka bir olasılık gelince bedenimi korku kapladı.

Aaden ile paylaştığım ilişki yeniydi. Kırılıandı. Neşe ve acıyla doluydu. Yakınlığının Aaden'i daha değişken yaptığını çoktan anlamıştım.

"Siktir," diye fısıldadım. Bu uşak bize fiziksel olarak saldırmıyordu ama *içeriden* saldırıyor olabilirdi. Bunu neden daha önce fark etmedim? Bu her şeyi açıklıyordu: Aden'in garip davranışlarını ve ona dokunmamdan hoşlanmamasını. Daha önce hiç yaşamadığım belirsizliğimi. Eğer haklıysam, bu konuda ne yapmalıydım? Yaratık ölene kadar mesafemi korumalı mıydım yoksa teorimi Aaden'e a ıklarsam onunla birlikte savaşabilir miydik?

Yoksa bu onu daha da uzaklaştırır mı?   imde öyle bir his vardı.

Kapıya baktım, sonra dişlerimi sıktım ve arkamı döndüm.

şimdiye kadar yüzlerce kadın bu fae tarafından öldürülmüştü. Daha fazlası da alınacak mıydı? *Evet*. Böyle bir enerjiyle beslenen yaratıklar, Aaden ve benim gibi güçlü fae'lere sahip olsalar bile, her zaman tekrar acıkırlardı. Bunun arkasındaki yaratık  lmeliydi ve ben bunu yapmadan önce Sigella anlaşılmaz nedenlerden dolayı serbest bırakılmalıydı. Annem ve Kallik, gerçek bir ayrıntı vermeseler de olayların sırası konusunda nettiler.

Ve bu konudaki sabrım tükenmişti. Daha fazla ayrıntı olmadan, bir sonraki hamlemi yönlendirecek hiçbir şeyim yoktu. Ve eğer *bir şey* yapmazsam, Aaden'i kaybedecektim. Cormac'ı zaten kaybetmiştim.  kisini de kaybetmeye dayanamazdım. Yardıma ihtiya ım vardı ve bunu bana verebilecek tek bir kişi vardı. Eğer o da isterse.

Gözlerimi kapattım ve korku ile endişeyi bir kenara ittim. Sakinlik önce yavaşça aktı, kendi büyüğü gibi beni çevreledi. Sakinliğin ortasında, ölçek alemine erişmeden hemen önceki hissiyatta gözlerimi açtım ve bir adım attım.

Ayağım pürüzsüz ve sıcak bir şeyin üzerine bastı.

Botlarımı tekmeledim ve ayaklarımın tabanı acının sınırına kadar ısındı. Koridorda önümde gri-altın bir geçit uzanıyordu. Kaşlarımı çattım. Yol benim sihrim ve Orlaith'in kanatlarıyla aynı renkteydi. Genelde kaderin yolu saf altın renginde olurdu; bu da Underhill'in gücünü gösterirdi. Dünya âleminde üzerinde yürüdüğüm için mi farklıydı? Yoksa daha haince bir şey yüzünden mi?

Bunu anlamaya zaman yok.

Bundan sonra nereye gideceğimi bulmak istiyorsam şimdilik bu yolu takip etmem gerekiyordu. Ve böylece verdiğim her kararla değişebilecek kader yolumda yürüdüm. Şu anda sadece *bu* yolu görebiliyor olsam da, farkındalığımın dışında diğer olası yolların bu yolun üzerinde zikzaklar çizdiğinden emindim. Bunları sadece annem, Dengesizlik ve Kahin görebilirdi.

Ayaklarım beni beklediğim gibi sarayın dışına çıkarmadı. Kimseyle temas kurmadan koridorlarda yolumu bulmaya çalışırken Fae'lerin koşuşturmacası içinde kaybolmak kolaydı.

Şatonun salonları çoğunlukla aydınlıktı ve gri-altın yolun sıcaklığının beni daha derinlere, ana salonlardan, fae'lerden ve tüm o lanet parıltılardan uzağa çekmesi uzun sürmedi.

Yolumu çıkmaz bir sokağa kadar yürürken gölgeler gerildi ve beni tırmaladı.

Bu da tüm hayatımın ve geleceğimin sembolü gibiydi.

Ayak parmaklarımın uçları taş duvara sürtünürken çok fazla anlam çıkarmamaya çalıştım.

Bir dizimin üzerine eğildim ve parmaklarımı duvarın zeminle birleştiği kenar boyunca gezdirdim. Yolumun sıcaklığı duvarın altından geçti.

Ev tadilatı zamanı. Kraliçe Hyacinth anlayacaktır. Olabilir.

Büyümü açtım, önümdeki kaya ve harçtan süzülmesine izin verdim, herhangi bir şey arıyordum.

Duvarın ötesindeki enerji çevredeki soğuk taştan farklıydı.

Duvarın içine gizlenmiş bir mandal, büyümin baskısı altında titredi ve kaya levha sessiz bir mekanizma üzerinde yana doğru kaydı. Tereddüt etmeden içeri adımımı attım ve kapı sert bir *gümbürtüyle* kapandı.

Zifiri karanlık etrafımı sardı.

Elimi kaldırıp bir alev yakmadım. Bunun yerine karanlığa baktım ve büyümin ve bilinçli zihnimin ötesinde bir seviyede hissederek ayaklarımın önümde uzanan yolda yürümesine izin verdim.

Dakikalar geçiyordu ve ben hâlâ aşağıya, daha derine doğru ilerlemeye devam ediyordum. Hava değişti, önce nemli sonra düpedüz ıslak oldu. Yüzüm
nemden boncuk boncuk oldu.

Bu hissi umursamadım. Her gün yıkanmıyor olabilirdim ama standartlarım *vardı*. Düşük standartlar, ama oradaydılar.

Ayaklarımın altındaki yol soğudu ve durdum. Suyun yumuşak akışı beni çevreledi ve varlığıma sessiz bir his girdi, kutsal bir şeyle birlikte bir alanda var olma deneyimi. Dragonsmount her zaman böyle bir duyguya ilham vermiştir.

Hava bir kez daha değişti, yanaklarımdaki nemi ısıttı ve kuruttu ve sonra o göründü.

"Kızım."

Nefesim kesildi. *Kızım*. Bu kelime benim için *çok şey* ifade ediyordu, neredeyse hiçbir iyi değildi ama yine de bu kelimeyi duymak istiyordum. "Underhill."

"Beni sen aradın." Sesi rahatsız ediciydi. Puslu karanlıkta onu göremiyordum ve sesi, kaya duvarlarından aşağı kayan suyun üzerinde duyulabilecek kadar yüksekti.

Binlerce soru sorabilir ve binlerce talepte bulunabilirdim. Yine de annemden umduğum cevapları asla alamayacağıma kendimi inandırmıştım. Hiçbir zaman.

"Sigella'yı kurtarmak için başka bir yola ihtiyacım var," dedim. "Kahin'in eşini öldüremem."

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?" Sesi sinirli geliyordu. Elim kurabiye kavanozundayken çok kez yakalanmış gibiydim. Faolan'ın hayatı hakkında konuşuyorduk.

-Sevgili Kahin'inin eşi. Kallik onun için o kadar az şey mi ifade ediyordu?

Çenem gerildi ve ellerimi yumruk haline getirdim. "Yapmayacağım ve ben karanlığı avlarken Sigella'nın kapana kısılmasına da izin veremem. Sen ve Kahin bunu birkaç kez açıkça belirttiniz. Önce Sigella serbest bırakılmalı."

Underhill'in enerjisi etrafımda dönüyordu. "Seni neden Dünya âleminden ve Kraliçe Eş'ten çaldığımı bilmek istemiyor musun?" Kafası karışmış gibiydi.

Sanki bu bir şeyi değiştirecekmiş gibi. Çenemi eğdim. "Yerine getirmem gereken bir görevim var, ne kadar acıya neden olursa olsun geçmişimi anlamlandırmamı gerektirmeyen bir görev."

İşte, bırak da bunu çiğnesin.

Hava yüzümün etrafında ısındı, sonra geri çekildi.

"Yardım isterdin."

Bir soru değildi, bu yüzden cevap vermedim. Onu arama nedenimi belirtmiştim.

Varlığı etrafımda akıyor ve beni itiyordu, hatırlayabildiğimden çok daha fazla kez beni dizlerimin üzerine düşüren bir baskı. Kendimi artık bu baskı altında ezilmiyor ve onun kim olduğu konusunda bu kadar huşu içinde olmamak için yerimde durabiliyor buldum.

Hepsi tek bir yanlış düşünce yüzünden.

Çocuk hırsızdan daha mı iyiydi?

Ne de olsa beni çalmıştı. *Bana* haftalarca değil, on yıllarca işkence çekti.

Bacaklarımı çelikleştirdim, bu düşüncenin neden olduğu acıdan nefret ediyordum. Bu hatalı düşünce için Sigella'yı suçlamak isterdim ama sesi çıkmıyordu.

Underhill bedensel bir şekil aldı. Onu uzun yıllardır görmediğim kadar yaşlı görünüyordu ve başı sarılıydı, yüzü kısmen kapalıydı, böylece sadece bir altın gözü görülebiliyordu.

Onun nesi vardı? Biriyle mi kavga etmişti?

"Denge korunmalı," dedi sonunda. "Bunun bir bedeli olacak. Ödemeniz gereken bir bedel."

Öfke içimde şimşek gibi çıktı. "Yeni bir şey yok, Underhill." Annem değil.

Underhill.

Gözleri üzerimde gezindi. Etrafımdaki su damlacıkları parıldamaya başladı, yeraltı boşluğunu aydınlattı ve doğal olmayan bir rüzgârda dans edip sallanan minik küreler gibi yüzdü. "Bedeli ağır olacak, çocuğum. Benim kızım."

"Aaden, Orry ya da Kik ölecek mi?" Ben sordum. "Ya da Kallik, Faolan ve Kraliçe Hyacinth?"

Başını bir kez salladı.

"O zaman ben ödeyeceğim." Kelimeleri ısırarak söyledim. Yaptığı her şey için öfkelenmek istedim. Normal bir kızın normal bir anneye davranacağı gibi davranmak istedim. Ama bu sözler hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Hiçbir şey Underhill'i yolundan caydıramazdı.

"Bedelinin ne olduğunu bilmeden mi?" Şaşırmış görünüyordu.

Başımı salladım. *Bir kere.* "Bana Sigella'yı nasıl serbest bırakacağımı söyle. Cinayet içermeyen bir yol."

Ellerini yüzüne götürdü ve sargıları çekti. Altındaki şey beni gerçekten şok etti. Sakatlanmış. Grotesk.

Yüzü çürüyordu. Burnu kısmen yok olmuştu, alt dudağı kayıptı ve bir yanağı o kadar çökmüştü ki dişlerinin girintisini görebiliyordum. Sarmaşık gibi görünen bir şey yüzünü sarmış, onu bir arada tutuyordu. Sarmaşık dokundu.

Tam bir dakika boyunca konuşamadım. "Ne... Ne oluyor?"

"Denge korunmadı ve bedelini ben ödüyorum." Gözleri benimkilere kilittendi. "Sana verdiğim bilginin bedelini ödemeye hâlâ istekli misin?"

Yüzümden ve gençliğimden vaz mı geçeyim? Çürüyüp ölecek miyim? Bu her şeyi değiştirirdi. Gözlerimi kapattım, zihnim bu engeli aşmanın bir yolunu bulmak için yarışıyor. "Sigella'yı serbest bırakana kadar bedeli ödemeyecek misin?"

Eğer çürüyeceksem, önce yükümlülüğümü yerine getirmek istiyordum. Bu bana vedalaşmak için de zaman kazandıracaktı.

"Yapacağım." Underhill başını bana doğru eğdi.

Daha iyi düşünemedim başımı arkaya eğdim. "Kabul ediyorum. Sigella'yı kurtarmak için gereken bilgiyi edinmenin bedelini ödeyeceğim. Eksi cinayet."

Aptal kız, diye fısıldadı Sigella. Yine de sesinde bir yumuşaklık vardı.

Belki de sevgi?

Su damlacıkları daha hızlı ve daha hızlı dönüyor, bakmaya devam etmek için gözlerimi kısmak zorunda kalana kadar daha parlak parlıyordu. Mağaranın duvarları nemle parlıyordu, içlerinde taşlar ve mücevherler titreşiyordu. Underhill bir elini uzattı ve parmaklarına üç mücevher fırladı. Parlak beyaz, en yüksek mertebeden elmaslardı. Onları parmak eklemlerinde ve avuçlarında yuvarlayarak şekillendirdi. Üç ayrı taş olana kadar farklı renklere büründüler.

Kırmızı

1.

Mavi.

Mor.

"Bunlar toplamamız gereken üç mücevher. Naga'dan bir mücevher. Ejderhadan bir mücevher. Mor denizden bir mücevher. Onları toz haline getir ve Lugh'un torununun kanıyla birlikte bir kap bruadarın içine koy - kalp kanı gerekli değil. Sigella'nın özgürlüğünü dilerken bruadarı yemesini sağla. Bu onun ruhunu seninkinden kurtaracaktır."

"Mücevherler... özellikle bunlar mı?" Bana gösterdiği ejderha mücevheri, eski dostumun göğsünde taşıdığı mücevher değildi. Avucumun içine kolayca sığabilecek mükemmel bir küp şeklindeki mavi taşı tanıyamadım.

"Tam olarak bu taşların görünümüne sahip olmalılar." Underhill üç mücevheri bana doğru süzdü. "Sana rehberlik etmeleri için onları al. Şimdi git. Gecikmeden."

Üç taşı kavradım. Küçük, mavi küp. Dairesel mor taş ve uzun ince bir çubuk şeklindeki kırmızı taş.

Işıklar kayboldu ve Underhill'in varlığı silikleşti.

Beni ışık ve su odasından çıkaracak hiçbir sıcaklık yoktu. Avucumun içinde küçük bir ateş yaktım ve beni duvara geri götürmesi için onu kullandım.

Otomatik pilotta yürüyerek odama dönmenin yolunu buldum. Taşları yatağın ortasına bıraktım ve onlara baktım. Sık sık kararlarımın potansiyel bedelini düşünürdüm ve genellikle eylemlerimin bedelini öğrenme fırsatına balıklama atlardım.

Annemle olan bu etkileşim farklı hissettirmişti. Underhill benim isteklerimi hiç dinlemezdi. Ben de onları talep etmeye hiç cesaret edememiştim.

Bugünkü kararımı kabul etmişti, ama yine de... onun durumu. Tavırları.

Fiyat ne olacak?

Hayır, fark etmezdi. Benim seçimim farklı olamazdı. Faolan'ı öldüremezdim ve Sigella serbest bırakılmalıydı. Sigella hapisten çıkana kadar sonuçlarını hissetmeyecektim ve bir sonraki adımı o zaman düşünecektim.

Yumuşak bir ayak sürçmesi beni hazır bir şekilde çömelmeye zorladı.

Aaden balkon penceresinin yanında durdu. "Beni burada görmeyecek kadar kendini neye kaptırdın?"

Yüzü solgun, yanakları zayıftı. Onun dışında ilk tanıştığım Aaden'e benziyordu. Parlak yeşil gözler. Dudaklarının kenarında bir gülümseme.

"Sigella'yı serbest bırakmanın başka bir yolunu buldum," diye cevap verdim.

Yatağa geldi ve yanımda durdu. *Tam* yanımda. "Bu taşlar işe yarar mı?"

Ses tonu sakın ve gülümsemesi hızlıydı. İyi bir uykudan sonra kendimi daha iyi hissediyordum ve Aaden'in de öyle hissettiği belliydi. Bu göğsümdeki bir düğümü gevşetti.

"Bunlar gerçeklerini bulmama yardımcı olacak replikalar," diye elimi salladım. "Yolculuk kolay olmayacak. Sonunda muhtemelen keşke Faolan'ı öldürseydim de kurtulsaydım diyeceğim." Şaka yapmaya çalışmışım ama dudaklarım titreyerek bana ihanet etti.

"Silver?" Aaden'in sesindeki endişe ona dönmemi sağladı. "Neyin var?"

Sigella'yı serbest bıraktıktan sonra ödemem gereken bedelin muhtemelen ölümümle sonuçlanacağı aklıma gelmişti. Aden'i dünyada yalnız bırakacaktım. "Şu anda konuşmak istediğim bir şey yok. Underhill'e yolculuk için hazırlanmamız gerekiyor. Mücevherler orada." Naga, ejderha, mor deniz. Hepsi evimin parçaları.

"Ne zaman gidiyoruz?" dedi, Kik'in sırtına atlayıp hemen şimdi yola çıkmaya hazır görünüyordu.

Kendimi reddedilmeye hazırladım ve bir elimi göğsüne koydum. Geri çekilmedi ve nefesim içimden titreyerek çıktı. "Henüz gitmene gerek yok."

Ne kadar erken gidersem, Aaden'den o kadar erken ayrılmak zorunda kalabilirdim. Bu, onunla geçirdiğim kesintisiz birkaç andan biriydi ve her saniyesini hafızama ve umarım onunkine kaydetmek niyetindeydim. "Sadece bir anlığına seninle olmak istiyorum."

Nefesi kesildi ve dudaklarıma baktı. "Son birkaç gündür tam bir pislik gibi davrandım-"

"Kendinde değildin," diye cevap verdim başımı sallayarak. "Anlıyorum." *Ben de kendimde değildim.* Bir sonraki uşağın bize içeriden saldırdığı teorimi ona anlatmak için ağzımı açtım.

"Seni öpmek istiyorum Silver," diye fısıldadı. "Bunu istemediğim bir saniyenin bile geçtiğini sanmıyorum."

Öyle mi yaptı? Beni iterken bile mi?

Bu soruların ikisini de sormadım. Çünkü ben de günün neredeyse her saniyesinde aynı şeyi istiyordum ve artık günlerimiz tek haneli rakamlarla sayılı olabilirdi. Bu adamı bir daha asla öpme şansım olmayabilirdi.

Uzanıp ağızımı onunkine bastırdım ve Aden'i içime çektim. Kolları vücudumun üst kısmını sardı ve sırtımdan aşağı inerek beni kendine yakın tuttu.

Daha yakın, daha yakın olmasını istedim. Kıyafetlerimi çekiştirdim, sonra da onunkileri- ve şok olmuştum, Aaden'in *yardım* ettiğini fark ettim.

Çıplak tenimi, göğüslerimin arasından karnımın düzlüğüne kadar öptü. "Seni hak etmiyorum, Silver. Seni asla hak etmeyeceğim."

Tersten anlamıştı. "Evet, biliyorsun. Daha fazla, Aaden. Hepsini bana ver."

Yeşil gözlü fae beni kaldırdı ve bacaklarımın arkasından tutarak yatağa fırlattı.

Ona baktım, çırılçıplaktım, vücudum ihtiyaçtan yanıyordu. Sihrimiz birlikte dönüyordu; benimki donuk gümüş, onunki ise hâlâ çamurlu bir yeşildi.

Aaden kalçalarımı araladı ve bana sırtıttı. "Önce nasıl davrandığım için özür dilememe ne dersin?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Süreci başlatmak için elinden geleni yapabilirsin ama sanırım bir süre bunu telafi etmen gerekecek."

Kalçama doğru mırıldandı ve dudakları oradaki hassas ete doğru hareket etti. "Benim için zevkti."

Ne bekliyordum bilmiyorum ama ağız ve dili bacaklarımın arasında değildi. Ciyakladım ve bacaklarımı kapatmaya çalıştım. Bu da neydi böyle? Underhill'de büyürken her türlü çiftleşmeyi görmüştüm.

Bunu asla.

"Ne yapıyorsun sen?" Aynı anda hem tısladım hem de inledim.

Aaden dilini dolaştırdı ve ağızının bastırdığı yerden inanılmaz bir şeyin küçük patlamaları yayılırken nefesim kesildi. "Hayalini kurduğum tek şey senin ağızını öpmek değil."

Yatağın üzerinde doğruldum. "Bu inanılmaz bir his."

Hırladı ve dudaklarını daha hızlı hareket ettirdi. Haykırdım ve vücudumu saran arzuya bir çıkış vermek için başımın üstündeki yastığı kavradım.

Yanıyordum.

Kalçalarım hareket etti ve Aaden kıcımlı kavrayarak beni ağzına doğru sıkıca tuttu. Artan baskı karşısında sözsüz bir cesaret çığlığı attım. "Durma!"

Yatağın üzerinde nefes nefese, vücudumun aşağısına bakarak beni tatmin edişini izledim. Aaden'in altın çerçeveli yeşil gözleri benimkileri yaktı ve ağzından tembel bir sıcaklık yayılmaya başladı. Büyük ve kaçınılmaz bir şeyin bulutu zihnimi doldurup dertlerimi ve acılarımı bastırırken hareketsiz kaldım.

Önemli olan bu duyguydu.

Önemli olan zirveye ulaşmaktı. Neyin zirvesine, bilmiyordum ama bilmediklerimi anlaması için vücuduma güveniyordum.

Aaden'in gözleri karardı. *Tamamen.*

Mahrem, özel anımıza başka bir güç girdi. Kendimden iğrenme hissi içimi doldurdu. Burada başka biri daha vardı ama bu his o kadar inanılmazdı ki Aaden'in ağzının kalçalarımın arasındaki hareketini durdurmak için hiçbir şey yapmadım. Karanlığın uşağı bacaklarımın arasını yalayıp öptü ve ben de önümde sallanan şeyi alarak ona karşı homurdandım.

Bir hırıltı odayı doldurdu ve uşak Aaden'in ağzını kullanarak sertçe emdi.

Çığlığım ruhumdan yukarı doğru yırtılırken, bedenim saf bir coşku içinde patladı. Merkezim zonkluyor ve bacaklarımı ve vücudumu sarsan dalgalar yayıyordu. Çığlığım nefes nefese bir iniltiye dönüşüyordu.

Bir iç çekiş.

Hâlâ üzerimde çalışıyordu, vuruşları artık tembelleşmişti, ama bedenimi titreten artçı şoklardan her bir zevk parçasını çekip çıkardıkları için onlardan memnundum.

Serbest bırakıldığım için
minnettardım. Ta ki minnettar
olmayana kadar.

Sarayın tavanına baktım ve Aaden - eğer geri döndüyse. Kontrol etmek istemedim, başını uyluğuma yaslamıştı.

Gözlerim yaşardı ve sertçe yutkundum.

Kalın kafalı olma. Yardakçının ikiniz üzerinde de sihrini kullandığını biliyordunuz. O sırada gözlerimin kararmadığını ne söyleyebilirdim ki?

Aaden'le son ve güzel bir an yaşamak istemiştim. Onun yerine, bir parçamı kaybetmiş gibi hissettim. O an sadece ve sadece bize ait olmalıydı.

Lanet olası dünya ve içindeki güçler böyleydi.

Bir kez daha yutkundum, kalbimi çelikleştirdim, sonra başımı kaldırdım. Aaden o kadar hareketsizdi ki uyuduğunu düşünmüştüm.

Gözleri açıktı.

Karanlık.

Ve yanımdaki yatakta duran üç kopya mücevhere sabitlendi.

Gözünü kırpmadı. Bakışları, az önce bana karşı sergilediği istek duygusuna eşit bir istek duygusuyla yanıyordu.

Dudaklarım kıvrıldı.

Henchman, elini gösterdin. Ben de kendiminkini göstermişim ama karanlığın bu son piyonunun Aaden'de nasıl bir dayanağı olduğunu fark etmemiştim. Şimdi anladım.

Ve onun gerçek arzusunu biliyordum.

Mücevherleri istiyordu - ya da Sigella'yı özgür bırakma görevimde başarısız olmamı istiyordu. Dahası, uşak ve dolayısıyla karanlığın efendisi beni sevgilimin gözlerinden izleyebilirdi.

Bu bilgiyi ona karşı kullanabilecek kadar sapkındım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Aaden gözlerini kırıştırdı. Bakışları tekrar yeşile döndü ve başını kaldırarak üzerime doğru ilerledi. "Teşekkür ederim. Hayatımda izlediğim en seksi film." Alnından öptü ve açıkladı: "Ekrandaki resimler. İnsani bir şey."

Onu yatağın üzerine, taşların karşısındaki tarafa ittim. "Ve sen de gerçek bir fae gibi davranmakta çok iyiydin."

Homurdandı ve kalbime bir hançer saplanmış gibi hissettim.

Bu benim Aaden'imdi.

Zamanım dolmadan onu kurtarabilirdim. Kurtarmak zorundaydım.

Çabucak giyinerek üç mücevheri aldım. En yakın yastık kılıfından bir parça koparıp kenarlarını sihrimle eriterek bir kese oluşturdum. Üç mücevheri içine yerleştirdim ve keseyi tunik ve yeleşimin yakasının altına sokmadan önce üst kısmını düğümledim. Yardakçının da bunu gördüğünden emin oldum. "Askerleri toplama zamanı."

"Kik ve Orry'yi mi kastediyorsun?"

Bunu düşündüm. "Evet. Sence bir orduya ihtiyacım var mı?" Gözleri karardı. "Bir ordu akıllıca olabilir."

Rolümü oynadım. "Kraliçeye soracağım." Botlarımı giydim, sonra yatağın üzerinde çırılçıplak uzandığı yere doğru yürüdüm ve ona doğru eğildim. "Aaden, bugün kendin gibi görünüyorsun. İyi misin? Bahsettiğin kurda ne oldu?"

Aaden bir eliyle çenemi kavradı. "Sanırım onu susturmayı başardım.
Belki de yorgunluk bana daha iyi geldi."

Yardakçının *Aaden*'i devre dışı bıraktığına inanmaya meyilliydim. Aaden az önce dizginleri ele geçirdiğinin farkında değil miydi? "Bu büyük bir rahatlama. Seni kaybettiğimi sanmıştım."

Beni aşağı sürükledi ve dudaklarımdan öptü. "Asla. Eğer sen oradaysan, ben de oradayım."

I. Öyle dememiş miydin?"

"Ben de öyle demek istedim." İçimi çektim, onu yatağında görürken gözlerinde yanan duygunun sadece ona ait olmadığını biliyordum. Gülümseyerek beni kendine çekmesi için cesaretlendiriliyordu. Farkında bile olmadan.

Kapıya doğru yürüdüm. "Ben Kik ve Orry'yi getireyim. Yiyecek bir şeyler alın. Seni sonra bulurum?"

Sesine bir hırıltı karıştı. "Bir şeyler yemenin sakıncası yok. Açlıktan ölüyorum."

Yakında orada olacağım."

Tüylerim ürperdi ama omzumun üzerinden ona bir gülümseme gönderdim. "Ondan sonra bile mi?"

Kahkahası beni takip etti ama kapı kapandığında gülümsemem ıslak bir bok çuvalından daha sert bir şekilde düştü.

Bir elimi göğsümdeki üç mücevherin üzerine koydum.

Karanlığın piyonu az önce yanlış kadının ağzını sikmişti.

Gerekeni yapamayacak kadar güçsüzdüm.

"Sen," diye seslendim bir seyise. "Oraya git ve kara kelpine Silver'ın onunla konuşmak istediğini söyle."

Nerede olduğunu belirtmeme gerek yoktu. Ahırın uzak ucundaki homurtu ve anırmalardan kimsenin haberi yoktu.

Çatlak. Bray.

"Kimmiş pis kısrak?"

Öğürdüm ve bir elimi ağzıma bastırdım.

"Oraya inmemi mi istiyorsun?" diye ciyakladı seyis. "Şimdi," diye tersledim.

Lanet olsun. Yeterince travma geçirmemiş miydim?

Çatlak. Bray. "Benim için kişne, uzun boyun. Kelpie baban kim?"

Hayır.

Diyarlar cayır cayır yanabilirdi. Buradan gitmiştim.

Orry kısa bir süre sonra beni avluda, ahırlara en yakın çite yaslanmış halde buldu. Kulak mesafesinden uzaklaşmış ve seyise nerede bulunabileceğimi söylemiştim.

"Harekete geçiyoruz," dedim

ona. "Harika!"

"Underhill'e."

Etrafımda çırpındı. "*Ne?* Bilseydim saçını farklı şekillendirirdim."

Gülümsedim, sonra bir insan ahırın çatısındaki yeni bir delikten uçup yere düşmeden önce çığlık atınca irkildim.

İnsan birkaç saniye sonra inledi. Muhtemelen iyi olacaktı.

"Ah ve daha fazla ah," diye s o l u d u Orlaith, bakmak için başımın üzerinde durarak. "Bunu hak edecek ne yaptı?"

"İyi bir fikrim var."

Üç dakika sonra, Kik tırısyla dışarı çıktı. Aramızdaki tarlayı taradı ve beni çitin orada buldu. Yüzümü buruşturdum.

Orry gözlerimin içine bakmak için alnımdan sarktı. "Oh, iğrenç. O... muydu?"

"Kısraktan ona Kelpie Baba demesini istedi." "Neden zihnimi bununla kirletiyorsun?"

Ürperdim. "Bu yükü tek başıma taşıyamazdım."

"Üzerindeki yükü almak istediğimi söylediğimde... açık olmak gerekirse, Kik'in seks hayatıyla başa çıkmana yardım etmeyi teklif etmiyordum. Kişisel bir şey değil, sadece arkadaşlığımızın bir sınırı."

Kik önümüzde durdu. "Bitirmem gerekiyordu ve beklediğim kadar sıkı değildi. Ne oldu?"

"Underhill'e gidiyoruz."

Daha yakından baktı. "Underhill'e gidemem, unuttun mu?"

Birkaç noktayı birleştirdiğime göre meselenin bu kadar basit olduğundan emin değildim. Teorimi test etmek istiyordum. "Artık yapabileceğine dair bir his var içimde. Bir denesen?"

"Underbitch sana Fae aleminde bir görev mi verdi?"

Başımı salladım. Bu nedenle içeri girmemize izin verebilirdi... Kimin orada olduğuna bağlı olarak vermeyebilirdi de.

Kik buz sarkıtlarını tıkırdattı. "Eğer durum buysa, erişimimi yeniden sağlamış olabilir." Bir ön ayağını kaldırdı ve önündeki havaya dikkatle baktı.

Küçük bir delik belirdi. Onu kapattı, sonra toynağını indirdi. "Gitmeye hazırız."

Sesi benim hissettiğimden daha çok şaşırmış gibiydi.

Underhill'in ani fikir değişikliğinin onun diyarındaki görevimle hiçbir ilgisi olmadığını hissediyordum. "Yarım saat içinde hazır ol. Ben sadece

Aaden ve silahlarımın geri kalanı."

"Bir kez daha denemek için yeterince uzun," dedi Kik neşeyle, ahıra geri dönerken.

Orlaith'in iğrenmiş yüzü benimkinin önünde duruyordu. "Biliyorum," dedim ona.

"Kelimelere gerek yok."

"Gerçekten yok," dedi titreyerek.

"Gidip Kahin'i ve Kraliçe'yi bulmanı istiyorum. Kahin'e Faolan'ın kanından bir şişeye ihtiyacım olduğunu söyle. Kalp kanı olmasına gerek yok. Ve kraliçeye söyle, ben fae diyarından döndüğümde kullanmak üzere bir miktar bruadar yapsın."

Orry selam verdi. "Mutfakta pancar gıdıklaması yiyorlar. Bana güvenebilirsiniz!"

O hızla uzaklaştı ve ben de kaleye doğru yol aldım.

Aaden hâlâ odamdaydı ama yolculuğumuz için giyinmiş ve silahlarını kuşanmıştı. Fae pencerenin yanındaki yerini almıştı ve bu sefer geldiğimi duyurmadan önce onu izledim.

Dışarıya baktı, görünüşe göre varlığımdan habersizdi. Ellerini arkasında kavuşturdu ve tekrar tekrar birbirine dolamaya devam etti. Aaden'i daha önce hiç böyle bir şey yaparken görmemiştim.

Parmak eklemlerini teker teker kırdı, sonra ellerini kemerinin halkasına soktu.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu sessizce, sesi kendisine aitti ama yine de... değildi. Uşağı izlediğimi biliyordu.

"Kik ve Orry yola çıkmak için bekliyorlar. Kraliçe ve Kahin'e gideceğimizi haber verdim." Kalan silahlarımı topladım ve iki hançerim kınlarında, İrlanda sarayının silahları arasında bulunan büyülü yay ve oklar sırtımda asılı halde ayağa kalktım. Yay daha çok bir

Bu noktada gerçekten sevdiğim bir silahtan ziyade gerekli bir kötüydü ama zorda kalırsam onu kullanmayı ve sonrasında büyülü bedelini ödemeyi göze alırdım. Cormac'ın kılıcı sol kalçamda kuşaklıydı. Diğer her şeyi -yiyecek ve ilaç- kendi diyarımdan toplayabilir ya da avlayabilirdim.

"Gel o zaman, gitmeliyiz." Aaden bana doğru geldi, dudaklarında bir gülümseme vardı ve gözleri çoğunlukla yeşildi. Çoğunlukla.

İçlerinde titreşen karanlığı fark etmemiş gibi davrandım. Eli benimkine dokundu ve parmaklarını benimkinin etrafında birleştirdi. İçime hücum eden aldatma hissinden nefret ediyordum. Hayatımdaki onca insan arasında ona karşı dürüst olmamak hoşuma gitmiyordu. Ama bunu Aden'i içindeki güce karşı korumak için yapıyordum. Ve belki de beni.

Ben de onun elini sıktım ve yepyeni bir çift aşık gibi görünerek kaleden ayrıldık.

Ana çıkışa doğru yürürken, "El ele tutuşarak yeni uşağı kışkırtmamalıyız," dedim. Yardakçı bu yorumum hakkında ne düşünecekti?

"Neden olmasın? Seni kendimden uzaklaştırdım," dedi Aaden. "Telafi etmek için zamanım var."

"Karanlık, yeni aşık olan kadınları öldürür. Bunu. *Bizi*. Bu beni her zamankinden daha fazla hedef haline getirir."

Güldü. "Tehlike yok Silver. Senin için değil."

"Neden? Beni sevmiyor musun?"

Gözleri kararmıştı. "Sikişmek aşk değildir."

Ahh. Sözleri o kadar sertti ki, sanki dikenli iğnesi olan parlak mavi bir ceketin saldırısına uğramış gibiydim. Konuşan Aaden olmasa da, kelimeler onun ağzından çıkmıştı. *Bu o değil. Bu o değil.*

"Anlaşıldı. Hadi, acele etmeliyiz." Kelimeleri zorla çıkarmayı başardım.

Gel, Henchman, ve teorimi kanıtla. Seni piç.

Kik ahırların yanındaydı, kısrakların önünde hoplayıp zıplıyor ve gösteriş yapıyordu. Birden fazlası ona kulaklarını tıkadı ve dişlerini gösterdi. Görünüşe göre, her zaman kendini düşündüğü gibi bir kadın erkeği değildi.

"Hadi ama, böyle yapma. Bana biraz o şımarık orospunun kıstırmak istediğini göster." Kalçasını yana doğru eğerek onlara aletini daha iyi gösterme fırsatı verdi. İçlerinden biri çitin üzerinden yıldırım gibi bir toynak fırlattı ve ucunu yakaladı.

Feryat etti ve kendini uzağa attı. "Vixen! Tekmelenmekten hoşlanıyorsun, değil mi? Sana sertçe göstereceğim!"

"Kik, bu kadar aptallık yeter," diye tersledim, incinmişliğim ve hayal kırıklığım beni saldırganlaştırdı. "Gitmemiz gerekiyor."

O kendini toparlayamadan ben sırtına çıktım. Orry yelelerine dolanmıştı ve omzuma tünemek için ondan uzaklaştı. "Tatlım, neyin var? Solgunsun ve yemin ederim saçların on dakika öncesine göre bile daha sarı! Bir şey mi oldu?"

Onunla -gerçek kız arkadaşım- konuşmak istiyordum ama Aaden çoktan arkamdaydı, kolları ortama sıkıca sarılmıştı.

Dokunmanın sadece bir dokunuş olmasını diledim. Keşke sadece Aaden ve ben olsaydık. Durum böyle olunca, bunların hiçbirisi olmadı.

"Geçidi aç," dedim. Kik'in neden fae alemine erişemediğini anlamamanın zamanı gelmişti.

Kik bana baktı. "Lütfen güzel de."

Kontrolümü kaybetmemek için mücadele ederken dişlerim sıkıldı. Öfkelenecek miydim yoksa gözyaşlarına mı boğulacaktım emin değildim. Belki ikisi de.

"Boş ver. Sadece düğmelere basıyorum." Eliyle havayı yokladı ve... hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey. *Hayır.* "Ejderha sıçan harpy suratlı orospu parçası

emme..." Kik'in küfür serisi devam etti ve hepsi Underhill'e yönelikti.

Sakince oturdum, sözünü bitirmesini bekledim. Aaden'in kolları bana sıkıca sarıldı. "Sence hepimizi geçirebilecek mi?"

Hepimiz mi? Hayır, bilmiyordum ve uşağın Aaden'in içinde olduğunu anladığımdan beri de bilmiyordum. Annem karanlığın piyonunun kendi krallığına girmesine izin vermezdi.

Aaden'in kolları bir santim bile gevşemedi. Omzumun üzerinden baktığımda simsiyah gözlerin bana baktığını gördüm.

"Neden işe yaramadığını düşünüyorsun?" Dikkatlice sordum.

"Çünkü kaltak beni orada istemiyor," diye hırladı, artık Aaden değildi.

"Evet, bu konuda haklı olduğunu söyleyebilirim." Aden'in ellerini tuttum ve ona gülümserken sıkıca kavradım. Sonra elimden geldiğince hızlı bir şekilde parmaklarını bükerek onu Kik'in sırtından attı.

Koyu renk gözleri kocaman açılmıştı. "Gümüş!"

"Kik, git," diye bağırdım kara kelpini yanlarından tekmelerken. Hiç sahip olmadığım.

Bir çığlık atarak öne doğru sıçradı ve bir geçitten geçtik.

Geçit arkamızdan kapandı ama Aaden'in öfkeli kükremesini duymadan önce değil. Bu bir öfke kükremesi ve intikam vaadiydi.

"Lanet olsun, Aaden'i arkada mı bıraktın?" Orry ciyakladı. "O... onda bir sorun var. Underhill onu burada istemiyor."

Başımı salladım. "Hadi gidelim."

Kik yokuş aşağı koşarken ben de Aaden'i düşüncelerimden uzaklaştırmaya çalıştım. Nasıl olsa Dünya diyarında daha güvendeydi. Sigella serbest kaldığında, uşağı ondan kurtarmaya odaklanabilirdim.

Kik'in sırtında doğruldum ve çevremizi taradım. Fae alemindeki evime dönmüştüm. Dünya'ya geleli birkaç hafta olmuştu, ama bu

burada aylar. Etrafıma bakındım. Doğuda naga ve kuzeyde mor denizin bulunduğu diyarın merkezindeydik.

"Aden'de bir sorun var da ne demek? Yaralandı mı?" Rüzgâr etrafımızda savrulurken Orry sordu.

"Aden'de orada olmaması gereken bir şey var. Bu yüzden Kik geçidi açamadı. Emin olmalıydım, bu yüzden onu yanımda getirmiş gibi yaptım.

Annem içindeki şey yüzünden onu kendi diyarında istemiyor."

Kik gülmeye başlayana kadar sözlerimi sessizlik karşıladı. "Hayır, bu olamaz. O dum-dum değil."

İçimden bir ses Aden'in zor durumda olduğunu ve ona yakın olmanın onu daha da kötüleştireceğini söylüyordu. Yardakçı hissettiklerimizi bize karşı kullanacak ve muhtemelen benim yanımda Aaden'i daha fazla kontrol ederek karanlığın efendisi için gündemini zorlayacaktı.

"Daha önce Aaden, Underhill'in Sigella'yı kurtarmam için bana rehber olarak verdiği mücevherlerden gözlerini alamıyordu. Onları istiyordu ya da sadece onları almamamı istiyordu. Karanlığın Efendisi'nin Sigella'nın kapana kısılmasında bir çıkarı olduğunu tahmin ediyorum. Bu yüzden herkes önce onu serbest bırakmam konusunda bu kadar ısrarcı- bu benim yolum için önemli." Tam olarak emin olmasam da düşüncelerimi yüksek sesle söyledim. Buraya kadar içgüdülerime güvenmiştim. Şimdi neden durayım ki? "Durum böyleymiş gibi davranmamız en iyisi. Onu gecikmeden serbest bırakmalıyız." Annem sağ olsun, en azından Aaden ve uşakları müdahale etmek için burada olmayacaklardı.

Kik gürleyerek ilerledi, buz sarkıtları ellerime çarparak çınladı. "O zaman nereye?"

Panik bugün boğazımı tırmalamamıştı ama şimdi Aaden'i taşıdığı şeyle yalnız bırakma düşüncesi boğazımı tırmalıyordu. Doğru kararı vermiş miydim?

Ben de öyle düşünmüştüm.

Belki de Kallik'e ya da kraliçeye söylemeliydim ama Aaden'e düşman olmalarını istemedim.

"Önce Dragonsmount'a," diye seslendim. "Eski bir dostumla konuşmam gerek." Ve Yaşlı Piç'in beni görür görmez kızartmaması için dua ettim. Çarpık bir mizah anlayışı vardı.

Kik yön değiştirdi ve sonra Ejderha Dağı'na doğru dörtmala koşmaya başladı. "Mücevheri nasıl alacaksın?" Kik omzunun üzerinden fırlattı.

Burası öğrendiğime inanmak istediğim yerdı. "Kibarca soracağım ve yardım etmeye istekli olmasını umacağım."

Kara kelpisi kayarak durdu ve beni neredeyse başının üzerinden aşağıya gönderiyordu. "Dünyadan kopmuş aklını mı kaçırdın sen evlat? Bir ejderhadan mücevherlerinden birini mi istiyorsun? Seni eğitirken arkadaş olduğunuzu düşünmek bir şey, ama sana bir mücevher vermesi duyulmamış bir şey. Mücevherle ne yapacaksın? Ödünç alıp geri mi vereceksin?"

"Onu öğütüp Sigella'ya biraz kan ve benzeri şeylerle birlikte vereceğim."

Kik başını eğdi, kahkaha sesleri yükselirken yanları şişti. "Sen çirkin ve delisin! Cidden ondan muhtemelen kendi çükünden daha çok sevdiği bir mücevheri yok etmesini istemeyeceksin değil mi?"

"Bunun için onunla savaşabilirim ama zamanım kısıtlı. Ayrıca Naga'dan çalmalı ve mor denizde bir mücevher bulmalıyım. O yüzden kibarca rica edeceğim ve umarım ihtiyacımı görür." Elimi buz gibi yelesinin üzerinde sıktım. "Hadi gidelim. Sinirlenirse senin kığın yanmaz."

Kik içini çekti. "Hayır ama ben senin bineğinin ve sana bağlılık yemini ettim. Bizi bir ejderhanın ağzına götüreceğini fark etmemiştim."

"Belki de ejderhayla konuşmalıyım?" Orry önerdi. "Yani, benim kanatlarım var. Onun da kanatları var. Benim kanatlarım kösele gibi. Bahse girerim onun kanatları da deridir. Minik, keskin dişlerim var ve onun dişleri küçük olmasa da, eminim benimkiler gibi süper keskindir." Bir nefes aldı. "Belki de önce onunla konuşmalıyım? Bakalım bana mücevheri verecek mi?"

Bunu onun duygularını incitmeyecek şekilde nasıl söyleyebilirdim?

"Onu kurlarınla etkileyebileceğini mi sanıyorsun?" Kik anırdı. "O küçük lanet aklını mı kaçırdın? Sen aptal bir yarasasın! O müthiş bir ejderha. En iyi ihtimalle, Gümüş'ü yedikten sonra dişlerini sökmek için senin pençelerini kullanır!"

... Ya da belki Kik sadece acı gerçeği söyleyecekti. Ayrıca Kik'in, ejderhanın önce beni sonra da Orry'yi yediği senaryonun hiçbir yerinde olmadığını fark ettim.

"Deneyebilir!" Orlaith ciyaktı.

"Deneyebilir!" Kik tiz bir sesle onunla alay etti.

"Yeter," dedim. "Burada dur." Güneş Ejderha Dağı'nın arkasında batmak üzereydi. Bir ejderhayla konuşmak için mükemmel bir zamandı. Alacakaranlıkta daha durgun ve uysal olurlardı.

Durdu ve ben de kaydım, bunu yaparken boynunu okşadım. "Orry, Kik'le kal. İşler ters giderse onu buradan çıkar, tamam mı?"

"Çocuk. Sadece kandır onu. Daha önce sayısız kez onu alt ettin." Kik burnuyla sırtımın ortasına vurdu. Olabildiğince sevecendi.

"Mücevherleri ve taşları sakladığı mağaraları ve küçük saklanma deliklerini arayacak vaktim yok." Burada geçirdiğim süre uzadıkça Aaden'in yalnız kaldığı süre de artıyordu.

Hançerlerime, yayıma ve Cormac'ın kılıcına dokunup yerlerinde olduklarından emin olduktan sonra uzandım ve çevremden güç aldım,

Enerjiyi büyümle birleştirerek kendimi ağzına kadar güçle dolduruyorum.

Başka bir şey hazırlamadım, sadece ilerlemeye başladım.

Önümdeki dağ keskin köşeliydi, zirvesi doğrudan gökyüzünü gösteriyordu, alçak bulutların çok üzerindeydi. Gözlerim dağın dibine ve ejderhanın inine açılan devasa açıklığa kilitlendi. Oraya sığacağını asla düşünemezsiniz, ama Yaşlı Piç bir kedi gibiydi, macundan yapılmıştı. Kafası sığıyorsa, geri kalanı da sığıyordu.

Kararmış ovada yürüdüm. Çalılar ve ağaçlar tamamen yanmıştı. Hem de yakın zamanda. Yaşlı Piç inine bu kadar yakın şeyleri yakmazdı, her şeyin yemyeşil ve mükemmel bakımlı olmasını tercih ederdi. Yine de çok uğraşmıştı. Her yönden görebildiğim kadarıyla her şey kömürleşmişti. Onu kim kızdırdı? Ve ne kadar yakın zamanda? Hayatta kalmam cevaba bağlı olabilirdi.

"Yaşlı adam," diye bağırdım girişten. "Seninle konuşmak istiyorum."

Mağaradan kükürt ve çürümüş et kokan bir nefes püskürdü. Durakladım, hâlâ bir alev seli gönderip beni oracıkta kızartabileceği menzilin içindeydim. Umarım onu kızdıran şey artık onu rahatsız etmiyordur. "İhtiyar, bu önemli. Annem beni bir göreve gönderdi ve... Yardımına ihtiyacım var. Lütfen."

Uzun bir nefes daha çekti ve mağaranın içinde bir burun ve bir çift göz görünür hale geldi. Hiç uzun uzun konuştuğumuzdan emin değildim. Sadece kısa, kesik kesik tartışmalar. Yaptığımız çoğu şey Tepe Altı'nın kuralları ve kendi uydurduğumuz oyunlar dahilindeydi.

Bir burun deliğinden bir duman dalgası kıvrıldı. "Konuş."

Yumruklarımı sıktım ve sonra gevşettim. "Bir karanlık diyarları yutmaya çalışıyor ve ben bunu durdurmakla görevlendirildim. Bunu yapmak için senden küçük, çok küçük bir mücevher istiyorum."

Duman kıvrımı kalınlaştı ve her iki burun deliğinden yayıldı. "Bir mücevher istiyorsun. Benim mücevherimi."

Dudaklarımı yaladım ve yeleğimin yakasına sıkıştırdığım küçük çantaya uzandım. Deri pantolonumun kemerine ikinci bir boş çanta sıkıştırmıştım. "Bende bir kopyası var. Tıpkı bunun gibi."

Mavi küpü çıkardım ve yüksekte tuttum. "Underhill bunu benim için yaptı, böylece neye bakacağımı bilecektim. Takas eder misin?"

Bu düşünce buraya gelirken aklıma gelmişti. Underhill'in elinin değdiği her şeyin bir değeri vardı. Bir mücevherin kopyası bile. "Bunu kendi elleriyle yaptı."

Yaşlı ejderha başını dağdan çıkarmış, uzun boynu burun delikleri bir kol boyu uzayınca kadar uzamıştı.

Uzaktan, Kik'in gergin bir osuruk çıkardığını
duydum. Ne yardım ama.

Ejderhanın ağzı yarıldı ve bir sonraki konuşmasında ben onun gırtlığına bakıyordum. "Bir mücevher karşılığında bir mücevher mi?"

"Evet." Sesimi sabit tuttum ama zar zor. Bu, oynadığımız diğer tüm oyunlardan daha önemliydi ve her zamankinden çok daha fazla tehlikedeydim. Çoğunlukla savaşmaya tamamen hazırlıksız geldiğim için. Dışarıda gerçek düşmanlar varken kendi diyarımdaki yaratıklarla savaşmak istemiyordum.

"Gençlerimizin derisini giyerek böyle bir ticarete kalkışmaya cüret mi ediyorsunuz?"

Bakışlarım düştü ve içimi bir korku kapladı. *Ah, kahretsin.* Ejderha derisinden bir yelek giyiyordum. Ejderha bebeklerinden yapılmıştı. Böyle bir yelek yapmak için asla ve *asla* bir ejderha kesmemiştim ama böyle bir kalitenin boşa gitmesine izin vermek istememiştim. İçimi utanç kapladı. "En derin, pişmanlık dolu özürlerimi sunarım İhtiyar. Bunu buldum ve böyle bir dehşeti giymemem gerektiğini bilmeliydim."

"Ya da belki de onu seçmeniz ve onu bana geri vereceğiniz bu ana gelmeniz gerekiyordu ve ben de kayıp olanı huzura kavuşturabilirdim."

Boş elimi avuç içimi yukarı kaldırdım. "Bunu yapmaktan memnuniyet duyarım."

İçimdeki tunik olmasaydı da öyle yapardım. Yeleğin bağcıklarını çözdüm ve omuz silktim. Ejderha olmayan deri kravatı yelekten çıkarmak için durakladım ve uzunluğunu replika kesenin etrafına düğümleyip boynuma astım.

Yeleği sonra teslim ettim.

Uzun kuyruğu mağaradan çıkıp yüzüne doğru ilerledi. Kuyruğunu ağzına ve yumuşak damağına sapladı. *Ahh!* Hızlı bir fiske ve parıldayan bir nesne bana doğru fırladı.

Mavi küpü havada yakaladım.

Underhill yapımı mücevheri havaya kaldırdım ve ikisini karşılaştırdım. Mükemmel bir eşleşme. Yeleği Yaşlı Piç'in uzattığı kuyruğunun üzerine geçirdim ve ağzını kocaman açtığında bir nefes aldım.

Balor'un sol taşığı.

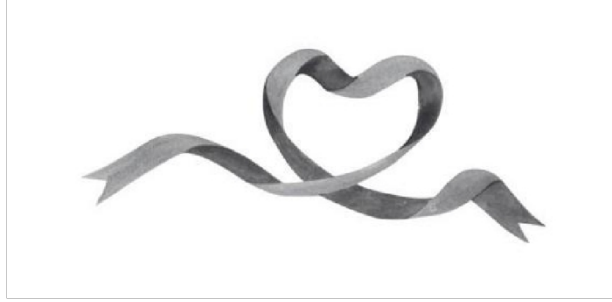
Ağzına girdim ve replika mücevheri orijinalinin bıraktığı kanayan deliğe soktum.

Ben dışarı çıktım -çıkma *izin verildi*- ve Yaşlı Piç boynu ve kuyruğuyla içeri çekildi, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

Parmaklarım mavi mücevherin etrafında kıvrıldı.

Belki bu düşündüğümde daha iyi gider.

CHAPTER 10

D Boğulmak mı yoksa zehirli bir naga ısırığından ölmek mi? Hangisinin daha kötü olacağına karar veremiyordum. Yakın zamanda bir naga tarafından ısırılmıştım, tekrarını istemeyecek kadar. Öte yandan, Underhill'in her sakini bu diyardaki suyun tahmin edilemez olduğunu biliyordu.

En azından.

Gerçek ejderha mücevherini deri pantolonumun kemerindeki ikinci boş keseye soktum; diğer taklit mücevherler hâlâ boynumda asılı olan diğer kesede duruyordu.

"Şansın yaver gitti," dedi Kik düz bir sesle. "Mm-hmm," diye cevap verdim, sırtarak.

Orry başımın üstünden öttü. "Ne dersiniz deyin, o bir baş belası Kelpie Usta."

Kik ona ters ters baktı. "Sırada ne var?"

Bu konuda. "Daha az yanmış herhangi bir yer harika olurdu." Belki de bu diyara duyduğum özlem hafızamın onu canlı renklere boyamasına neden olmuştu ama burada geçirdiğim çocukluğum boyunca dağların tamamının harap olmadığından emindim. Sanki... Sanki annemin harap olmuş evinin diyar boyutundaki versiyonu gibiydi.

Yüzü. Fae alemine verilen zarar ve çürüyen yüzü bağlantılı mıydı, yoksa bilinmeyenden korkmak bugünlerde hayal gücüne çok mu fazla güç veriyordu? Aaden'i kontrol eden bir uşak vardı, bu yüzden her şey mümkün görünüyordu.

"Önce naga mücevherini, en son da mor denizi düşünüyorum," diye cevap vermek için kendimi zorladım.

"Naga'dan nefret ediyorum," diye inledi Kik.

Gerçekten de çok güzellerdi ama eğer bir yaratık kendine bir yer bulup *başarılı olduysa*, o da nagaydı. Kendi bölgelerinde kimse onlara bulaşmazdı. Benim dışımda. Ama bir şekilde eğlenmek zorundaydım.

Orry'nin yedeğinde Kik'in sırtına atladım. "Değişen kum tepeleri."

Kik koşmaya başladı. Hızıyla birlikte sahne bulanıklaşıyor, büyük yer işaretlerinden daha küçük bir şey seçmek imkânsız hale geliyordu. Burada hayat çok basitti. Belki başkaları bu şekilde *görmüyordu* ama... basitti. Yaşamak için barınağa ihtiyacın vardı. Yaşamak için yiyeceğe ihtiyacın vardı. Yaşamak için yiyecek *olmamanız* gerekiyordu. En güçlü ve en uyumlu olanlar en uzun süre yaşardı.

Çok basit.

Gizli gündemler ya da politikalar yok.

Aaden iyileşmiş olarak buraya dönmek için neler vermezdim. Ve sadece başka insanlar beni farklı yönlerle çekmeden.

"Ejderhaya yaptığın gibi onlara süper kibarca sorarsan ne olur?" Orry rüzgâra doğru bağırdı. "Bence bu harika bir büyüme göstergesiydi, Silver."

Kik'in iniltisi kulaklarıma ulaştı.

Naga'dan mücevherlerini mi isteyecektim? Kelimeleri söylemem için bana yeterince zaman vermiyorlardı ve yuvayla aramda Yaşlı Piç'le kurduğum gibi bir bağ yoktu. Dürüst olmak gerekirse, onları kızdırmak için elimden geleni yapmıştım.

Yıllar boyunca onlarla alay ettim. Yüzümü buruşturdum. *Evet*. Bu beni kıcımdan ısırarak için geri gelmişti.

"Ovanın kenarında dur, Kik," diye emrettim.

"Siktir git," diye cevap verdi. "Özür dilerim. Refleks cevap. Tamamdır, evlat!"

Neredeyse Seelie'nin beni ilk rehin aldığı noktada durdu. Sırtından kaydım ve çevremize bakarak kaşlarımı çattım. Demek istediğim, ovalar her zaman... düzdü, yine de çorak görünüm bir şekilde güzeldi

-Ürkütücü ve sert. Bu yerde, bu kadim diyara kıyasla ne kadar önemsiz olduğumu, bir devin göz açıp kapayıncaya kadar geçen sürede bir toz zerresinden başka bir şey olmadığını hep hatırladım.

Şimdi...

Çömeli hastalıklı bir çalının dibindeki gri havuza baktım.

Büyümle havuza ulaştım. Herhangi bir karanlık algılamadığımda içimde bir rahatlama hissettim. Parmaklarımı daldırıp sıvıyı kokladım. *Hmm*, Yssop çiçeği gibi kokuyordu. Çok güzeldi. Tadına bakmaktan kaçındım ama tenime değen sıcaklığını içime çektim. Uyumak için giydiğim gecelik gibi ipeksi.

Bu zararlı değildi.

Yine de çalılar ölüyordu. Değişen kum tepelerine yaklaştıkça her birinin aynı durumda olduğunu gördüm. Ovalar hastaydı. Geriye dönüp düşündüğümde, yanan dağ yamacından Yaşlı Piç'in mi sorumlu olduğunu yoksa aynı hastalığın Ejderha Dağı'nı da vurup vurmadığını merak ettim. Keşke ona sorsaydım.

Gizemler başka bir zaman için.

Kik'e "Başka bir yere gitmen gerekecek," dedim.

Kara kelpisi, "Toynakları ayıplamak sana yakışmaz," diye cevap verdi. Homurdandım. "Yakında görüşürüz."

"Senin için birkaç yılan ezmeme istemediğine emin misin?"

Kik, Aaden'e ve herhangi bir yere dönmek için en hızlı biletimdi. Onu riske atamazdım. "Bunu ben hallederim... Orry, yem olmaya hazır mısın?"

Nefesi kesildi. "Seninle kış tekmelememi mi istiyorsun?"

Bu benim kullanacağım bir tanım değildi ama... "Evet. Ne diyorsun?"

Dişlerini gösterdi, sonra da "Bu soruna cevap oldu mu?" dedi. Hiç de bile.

Ona kumun kenarını işaret ettim. Dokunduğumuz anda naga bunu anlayacaktı. "Ben her zaman değişen kum tepelerinin arasından atlarım. Bu yuvanın kafasını karıştırır. Uçabilirsin."

Dikkatlerini nereye çevireceklerini bilemezler.

Bir sonraki mücevherin nerede olabileceğine dair üç fikrim olduğunu düşünürsek bu ideal olurdu. Çubuğa benzeyen kırmızı mücevher ana istiflerinde olabilir. Eğer durum buysa, boku yemiştim. Çalmayı başardığım tek bir bakıştan, orada bir aramanın haftalar alacağını biliyordum. Diğer iki nokta daha çok vitrin gibiydi ve fazla zaman harcamadan keşfetmek çok daha kolay olacaktı.

Güvendiğim yarasama "Onları dağıtmak istiyorum," dedim. "Eğer etraflarında çok fazla yaratık varmış gibi hissettirirsek, ortada toplanırlar. Eğer onlara şansın kendilerinden yana olduğunu hissettirirsek, dağılacaklardır. Kum tepelerinin çevresinde uçmanı istiyorum, Orry. Kuma dokun, sonra başka bir noktaya geç. Bunu beş kez yap. Anladın mı?"

"Kuma dokun dediğinde, biraz dans edebilir miyim?" "Dans

et ama oyalanma. Hızlılar ve yarasaları seviyorlar."

Gözleri büyüdü. "Dalga geçmek yok. Dikkatli olacağım, Silver."

Kanadını okşadım. "Lütfen bundan emin ol. Sonra Kik'e geri dön."

"Güvende olacak mısın?"

Bunu düşündüm. "Güvende olduğum bir zaman hatırlamıyorum. Sadece hiç bu kadar çok kaybetmeye dayanamadım. Eğer yaşamam gerekiyorsa, yaşayacağım."

"Bu berbat bir cevap."

Gerçek çoğu zaman
berbattı.

Üzerine tırmanması için bir elimi indirdim, sonra gri-altın yarasayı havaya fırlattım ve uçuşunu izledim. Güneşin batmasına az bir süre kala, neredeyse alacakaranlık gökyüzüne uyuyordu.

Ovadan enerji çektim ve daha iyi görebilmek için görüşüme sihirle göz kırptım.

Uzakta, Orry yere indi. Yarasa kalçalarını oynattı, birkaç kez tepindi, sonra bir kez daha uçmaya başladı.

Gitme zamanı.

İleri doğru koşarak havaya fırladım ve büyüü ayaklarımdan aşağıya doğru ittim. Yere indim, sonra tekrar fırladım. Sonra tekrar.

Her zamanki yerime geldim ve Yaşlı Piç'e tuzağımı kurmak için en son burada beklediğim zamanı düşündüm.

Orry şimdiye kadar tekrar inmiş
olmalı. Naga hangi cehennemdeydi?

Bir kum tanesi bile kıpırdamadı. Naga'lar yuvalarını koruma güdülerini kontrol edemezlerdi. Bu yüzden onlarla alay etmeyi bu kadar çok seviyordum. Tepki vermemeleri onlar adına hesaplanmış bir strateji değildi.

Bir şeyler dönüyordu.

Naga burada değildi.

Underhill'de bunun tek bir anlamı vardı. Bölge bir başkası tarafından sahiplenilmişti. Tüm diyarlarda yuvayı kendi bölgesinden çıkarabilecek ne vardı?

"Kahretsin. Orry," diye mırıldandım.

Neredesin?

Gözlerimi kısarak değişen kum tepelerine baktım ama sihirli bir şekilde geliştirilmiş görüşümle bile Orry alacakaranlık gökyüzünde görünmüyordu.

Bir çığlık soğuyan kumu yararak geçti. Yerimden fırladım. *Orry!*

İneceğim yeri seçme zahmetine girmeden havalandım. Naga burada değildi ama başka bir yırtıcı buraya taşınmıştı.

Neredeydi? "Silver!"

Sesindeki dehşet beni karşı kıyıya doğru daha hızlı itti. Tekrar çığlık attı. "Sakın gelme. Bu bir tuzak!"

Bu da demek oluyor ki, bu yaratık her neyse, biz onların farkına varmadan çok önce burada olduğumuzu biliyorlardı. Bizden daha zayıf olanları seçmişler.

Çömelerek yere indim ve yavaşça ayağa kalktım.

Orry'yi sıkıca kavrayan bir yaratık vardı ve bu yaratık iğrençti. Gri derili ve çarpıktı. Böyle bir yaratığı daha önce İrlanda sarayında görmüştüm. Bir zamanlar insandı ama değişmişti. Onunla ateşle savaşmıştım. Bu ayrıntılar bir anda aklımdan uçup gitti ve zihnim asıl soruya odaklandı.

Bu bir karanlık yaratığıydı, o zaman *burada* ne işi vardı?

Karanlık, kölesini Underhill'e nasıl sokmuştu? Aaden'i hiç çaba harcamadan dışarıda tutmuştu.

İçimdeki şok bastırdı ama kendimi mümkün olduğunca kenara itmeye zorladım. "Ne istiyorsun?"

Ağzı açıldı ve yanaklarının üzerindeki ipliksi deri, bir mağaradaki sütunlar gibi birbirinden ayrıldı.

"Onlara istediklerini vermeyin," diye bağırdı Orry.

Kumun altından gri bir kol fırladı, sağımda sadece altı metre ilerideydi. Başka bir yaratık daha çıktı ama henüz ondan kaçmaya zahmet etmedim. Kum tepelerinin derinliklerinden her yöne doğru fırlayan kolları ve kafaları saymakla ve olasılıklarımı hesaplamakla meşguldüm.

Naga'nın başına gelen buydu. Karanlık sadece bir minyon göndermemişti, bir sürü göndermişti. Tüm yuvayı yok etti. *Bu* beni kızdırdı. Onlar katledilecek yaratıklar değildi.

Büyük yudumlarla kumdan enerji çektim. "Ne istiyorsun?" "Gemssss," dedi Orry'yi tutan kişi.

Mücevherler.

Karnıma bir ağırlık çöktü. İşte oradaydı. Yardakçının Aden'e hükmettiğinin, onu *etkilediğinin* teyidi. Bilgiyi hiç gecikmeden karanlığın efendisine aktarmış ve ardından karanlık beni pusuya düşürmeleri için yardakçılarını göndermişti. Karanlığın beni buraya kadar takip edemeyeceğini düşünerek fazla kibirli davranmıştım.

Mücevherleri o kadar çok istiyordu ki bunu Aden'in gözlerinde görmüştüm ve arayışımı durdurmak için yaptığı bu hamle onun arzusunu doğruluyordu. Sigella'yı serbest bırakmak düşmanımı yenmek için her geçen gün daha da önemli hale geliyordu.

Ve sadece yüz kadar çirkin yaratık yoluma çıktı.

Ateş. Nefes aldım ve nefes verirken gücü dışarı akıttım. Avuçlarımın içinde büyü yaparak bir alev çemberi oluşturdum. Bir kasırga. Gri derili yaratıklar üzerime atladı ve ben de daha yüksek ikinci bir ateş halkası saldım.

Çılgınlıkları havayı dolduruyordu. Kulaklarıma müzik gibi geldi.

Gücü avucumdan çevredeki kuma akıttım. Yanan kum mu? Eminim buna bayılırlardı. Belki de yarattığım kaynar camdan daha çok hoşlanırlardı.

Gri derili yaratıklar görüş alanıma girip çıkmaya başladılar.

Lanet olsun. Işınlanma numarası yapabildiklerini unutmuşum. Orry'yi bulmalıydım.

Hâlâ kölenin vahşi pençesinde tutulan kız önümde belirdi. Alevlerin diğer tarafındaki boğazına sivri bir bıçak dayarken boş gözlerinden hiçbir ruh parlamıyordu.

Hayır.

"Gemssss," diye tekrarladı.

Sihrimi bıraktım. "Seni kim gönderdi? Buraya nasıl geldin?" Orry bıçağı saplarken çığlık attı.

"Gemsss."

"Tamam," diye bağırdım. "Ona zarar verme." Gözlerimi kapattım, sonra nefes verdim. "Karanlık seni nasıl kontrol ediyor olursa olsun, kurtulmana yardım edebilirim."

Yaratık cevap vermedi. Beni duydu mu ki? Yoksa sadece bir ağızlık mıydı?

Boynumdaki keseyi başımın üzerine çektim; Aaden ve uşağın keseyi takarken beni izlemelerine çok dikkat etmişim. İçindeki mücevherler şingırdadı. Underhill'in bana mücevherleri vermesi karşılığında *çürüyecektim*, kopya olsalar bile.

Keseyi açarken Sigella kafamın içinde tek kelime etmedi. Orry tekmeledi. "Verme onları. Ben buna değmem!"

"Yaptığın şeyin diyarları yok edebileceğini biliyor musun?" Karanlığa ağızlığı aracılığıyla sordum.

Yaratığın yanakları yukarı kalktı. Gülümsemeye mi çalışıyordu?

"Gülümseyecek.

Remake."

O zaman karanlık ne yaptığının tamamen farkındaydı. Herkes Faolan ve Yaşlı Piç gibi ikna edilemezdi.

Başımı eğdim ve yaratığın cevabını tekrar gözden geçirdim. *O yapacak. Ben değil.* "Sıradaki uşakla mı konuşuyorum o zaman?"

Yaratığın çenesi düştü. Bazı şeyler görmüştüm ama bu berbattı. Sanırım konuşma bitmişti.

Orry acı içinde haykırdı.

Yaratığa odaklandım. "Sana iki mücevher vereceğim, sonra onu bırakacaksın. O güvende olduğunda, sonuncuyu alacaksın." Cevap beklemeden mücevherlerden ikisini kuma fırlattım.

Bıçak Orry'nin boynundan çıkarıldı ve yaratık mücevherlere doğru hamle yaparken Orry bir çöp gibi savruldu.

"Nerede buluşacağımızı biliyorsun," diye seslendim arkasından. Başarabilecek miydi?

Doğru uçmuyordu.

O düzlüğe ulaşana kadar bekledim, sonra keseyi kumun üzerine attım. "Keyfini çıkarın."

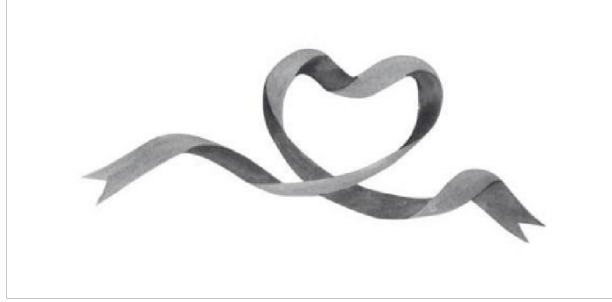
Canavarlar yaklaştı ve ben de onların hilelerini tahmin ederek havaya fırladım. Ama belli ki onlar benimkini tahmin edememişti.

İndiğim yerden her yere kum fışkırıyordu. Yıllarımı bu düzlükleri inceleyerek ve test ederek geçirmemiş olsaydım, iniş ve çıkış hakkında hiçbir fikrim olmazdı.

Ovanın kenarına geldiğimde durmaya cesaret edemedim. Kik ve Orry tekrar görüş alanıma girene kadar koşuma ara vermedim.

Bu tam bir sürpriz oldu.

CHAPTER 11

"İ mücevherleri onlara verdiğiine inanamıyorum!" Orry boynuma sarıldı, minik bedeni hıçkırıklarla titriyordu. Sırtını sıvazladım ve onu susturdum.

Ona sadece iki kopyayı verdiğimi ve gerçek mavi mücevherin hâlâ belimdeki kesede olduğunu ne kadar söylesem de kendini suçlamaktan vazgeçmedi.

"Onlarda değerli bir şey yok," dedim. Gerçi onları teslim etmek, Yaşlı Piç ile yaptığım gibi naga ile de ticaret yapamayacağım anlamına geliyordu.

Hıçkırıkları hafifledi. "Neden bir yem keseniz vardı? O şeylerin bizi pusuya düşüreceğini biliyor muydun?"

"Hayır," diye cevap verdim. Asıl korkutucu olan da buydu. Annem Aaden'in bizimle birlikte diyara gelmesine izin verirse diye yem kesesini kullanmıştım.

Orry titreyen bir nefes verdi. "Üçüncü mücevher için bizi avlayacaklar. Ve diğer mücevherlerin gerçek olmadığını anladıklarında daha da zor olacak."

"Gri Fae'lerin çok fazla beyinle çalıştıklarını sanmıyorum. Sadece emirleri uyguluyorlar." Yoksa mücevherlerdeki büyü eksikliğini hemen fark ederlerdi. Onlara sarayda sadece çok az miktarda büyü yapmıştım. "Ama haklısın. "Ama haklısın, uşak onları Naga'yı bulmaları için gönderecek.

Onları kandırdığımı anladığında yeni bir yuva kuracak. Naga'nın elindeki taşı bulmalıyız. Yerlerinden edilmişler ama hepsinin öldürüldüğüne inanamıyorum. Çok hızlılar."

En azından ben öyle umuyordum. Kik'in boynuna dokundum ve o da önce tırısı sonra da kesik bir yürüyüşe yavaşladı. "Ne düşünüyorsun evlat?"

Havadan bakmak en iyisi olurdu ama Underhill'in yaratıklarının işbirliğini sağlamak her zaman bir bedel gerektirirdi. Bir takas. Bir nimet.

Sunacak çok şeyim olduğundan emin değildim.

Kurdelelerle dolu olan ölçek alemine girebilirsiniz.

Sigella'nın önerisi bir anda ortaya çıktı ve beni hazırlıksız yakaladı. Taklit mücevherleri ele geçirdiğimden beri beni ısrarla görmezden gelmişti. "Orayı da görebilir misin?"

Senin gördüğün her şeyi ben de görebiliyorum, aptal.

"Ölçek alemi neredeyse beni öldürüyordu," dedim. "Geri dönmeyeceğim. Seni kurtarması gereken kişi benken neden beni öldürmeye çalışıyorsun?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Kik böğürdü. "Sanki benimle konuşmuyorsun bile."

"Ben değilim. Her şey seninle ilgili değil." "Öyle olmalı."

Krallıklar bunun olmadığına şükretmeli. "Havadan bir görüntüye ihtiyacım var, Kik. Arka cebinde sana borcu olan biri var mı?"

Sessiz kaldı, sonra derin bir iç çekti. "Ona sorabilirim."

Kimi kastettiğini anladığımda sırtımama engel olamadım. "Sen ve o-"

"Şimdi anlaşıyoruz ama bir zamanlar arkadaştık," diye homurdandı.

"Peggy yardımcı olabilir."

Arkadaşlar. "Daha samimi bir şey yok mu?"

Başını eğdi. "Beni reddetti."

Ahh. Birçoğundan biri diyebilirim. Ama isimlerini hatırlamıyordu. Peggy'yi hiç unutmamıştı. "O zaman denediğin için teşekkürler."

"Peggy kim?" Orry fısıldadı.

Kık tekrar hızlanırken boğazını temizledi. "Eski bir arkadaşım, ama bir şey yüzünden aramız bozuldu. Neyse, önemli değil, eski haber. Yaşlı Piç'ten başka buradaki en iyi kanatlara sahip ve büyüğü onu hava akımlarına kapılmaktan koruyor. Çocuğa Naga'yı görebilmesi için Underhill üzerinde mükemmel bir görüş açısı sağlayabilir."

Orry sessizdi. "Bu senin f-bombası olmadan konuştuğunu duyduğum en uzun süre."

"Siktir git yarasa kız," diye dişlerini sıktı ve yelesini savurdu.

Güldü ve minik yüzünü bana gömdü, hafif bir ürperti verdi. "Onun kanatları benimkilerden daha iyi."

Elimi Orry'nin kanatlarının üzerinde gezdirdim, hissettiklerimden hoşlanmamıştım. "Bu bir gözyaşı mı?"

"Küçük bir tane. Belki kanat kemiklerinden biri de bükülmüştür." Yer değiştirdi ve acı dolu bir miyavlama çıkardı. "Her şey yoluna girecek."

O sormadan önce sihrimi onun içinden geçirdim, kemiği yerine yerleştirdim ve sonra yırtığı kapattım.

İç çekti. "Bu daha iyi. Teşekkür ederim. Orada yardım etmek istedim ama her şeyi berbat ettim."

Ben donmuş bir şekilde otururken onun mağlup sözleri kayda geçmedi. Büyüm ilk kez Orry'ninkine dokunuyordu. Ve o yarasa dış görünüşünün altında, onu eskiden olduğu gibi görebiliyordum.

Kıvrımlı, kızıl saçlı, parlak mavi gözlü bir kız. Gülümsemesi geniş ve inanılmaz derecede küstahtı. Kız sanki onu görebileceğimi biliyormuş gibi göz kırptı.

"Orlaith," diye fısıldadım.

"Yapma," dedi Orry yumuşak bir sesle. "Yapılacak bir şey yok."

Bir arpın içine hapsolmuş olan Lugh'un eski metresini serbest bırakacaktım ve bunu, karşılığında çürümeye terk edeceğime söz verdiğim üç güçlü mücevheri bularak yapacaktım. İmkânsızlığın fae için pek geçerli olduğunu düşünmüyordum - eğer bir kişi bedelini ödemeye istekliyse.

Verdiğim sözü yerine getirmek için buralarda olup olmayacağımdan emin olamadığım için konuyu şimdilik akışına bıraktım.

Tanımadığım bir bölgeye yaklaştığımızda Kik yavaşladı. Bu da bir şey ifade ediyordu.

Yerden kümeler halinde uzun direkler fışkırdı ve toprağın kendisi Ejderha Dağı'nı çevreleyen alan gibi kömürleşti. Her boyutta ve her durumdaki kemikler kara kayaların üzerine saçılmıştı. Bazılarında hâlâ et vardı, bazıları ise beyazlamıştı. Her zaman taze bir avın üzerine üşüşen leş yiyici böceklerin vızıltısı bile yoktu.

"Burası da neresi?" Orry fısıldadı. "Ölüme benziyor."

"Bilmiyorum." Başımı salladım. "Ve ben Underhill'in tamamını biliyorum." *Ya da ben öyle sanıyordum.*

Kik uzun, alçak bir homurtu çıkardı ve başını salladı. "Bunlar bulut ormanı ağaçlarıydı. Burası bulut ormanıydı. Peggy'nin yaşadığı yer."

Çenem düştü. Bulut ormanı, diz seviyesindeki küçük bulut patlamalarının, çeşitli bitki ve hayvanları sulamak için Tepenin Altına çıkmadan önce doğduğu yerdı. Buraya birkaç kez gelmişim. Her zaman sakin ve güvenli bir yer olmuştu. Underhill'de bunlardan pek fazla yoktu.

Bulut ormanı, katran canavarlarından ve ejderhalardan kaçmak isteyen pek çok canlı için bir sığınak olmuştu. Normalde tüm bölge kabarık bulutlarla kaplıydı ve aşağıdaki bitki örtüsü her zaman koyu yeşildi, her bir yaprağı elim kadar büyük olan çeşitli renklerde devasa çiçeklerle kaplıydı.

Bu, gri sıvı havuzlarında oturan birkaç çalının ve Dragonsmount'taki kömürleşmiş alanın ötesine geçti.

"Underhill'e ne oluyor?" Sözcükleri ancak ağzımdan çıkarabilmişim ki bir vınlama sesi başımı döndürdü.

Neyse ki düşen bir beden vınlaması değildi - ya da en azından gri bir fae'nin bedeni değildi.

Peggy yanıma inerken parlak beyaz kanatları tüm görüşümü doldurdu. Kıvrak vücudu uzun, ince bacakları olan bir atinkine benziyordu. Kanatları devasa boyutlardaydı ve her iki yana doğru üç metre kadar uzanıyordu.

Kehribar rengi derin gözleri üzerimizde gezindi. "Böbürleniyor musun?"

Başımı salladım. "Sakıncası yoksa Dünya dilinde konuşabilir miyim?" Evet, bir Dünyalı gibi konuşarak anneme meydan okuyordum. Ve hayır, pek de umurumda değildi.

Başını bana doğru çevirdi. "Neden zaman kaybediyorsun?"

"Underhill'e çok kızgın," diye mırıldandı Kik. "O yaşlı kaltağa olan bağlılığımı bozdum."

Peggy Kik'e bakmadı, hâlâ bana hitap ediyordu. "Bunun ne zaman olacağını merak ediyordum. Her çocuk bir noktada ebeveynlerine karşı gelir."

"Bu yüzden mi bunlar oluyor?" Bulut ormanının olduğu yeri işaret ettim.

Peggy başını salladı, yelesi ışıktaki parlıyordu. Kik'in kanatlı ata sertçe baktığını fark ettim ama kaba bir şey söylemedi. *Tek bir cinsel yorum bile yapmadı.*

"Bunu sen yapmadın, Underhill'in çocuğu," dedi. "Gri Fae'ler aylardır buraya geliyor, açılan portallardan içeri süzülüyorlar. Her zaman biz onları engelleyemeden gitmiş oluyorlar, ama sen onların verdiği zararın bir kısmına bakıyorsun."

Midem bulandı. Buradaki değişikliklerin arkasında *karanlık* mı vardı? Annem etrafımdayken nasıl oluyor da Fae alemine bu kadar zarar verebiliyordu? Annemin çürüyen yüzünün görüntüsü ilk kez aklıma gelmiyordu. Onun bu şekilde kapıdan içeri adım atmasına izin vermesi için daha zayıf ya da hasta olmalıydı.

Karanlık sadece benim ve mücevherlerin peşinden gri fae'leri göndermemişti, ben yokken bu *diyara* sızıyordu. Görünüşe göre Underhill'de zamanın karşılığı aylarmış.

Başını salladı, hâlâ Kik'i görmezden geliyordu. "Artık buradasın. Onları durdurmak için."

Yüzümü buruşturdum. "Naga'yı bulmak için yardıma ihtiyacım var. Yerlerinden edilmişler ve ellerinde ihtiyacım olan bir şey var."

"Naga mı? Bu çılgınlığı durdurmaya yardım edebilirler mi?" Gözlerini yarı kapalı tutarak dikkatleri uzun kirpiklerine çekti. Kik yumuşak bir iç geçirdi.

Ona yalan mı söyledim? Hayır, söyleyemezdim. "Tüm bunlara neden olan karanlığı durdurmak için bir arayıştayım. Yolumdaki ilk adım üç mücevher gerektiriyor. Old Bastard'dan bir tane aldım bile."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ejderhayı yendin mi?"

"Onunla takas yaptı," dedi Kik. "Onun açısından akıllıca bir hareket." O sırada söylediği bu değildi.

Peggy'nin gözleri parladı ama ona bakmadı. Tekrar benimle konuştu. "Ne oldu?"

"Kik'in dediği gibi onunla takas yaptım. Aramızda biraz saygı var." Başımı ona doğru eğdim. "Beni nagayı bulmaya götürmenizi rica ediyorum. Havadan, daha iyi bir şans var-"

"Evet. Şimdi gidiyoruz." Tek dizinin üzerine çöktü, sırtını eğdi. "Kanatlarımın önüne otur. Yarasaı onunla bırak."

Onunla birlikte. Bir isim bile yok.

"Peg," diye fısıldadı Kik. "Böyle yapma."

Cinsel yorum yok. 'Bana Kelpie Baba de' ya da 'Benim için kişne, uzun boyun' gibi tek bir söz bile yoktu. Mesele şu ki, birlikte ata bindiğimiz onca yıl boyunca ondan bir kez bile böyle bir ses tonu duymamıştım. Sanki acı çekiyormuş gibi, sanki gerekirse kendini yere atıp yalvaracakmış gibi. Bunca yıldır, onun bu kadar yüce bir fahişe olmasının nedeninin kalp kırıklığı olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Kik kendi aptal yöntemiyle *unutmaya* çalışıyordu. Onun sırtından inip Peggy'ninkine atladığımda gözlerinin içine baktım ve Cormac'ı kaybettiğimde kendi kalbimde hissettiğim acının aynısını gördüm.

Aaden'i kaybetme ihtimalini düşündüğümde. Onu *seviyordu*.

Her ne olduysa, o ölmüş gibi davranmasına neden olmuştu. Yokmuş gibi. Aaden beni ittiğinde ezilmiş hissetmiştim. Belki de bu, birini ölümüne kaybetmekten daha çok acı veriyordu - sizinle birlikte olmamayı *seçmesi*.

"Ona göz kulak olacağım," diye söz verdi Orry kanat çırpıp Kik'in boynuna konarken. Onu rahatlatıcı bir şekilde okşadı.

"Teşekkür ederim," dedim.

Peggy'nin boynuna dokundum. Kürkü hem ipeksi hem de ezilmiş kadife kadar kalındı. Kalçalarının üzerinde döndü ve doğruca havaya fırladı, kanatları bize güç veriyordu, bir büyü darbesinin de yardımıyla. "Bana teşekkür etme,

Underhill'in çocuğu, bunu yapıyorum çünkü evim tehdit altında. Eğer bu yarayı iyileştirmeye yardım edebilirsiniz, yeteneklerimi size sunmak için elimden geleni yapacağım. Krallığımız için savaşmak üzere hepimiz üzerimize düşeni yapmalıyız."

Kik ve Orry'ye dönüp bakmadım. Bunun yerine aşağıdaki toprağa odaklandım. "Naga kum ya da çakıl gibi gevşek topraklar arardı, böylece kendilerini tekrar gömebilirlerdi."

Onları iyi tanısaydım, itilip kakıldıklarını anladıklarında yavrularını ve sürülerini toplayıp kaçarlardı. Asıl soru *nereye* gidecekleriydi. Ovaya yakın yerlerde ele geçirebilecekleri pek çok yer vardı.

"Suya yakın olabilir mi?" Peggy önerdi.

"Başlamak için iyi bir yer." Boynunu okşadım, ceketinin parmaklarımın altındaki hissi hoşuma gitti. Çok güzeldi. Kik'in bakmaktan kendini alamamasına şaşmamalı.

Kanatlarını sağa doğru eğdi ve yön değiştirdik.

İlk on dakika boyunca göreceli bir sessizlik içinde uçtuk, kanatlarının vınlaması ve rüzgârın saçlarını çekmesi dışında hiçbir şey yoktu.

"Bana Kik hakkında bir şey sormadın," dedi Peggy, sözleri sanki yerde yan yana duruyormuşuz gibi açıktı.

"Eski arkadaş olduğunuzu söyledi. İyi arkadaşlar. Onun nasıl biri olduğunu biliyorum, bu yüzden bir noktada sizi kıldığını varsayıyorum." Konuşurken yeri taradım. Toprak bıraktığımdan çok farklıydı. Yıkım derin izler bırakmıştı. Siyah çizgiler her şeyin içine sızmıştı, yerden göremeyeceğim pürüzlü çizgiler. Korku kalbimi sıkıca kavradı çünkü bu, hayat ağacına kazınmış olan karanlığı anımsatıyordu. Ölçek alemini de. Karanlık artık *her* diyarı ele geçiriyordu.

Annem bunun olmasına asla izin vermezdi. Kontrolünü kaybetmişti. Onda bir sorun vardı ve ben onu görmeyi reddettim.

Çünkü o *Underhill*'di. Kimse ondan daha gcl değildi.

Ya da uzun zamandır kimse gitmemişti.

"Alındın mı? Kolayca kırılmış gibi mi görünüyorum?" Sözlerinde bir kahkaha tonu vardı.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Kik'in gözlerindeki o bakışı hiç görmemiştim ya da bu kadar acıyla konuştuğunu duymamıştım. Seni sevdiği çok açık. Aranızda bir şeyler oldu."

Kanatları havada kekeledi. "Evet. Zalim biriydi."

Omuz silktim. "Ben olsam inanırdım. Onunla ilgili tüm şaşırtıcı şeylere rağmen, bir aptal olabilir. Muhtemelen Kik'i kendi aptallığından kurtarabilecek hiçbir şey yoktur."

Kahkahası havayı doldurdu. "Bu çok doğru. Biliyorsun, biz hiç iftleşmedik, o ve ben."

Oh, yüce tanrıça, bunu duymak istemiyordum. "Uh, sanırım-" "Denemediği için değil. İkimiz de türümüzün son rneğiyiz. Yapamayız. bizim birlikteliğimizden bir tay çıkmasına imkan yok."

Diyaarın içinden geçen uzun ve kalın bir nehrin üzerinde süzülürken bir hareket gördüm. O yılan kafalı pisliklerden birini gördüğüm için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Peggy ve Kik için zlsem de, Kik'in seks hayatı üzerinde durmak istemiyordum.

Sarayın ahırlarında çok şey görmüştüm.

"İşte." Nehri işaret ettim. "Onlardan biraz geriye iner misin?" "Onlarla da pazarlık yapmaya çalışacak mısınız?"

Kırmızı, ubuk benzeri mücevheri onlardan nasıl alacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. "Belki?"

Başını salladı. "Savaşmanın her zaman çözüm olmadığını görmenizi sağlayan şey olgunluktur. Aferin sana."

Aferin mi? O aptal mücevheri henüz almamıştım.

Peggy kanatlarını vücuduna yaklaştırarak yere indi. "Ben burada bekleyeceğim. Hızlı bir çıkışa ihtiyacınız olabilir."

Yanılmamıştı. Artık ejderha derisinden yeleğim yoktu ama silahlarım hâlâ yanımdaydı. Onları naga üzerinde kullanmak istemediğimden değil. Gri derili yaratıkların saldırısından sonra kaç tanesi çoktan ölmüştü?

Bu düşünce beni hazırlıksız yakalayan bir şekilde acıttı. Benden başka kimse naga ile uğraşamazdı ve eğer karanlık mücevherlerin peşinden bu kadar hevesle koşmasaydı, Sigella'yı kurtarmaktan vazgeçip gri fae'yi katledebilirdim. Ama o mücevherleri *çok* istiyordu ve bu kararın önümüzdeki haftalarda daha büyük sonuçları olabilecekken odağımı kaybetme riskini göze alamazdım.

İçimdeki gri fae'leri öldürme dürtüsünü bir kenara iterek nehre yavaşça yaklaştım, yakınlardaki herhangi bir yaratık tarafından kolayca görülebiliyordum çünkü siper sağlayacak herhangi bir bitki ya da ağaç yoktu - hepsi ölmüştü.

Avuç içlerim yukarı bakacak şekilde nehre doğru yürüdüm. Bildiğim kadarıyla, ani bir saldırıya neden olmayacak hiçbir selam yoktu. Yürümeye devam ettim, zeminin sert tavadan nehir kumuna dönüştüğünü hissediyordum.

Uzun, alçak bir tıslama ilk adımımı karşıladı ve donakaldım.

"Buraya daha fazla zarar vermek için gelmedim. I..." Zorla dışarı çıkarılan, yaralanan, öldürülen nagaları düşündükçe sesim titredi. "I..." Çocukları kaybolmuş, nesilleri parçalanmış, yuvaları yıkılmıştı. Zihnimden görüntüler geçti; gri olanlar nagaları eziyor, grup savunmalarını kırıyordu. Gözyaşlarım yüzümden kayarak kuma damladı ve dizlerimin bağı çözüldü. "Seni korumak için burada olmadığım için çok üzgünüm."

Bu da nereden çıktı? Naga'yı korumak benim işim değildi ama yine de... kendimi sorumlu hissediyordum. Yokluğumla karanlığın evimizi harap etmesine izin vermişim gibi hissediyordum. Burada olsaydım, annemden bir şeyler yapmasını isteyebilirdim.

Gözyaşlarım kumun üzerine düşerken başım öne eğikti. "Özür dilerim."

Kumun kayması. Görüş alanımda bir ayak belirdi. "Neden?"

Tek kelime. Tıslamadan başka bir şeyle konuşabileceklerini düşünmemiştim. Başımı kaldırmadım. Tamamen savunmasızdım. Zehirlerinden yeterince alırsam, dakikalar içinde ölürdüm.

"Ben Underhill'in bir çocuğuyum," dedim. "Ve evimi ve... ailemi korumak için burada olmalıydım."

Erkek naga şaşkın bir tıslamaya benzer bir ses çıkardı. "Aile."

Duygular içimde gittikçe daha hızlı yuvarlanıyordu. Pişmanlık. Acı. Aşk. "Evet.

Aile."

Bu yaratıklar öyleydi. Hepsi.

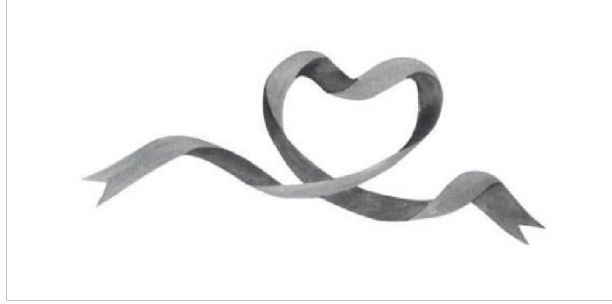
Naga çömeldi ve bir parmağını çenemin altına dokundurarak yüzümü kaldırdı. Zeka ve merak dolu kesik gözlere baktım. "Çok kayıp verdim. Acı büyük."

Çenem titredi. "Acı görüldü. Keder büyük." Bazen, Underhill mükemmel bir dildi.

Naga'nın ağzı açılıp kapandı, dili dışarı fırladı. "Güzel. Bu iyi. Şimdi gel. Tanışalım."

Omzumun üzerinden Peggy'ye baktım. Başını salladı. "Devam et, Underhill'in sevgili çocuğu. Ben bekleyeceğim."

CHAPTER 12

F Karnımın üzerinde, kendimi sürükleyerek naga inine doğru ilerledim. Çoktan büyük bir ağ oluşturmuşlardı.

Homurdandım ve daha büyük bir mağaraya doğru kaydım. Dizlerimin üzerinde yükselebileceğim kadar büyük bir mağaraya. Ölü yapraklar etrafa saçılmıştı. Naga'nın rahat bir battaniye versiyonu mu?

Buraya kadar takip ettiğim naga tısladı ve onun çağrısına yanıt olarak çevredeki tünellerde meydana gelen ses patlaması karşısında sustum. Yuvanın kralı ve lideri o olmalıydı. Bir yuvada birçok naga kraliçesi olsa da, sadece bir kral vardı. Naga mağaraya akın ediyordu ve ben de kendime bir an için onların görüşlerini takdir etme fırsatı tanıdım; üst yarıları yılan gibi kıvrılıyordu ve altın sikkelerden kemerlerle süslenmişlerdi, özellikle de dişiler. Yuva kraliçelerinin başlarının etrafında altın sikkelerden oluşan çemberler vardı. Naga'nın hazinesi onların büyüyle aşılarmıştı ve altın paralara bakmak bile insanı transa sokabilirdi. Otuz kadar yetişkin naga, en az on yavrusuyla birlikte odaya dolmuşken altınlara bakmamak zordu ama zaten bu kadar çok naga arasında ölü bir kadındım. Tamamen onların merhametine kalmıştım.

"Değişen kumlardaki yuvanızı ziyaret ettim," dedim onlara. "Karanlık tarafından gönderilen gri tenli yaratıklar tarafından saldırıya uğradım. Sizi ne kadar zaman önce dışarı çıkardılar?"

"Yedi güneşsss," diye yanıtladı erkek lider.

Bir hafta önce. Kaç dünya günü? Tam olarak söyleyemem ama içgüdülerim bir gün diyordu. Uşağı, yordakçılarıyla bağlantı kurup onları buraya göndermekle vakit kaybetmemişti. Bunu ben ahıra yürürken mi yaptı? Yolculuk için onu almaya dönmeden önce mi? "Onlarla savaşmana yardım etmek için burada olmadığım için üzgünüm. Daha birkaç saat önce birçoğunu öldürdüm."

Bir kraliçe ilerledi. "Çok mu?"

"Sayması zor. Yüz kişi saldırdı. Kumu kaynatarak cam haline getirdim ve çoğunu diri diri yaktım. Diğerlerini alevle öldürdüm."

Kesik gözleri kıpkırmızı parlıyordu. "Bu iyi."

Başımı salladım. "Keşke hepsini alsaydım ama yarasa arkadaşımı öldürmekle tehdit ettiler."

Peggy'nin beklediği yöne bakarak, "Arkadaşlar küçük, arkadaşlar büyük," dedi.

"Tüm yaratıklar eşittir," diye cevap verdim, şimdiye kadar gördüğüm en küçük altın para kemerini giymiş minik bir naga prensesine gülümseyerek. Acıları aşıkârdı ve bu konuda kendimi vahşi hissediyordum. "Geçmişte yuvanızı rahatsız etmiş olabilirim ama evinizden zorla çıkarılmanızdan nefret ediyorum."

Naga birlikte sallandı.

Kalbim kabardı. "Eviniz hepinizin olduğu yer mi?"

Lider başını eğdi. "Yas tutulan hayatlar."

Yerler değil. Bunu anlamıştım. Altınları beni sersemletiyordu ve ben de onlarla birlikte sallanıyordum. Gözlerimin kapandığını hissettim, durduracak gücüm yoktu. Büyüm yüzeye doğru fısıldadı ve parmak uçlarımdan

en nazik şelaleler. Ağır zihnimde huzur uğulduyordu ve büyüümün yapmaya karar verdiği şeyi durdurmak için hiçbir dürtü duymuyordum.

Dakikalar geçmiş olabilir. Saatler. Günler.

Sihrim geri kıvrıldı ve zihnimdeki huzurlu tatmin duygusuyla iç çekerek gözlerimi açtım.

Naga ağlıyordu ama üzerlerinde asılı duran keder örtüsü artık yoktu. Altınları da yoktu. Para kemerleri ve başlıkları hâlâ yerindeydi.

Ama paralar gümüşten yapılmıştı. Ne oldu şimdi?

Önümde duran kraliçe birkaç kez göz kırptı. "Yuva arkadaşı."

Nefesimi içime çektim. *Yuvalarının bir parçası mı?* "Ailen mi?"

"Sen söylemiştin," diye hatırlattı lider bana.

Duymuştum ama bu duyguya bu şekilde karşılık vereceklerini hiç beklemiyordum. "Onur duydum. Teşekkür ederim."

Kraliçeler hep bir ağızdan "Assssk," dedi.

Hazinelerini istemek hiç bu kadar içimden gelmemişti. Yüzümü buruşturdum. "Birini kurtarmaya çalışıyorum. Underhill bana bulmam için üç mücevher verdi. İlkinin yaşlı ejderhadan aldım. Senden ise kırmızı bir mücevher istiyorum. Küçük ve ince bir çubuk şeklinde. Bunu biliyor musun?" Onlara göstermek ve gerçek bir eşleşmeyi doğrulamak için kopyasını almayı tercih ederim. Karanlığın son uşağı elinde Dünya âlemine ait sahte taşlar olduğunu keşfetmiş miydi? Bu düşünce bana oyalanamayacağımı hatırlattı. Daha fazla gri derili gelebilirdi ve ben bu yuvaya başka bir acı dalgası getirmeyi reddediyordum.

Benim yuvarım.

Sallandılar.

"Ejderha bir tane daha mı verdi?" diye sordu lider.

"Evet. Underhill'in bana verdiği mücevher ve giydiğim yelek karşılığında, ama diğer mücevher kopyalarını arkadaşımı gri derililerden kurtarmak için verdim. Takas olarak verebileceğim pek bir şey yok."

Kraliçeler etrafımı sarmak için öne çıktıılar.

"Mmm," dedi kraliçe. "Buna değer." Çatalı dilini Cormac'ın kılıcına doğru salladı. "Buraya değer."

Cormac'ın kılıcı. "Gücü var mı?"

Ayağa kalktı. "Sana. Kalp parçası. Gümüş dokunuşlu. Bronz öpücükü."

Naga dokunduğum şeye değer veriyordu çünkü yuvalarının bir parçasıydım. O haklıydı. Üzerimdeki her şey arasında en değerli olanın kılıç olduğunu düşündüm.

"Bir düşünün," dedi yumuşak bir sesle. "Kalp parçası güvende. Takas değeril."

Kalbimin bir parçasını yuvada güvende tutacaklardı. Bu da silahtan ayrılmayı katlanılabilir kılıyordu. Yutkunarak kılıç kemerini çözdüm ve güzel silahı önümdeki kumun üzerine koydum. Silahın benden başkası için güzel olduğundan şüpheliydim. Gerçekten de kılıç bir amaç ve güç için dövülmüştü. Bir kurt için. Kılıca baktığımda onu gördüm -benden nefret eden, sonra yumuşayan ve geleceğe dair vaatlerle parlayan o derin kehribar gözleri. Cormac alınmadan önce, onun bende olduğu gibi ben de onun içinde bir yer edinmiştım. Özlerimizin ve ruhlarımızın derinliklerinde bir yer. Ona anlam veremediğim bir şekilde güvenmiş ve değer vermiştım ve zamanla onun kalbini kazanacağım için çok heyecanlıyım. Birçok anlamda, kader bizi bir insanın bir başkası için hissedebileceği en üst noktaya itmiş gibi hissettirmişti. Cormac'ı sadece birkaç gün tanıdıktan sonra onun için ölebilirdim. Ölümünü asla atlatamazdım.

Bu mantıklı gelmemeliydi ama *öyleydi*.

Yasını tuttuğum şeylerden biri de, onun hakkında önemsiz, normal şeyleri öğrenecek ve her zamanki gibi aşık olacak zamanımın olmamasıydı.

Aramızda açıklanamayan bir bağ oluştu.

Bu kılıç önemsiz bir şeydi, ama çok özlediğim şey buydu. Bir damla gözyaşı döktüm. "Lütfen onu benim için güvende tut."

Naga hep birlikte sallandı ve duvarlar kaymaya ve... neredeyse zonklamaya başlarken küçük kumlu mağarayı taradım. Yanlışlıkla yutulmuş bir uyluk kemiğini midesinden çıkarmaya çalışan bir ejderha gibi nabız atıyor ve kabarıyordu.

Kumlu tavandan kırmızı bir mücevher düştü ve onu yakalamak için elimi uzattım. İnce, çubuk gibi bir mücevherdi. Hafızamdakiyle aynı görünüyordu ve öyle olmasını umuyordum.

"Teşekkür ederim," dedim onlara. "Karanlıkla ilgili bir şeyler yapacağım. Size yemin ederim."

"Ssslay," dedi kraliçeler birlikte.

Planlamıştım.

Lider, yuvasındaki nagaların arasından geçerek önümde yükseldi. "Ssafe, Ssilver."

Denerdim. Önümüzdeki yol hiç de güvenli değildi. "Gri derililerin başka bir saldırısına karşı tetikte olun. Bu mücevherin peşinden tekrar gelebilirler. Sonuncuyu toplayıp kullanır kullanmaz, gittiklerini bildireceğim. O zaman gri derililer sizi rahat bırakacaktır."

Naga'dan ayrılmak için tünellerden yukarı sürünerek çıkarken, Peggy'ye tırmanmadan önce naga liderine son bir veda eli salladım. "Acele etmeliyiz." Tekrar saldırıya uğramalarına dayanamazdım. Bunları Faolan'ın kanıyla bruadarın içine ve Sigella'nın boğazına ne kadar çabuk sokarsam, Aaden aracılığıyla uşakları o yoldan vazgeçmeleri için o kadar çabuk uyarabilirdim.

"Naga'nın hazinesinden vazgeçmesini nasıl sağladın?" diye sordu, güçlü arka ayakları ve bir büyü patlamasıyla havaya fırlayarak.

Tam olarak emin değildim ama kırmızı mücevherin bana verdiklerinin en küçüğü olduğunu düşünüyordum. "Güvende tutmaları için onlara kalbimin bir kısmını verdim."

Peggy cevap vermedi. Cevap, Underhill'in yapmaktan hoşlandığı yorumlar kadar gizemliydi.

"Mor denize, lütfen," dedim, kırmızı mücevheri belimdeki keseye güvenle yerleştirirken.

Kik'e *çok* benzeyen bir sesle homurdandı. "Mor denizin hangi kısmı?"

Evet, bu bir çıkmazdı.

Ölçek alemi ni hatırla, diye ekledi Sigella, ardından höpürdeterek. Beni tehlikeden geçerken izlerken *çay* mı içiyordu? Tıpkı Aaden'in bahsettiği insan filmleri gibi, çektiğim acıların Sigella'nın en sevdiği şey olduğu hissine kapıldım.

Ve ölümün eşiğinde olmadıkça ölçek aleminden kaçınırdım. Oraya en son gittiğimde başıma gelenleri, neredeyse hayvanlar tarafından çiğnendiğimi düşünürsek, risk çok büyüktü. Şimdiye kadar bir daha gitmeden idare etmiştim ve biraz daha dayanabilirdim.

İkisi gitti, biri kaldı.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Kik'in sesi sol tarafımızdan patladı. Orry, omuzlarının arasındaki buz sarkıtlarına gömüldüğü yerden görülebiliyordu. Elbette büyük sıçramalar yapabiliyor ve neredeyse uçabiliyordu.

Neredeyse.

Peggy inledi. "Senden uzakta."

Adam gözden kaybolurken ona 'siktir git yarasa kız' diye karşılık vermedi.

Kik'in romantik eşiyle tanışmış olabileceğimi bir türlü aklım almıyordu. Elbette bu imkansızın gerçek olduğunu ve aramızdaki ilişkinin yürüyebileceğini *kanıtlıyordu*.

ve Aaden. Kik ve Peggy'n i n *aslında*

romantik bir ilişki içindeydi ve bu durum değişecek gibi görünmüyordu.

Kik birkaç saniye sonra ikinci bir bağın yüksekliğinde tekrar belirdi. "Mor deniz," dedim ona.

"Hangi kısmı?" diye sordu.

Peggy güldü, sonra hemen sesi kapattı.

Kik'in yüz ifadesini yakaladım. *Sevinç*. Gördüğümde ağzım kurudu ve onu bu şekilde ne kadar az gördüğümü fark ettim. "Emin değilim."

Yine ortadan kayboldu.

Bu çok saçmaydı.

Kik pufladı. "Sorun değil evlat. Seni destekliyorum."

Tanrıçalar beni korusun. "Bu yeni."

Peggy kıkırdadı ve ben sııttım, Kik aramızda bakıştı, bakışlarında şüphe vardı ve tekrar düşmeye başladı.

Başımı salladım.

Çok altımızda, siyah çizgiler yokuşun altını devasa bir yıldız patlaması gibi deliyordu. Çizgiler, yutmaya hazır açgözlü pençeler gibi mor denize doğru uzanıyordu. "Annem durumun ne kadar kötü olduğunu bilemez," diye fısıldadım.

Rüzgâr sözlerimi alıp götürdü ama Peggy duydu. "Onun haberi olmadan bu âlemde, hiçbir âlemde hiçbir şey olmaz. O biliyor. Eğer bu oluyorsa, ya bağılılığını değiştirmiştir ya da bunu durduracak gücü yoktur."

Bağılılıklarını değiştirdiler mi? *Asla*. Annem dengeyi sağlamak için acımasız, vahşi eylemlerde bulunmuştu. Bu kadar ileri gidebilen bir insanın taraf değiştirmesi mümkün değildi. Onun bunu yapabileceğine asla inanmazdım. "Bunu durduracak gücüm yok."

Yine de Underhill'in gücü dışında neredeyse her şeyinden şüphe etmişim.

Gerçi... karanlığı yenme görevini bana vermişti, geri çekilmeyi tercih etmişti ve onu son gördüğümdeki görüntüsünü bir türlü atlatamamıştım. Underhill değişmez ve acımasızdı. Yine de değişmişti. Bu onun yumuşaması gerektiği anlamına mı geliyordu? Bu fikir beni derinden sarstı. Annemle olan sorunlarım bir yana, o bu dünyanın refahını sağlamanın yadsınamaz ve gerekli bir parçasıydı. *En* gerekli parçasıydı - tüm Fae'lerin Kraliçesi'nden ve Kahin'den bile daha fazla.

Peggy, Kik ile birlikte aşağı indi ve ben de onun sırtından kayarak siyah kumlu sahilde durdum.

Mor okyanus öteye uzanıyordu.

Derinliklerinde haftalarca yüzebilirdim ama aradığım cevheri asla bulamazdım. Haftalarım yoktu ama bir fikrim *vardı*.

Botlarımı ve çoraplarımı çıkarıp Kik'e fırlattım.

"Kaltak," diye tersledi, sonra boğazını temizledi ve Peggy'ye baktı. "Yani... Onları ben taşıyım, ufaklık."

Peggy kuyruğunu kıpırdattı.

Kıyıda, turşu balığına boğulma olasılığı en düşük görünen bir yer seçtim. İçimin mayalanması fikri hoşuma gitmedi. Suyun ilk birkaç yüz metresini yırtıcılara karşı değerlendirmek için durakladığımdan emin oldum. Suyun kenarından canlıları kapıp götüren su devleri. *Hiçbiri yoktu*.

Burası en iyi yerlerden biriydi.

Dizlerime kadar suya girdim ve büyümü serbest bırakmadan önce sudan enerji çektim. Büyüm naga üzerinde bilinçaltı bir seviyede işlemişti. Beni ailelerine davet etmişler ve hazinelerinden vazgeçmişlerdi. Peggy iyi bir nedenden ötürü hayrete düşmüştü; yaptıkları duyulmamış bir şeydi.

Büyüm derinliklere doğru sürüklendi ve çevremle ilgili bilgileri geri besledi. Yuvada yaptıklarına hiç benzemiyordu. Belki de trans

Orada bulunmamın bununla bir ilgisi vardı. Nefes alarak, gözlerimi kapatıp başka bir transa girmeye çalışmadan önce büyüme yırtıcıları gözetlemesi talimatını verdim.

Titreyen altın görüntüsünü, sallanan naga'yı ortaya çıkardım.

Onun yerine düşüncelerime siyah çizgiler girdi. Gizli altınla parıldayan sallanan siyah çizgiler.

Aniden gümüşe döndüler ve sallanan gümüş çizgilerin ortasında, Aaden ve Cormac'ı temsil ettiğini bildiğim yeşil ve koyu kehribar rengi belirdi.

Bu da neydi böyle? Bir imgelem mi görüyordum? Neredeyse ölçek alemi gibiydi.

Kallik'in leylak rengi gözleri aralarına katıldı, çizgisi diğerleriyle birlikte sallanıyordu. Orry için gri-altın bir çizgi.

Hayır, bu işe yaramıyordu. Sadece benimle dalga geçiyordu.

Nefes vererek gözlerimi açtım, mor okyanusu bir kez d a h a görmeyi bekliyordum.

"Şerefsiz!" Bağırđım.

İstemededen girdiğim ölçek alemine bakarken Sigella'nın neşeli kahkahası zihnime girdi. Çalkalanan şerit yığınının üzerinde süzölüyordum.

Gördüğüm şey tamamen fark edildi ve dehşet duygularımı ele geçirdi.

Siyah.

Her yerde.

Buraya son geldiğimde, siyah şeritlerin renkli olanları boğduğunu anlamam biraz zaman almıştı. Artık herhangi bir rengi fark etmek, karanlığı fark etmekten çok ama çok daha zordu. Underhill'deki hasarın burası üzerinde *hiçbir* etkisi yoktu.

Karanlık denizin ortasında yeşil bir tel dans etmek için yükseldiğinde nefesim kesildi. Siyah kurdeleler bir anda onun üzerindeydi ve kurdeleyi

onların gölgeli ortalarında.

Bu diyar ölüyordu.

Ve bu, tüm diyarlar için çizilmiş bir gelecekti. Ölçek âlemi hakkında çok az şey biliyor olabilirdim ama şeritlerin diğer âlemlerdeki yaşamı temsil ettiğini biliyordum. Burası denge ve dengesizliğin çetelesinin görülebileceği yerd.

Bu kadar siyah varken burada istenmiyordum ve madem buradaydım, mor denizde amaçsızca yüzmek yerine bundan en iyi şekilde yararlanmalıydım. Son mücevher mor ve daireseldi.

Onu burada aramaya nasıl başladım ki? Mor bir kurdele, diye düşündüm. Milyonlarcasının arasında.

Önemli bir şey değil. Sadece bütün bir diyarı araştır. Hepsi bir günlük av.

Mor deniz. *Mor, mor, mor.* Bir yığın mor kurdele aradım. Belki bu aptalcaydı ama aklıma gelen tek fikir buydu. En büyük mor kütle solumdaydı ve aynı zamanda en uzaktaydı. Siyah kurdelelerin yükseklerde gezinirken beni fark etme tehlikesine rağmen, aklıma bir olasılık geldi.

Eğer mor şeritler Underhill'in kuzeyindeki denizi gösteriyorsa, o zaman...

Bakışlarım, bej renkli şeritlerden oluşan bir kütlenin siyahı savuşturmaya çalıştığı Doğu'ya yöneldi. *Değişen kumlar mı?*

Olamaz.

Kuma en yakın bölgeye baktım. Kahverengi ve ara sıra yeşille karışık gri ve beyaz şeritler. *Ovalar.* Sonra, Peggy'nin sırtından Yokuş Aşağı'ya bakıyor olsaydım Ejderha Dağı'nın nerede olacağına baktım. Burayı son gördüğümde dağın yamacı yanmış gibi kömürleşmişti. Tabii ki, siyah renk dağdaki grilerin ve yeşillerin çoğunu kaplamıştı.

ölçek aleminin o kısmı. Turuncular, kırmızılar ve sarılar hâlâ dağın kalbinde ejderha alevlerini simgeleyerek savaşıyordu.

Ellerim ağzımı kapatmak için kalktı. Bu bir haritaydı! Fae diyarı düz bir şekilde yerleştirilmiş ve ölçek olarak küçültülmüştü, böylece sadece diyarın durumu buradan değerlendirilmekle kalmıyor, aynı zamanda herhangi bir sorunun tam yeri de görülebiliyordu.

Şimdiye kadar hiç fark etmemiştim çünkü haritanın boyutu gerçek fae diyarından çok daha küçüktü. Yokuşaltı haritasını mor denizin sonuna kadar takip ettim. Şeritlerin Yokuş Altı kısmı, ölçek diyarının dörtte biri boyunca sona eriyordu. *Diğer* dörtte üçlük kısımdaki yeşil ve mavi kurdelelerden anladığım kadarıyla burada Toprak Diyarı da tasvir edilmişti. Dünya, Yeraltı'ndan çok daha sağlıklı görünüyordu.

Gözlerimi kırıştırdım, gözlerim Dünya ve Fae âlemi arasındaki sert, floresan renklerden oluşan bir şeride odaklandı. Orta alanın sınırları sınırdaki diyarlarla tanımlanmıştı. Belki de üçüncü bir diyar?

Siyah şeritler hareket etmeyi bıraktı.

Bir kitle olarak, dik durdular. Dikkat.

Tarbeast boku. Her şeyin benimle ilgili olduğunu tahmin edebiliyordum. Havada sola, mor denizin şeritlerine doğru yükseldim. Bu düşünce aklıma gelir gelmez, mor şeritlerin tam üzerindeydim.

Şaşkınlıktan gözlerimi kırıştırdım ve aşağıya baktım, aradım... aradım...

Mor mücevher bu alemde nasıl görünürdü?

Hızlıca arkama bakmaktan kendimi alamadım ve gözlerim büyüdü. Siyah şeritler birbirine bağlanarak havaya doğru uzanıyordu. Tek bir yerde değil, *her yerde*. Karanlığın ince parmakları beni çevrelemek üzereydi.

Ve harika -hatta kötü- fikirlerim tükenmişti.

OceanofPDF.com

CHAPTER 13

B eksik kurdeleler bana doğru koşuyordu. Kaçmanın hiçbir yolu yoktu.
Uyanmak zorundayım.

Gözlerimi kapattım ve tekrar açtım. Hayır, hala ölçek aleminde sıkışıp kalmıştım. "Lanet olsun!"

İlk siyah dal altımdaydı. Büyüyle saldırarak onu boylu boyunca yere serdim. Geri çekildi, siyah rengi yumuşak bir pembeyi ortaya çıkarmak için kayboldu.

Ben pembe kurdeleye bakarken, kurdele griye dönüştü, sonra da aşağıya süzülen küllere dönüştü ve benim için gelen diğer siyah kurdeleler tarafından bir kenara itildi.

Küller diğer pembe kurdelelerden oluşan küçük bir grubun üzerine saçıldı ve bana kederli nagayı hatırlatırcasına sallandılar.

Aklıma iki kelime geldi.

Bir hayat.

Siyah kurdeleler karanlığın ele geçirdiği hayatlardı... ve ben sadece birini mi öldürmüştüm?

Olabilir.

Bu olasılık, tekrar aynı şekilde saldırma fikrinden vazgeçmem için yeterince dehşet vericiydi. Kendimi ya da daha fazla hayatı mahvetmeden kaçmak istiyorsam, hareket etmeliydim. Buradan çıkmak zorundaydım. Elimi aşağıdaki mor denize doğru uzattım ve kendimi sihri açarak altın-gümüşün içimden geçmesine izin verdim.

Büyü bana kanat veremezdi ama başka bir güce tutunup kendimi çekebilirdim. Büyüm bir şeye dokundu. Enerjisini anlamlandıramıyordum ama nesne onu çekmem için yeterince sağlamdı.

Siyah kurdeleler beni o kadar kolay bırakmayacaktı. Mor denizle aramdaki ince çizgiye tutunurken bacaklarıma dolandılar.

Kurdeleler baldırlarımı ısırırken çığlık attım. Parmaklarım emniyet halatımı tutarken kaydı. Onları bu şekilde öldüremeyeceğimi bildiğim için kurdelelere tekme attım. Eğer karanlığın kölesi olmuş varlıklarsa onları öldürmek istedim.

Yine de, ben onlara vurdukça ve tırmaladıkça benimle savaştılar.

Tutuşları zayıfladı ve sonra havada uçuyordum, büyü beni ileri doğru sarsıyordu. Doğruca aşağı çekildim ve yere çarparken alarm diye bağırarak nefesim kalmadı.

Ya da olmalıydı.

Onun yerine, tartı aleminden Underhill'e geçtim.

Vücudum suya çarptı.

Az önce ne olduğunu düşünecek zaman yoktu. Okyanusta sürüklenirken... şey, her neye yapışmışsa... ona yapışan büyüümü takip etmek için suyun içinde döndüm.

Mor sular her yöne doğru akıyordu ve bacaklarımın kanadığının son derece farkındaydım.

evim. Etrafımdaki tehditlerden haberdar olmak için büyümü bölemezdim. Tek yapabileceğim beni okyanusun derinliklerine çekmesine izin vermek ve işe yaramasını ummaktı. Çünkü bağlandığım şeyden büyümü ayıramayacağımdan emindim.

Işık bu kadar aşağıya ulaşmıyordu. Bu benim lehime oldu. Derinlerdeki canavarların kokumu alabilmesi yeterince kötüydü.

Ortama etli bir şey çarptı ve sonra kayboldu. İnce dokunaçlar gibi hissettiren bir şey bacaklarımın üzerinden kayarak yaralarımın sürtündü ve ben daha hızlı bir şekilde derinlere doğru çekildim. *Aşağıya*. Sihrime odaklandım, beni kancaya taktığım şeye doğru fırlatması için sınırlarımı zorladım. Burada yakalanamazdım. Karada savaşmak bir şeydi, ama suda savaşmak şaka değildi ve ne pahasına olursa olsun kaçınacağım bir şeydi.

Kendimi okyanusun dibine çakılmaktan korumak için iki elimi birden uzattım. Tek bildiğim, sağlam bir taş levhaya tutunmuş ve beynimi ona çarpmaktan saniyelerce uzakta olabilirdim. Ama ölçek aleminde, sadece mor okyanusu *düşünmüştüm*, sadece onun üzerinde görünmek için. Sonunda, mor, dairesel bir mücevher düşünmüştüm.

Belki de gideceğim yerin orası olduğuna güvenmeliydim.

Parmaklarım okyanus dibinin kumlu zeminine değmeden saniyeler önce sihrim ben istemeden çekildi. Altın-gümüş, tutunduğum şeyden geri pırıldadı.

Etrafıma bakmak için avucuma parlayan bir ışık aldım. Mor okyanusun dibi bomboştu.

Taş yok.

Derinlerde sallanan bir tepside mücevher yok.

Lanet olası ölçek alemi.

Bedenim yukarı doğru süzölmeye başladı. Burada kalacak kadar ağır değildim... Bana yardım etmesi için büyü kullanarak tekrar aşağıya yüzdüm ve parmaklarımı kuma batırarak bir telaşla etrafa savurdum, parlayan ışığının bile nüfuz edemediğı bir bulut yarattım.

Nefes almanın fae'ler için bir gereklilik olmadığına fazlasıyla sevinerek gevşedim ve sessizlik içinde süzöldüm. Yine de hayal kırıklığıyla yüzeyde nefes nefese kalacaktım.

Şimdi ne olacak?

Omzuma çarpan bir darbe beni döndürdü. Beni yere sermeye hazır bir hamağız ya da etekli bir çift kıl bulmayı umarak ışığımı kaldırdım.

Gri kollar toz bulutunun arasından fırladı, parmakları boğazımı yakalamaya çalışıyordu. Gri yaratık bana doğru pençelerini savururken, suyun içinde çırpınarak geriye doğru kaçtım. Başka bir şeye çarptım ve kollar ortama dolandı. Başımı geriye attım ve kollara bağı yüzü kırdım.

Silahlar her yerdeydi. Gri derililer *her yerdeydi*. Siyah kurdeleler de olabilirdi. Farkına varmak düşüncelerimi dondurdu ve kaosun içinde sakinleştirici bir ritim yarattı. Gözlerimi kapattım ve okyanusun mor rengine odaklandım. Güneş kenarlarına vurduğunda nasıl görüldüğüne.

Renkler Underhill'in üzerine yayıldı. Akla gelebilecek her renk. Kik'in yelesinin çınlama sesi. *Buz mavisi*.

Orlaith'in kahkahası. *Gümüşle karışık altın*.

Aaden'in iç çekişleri. *Yeşilin en berrak hali*.

Cormac'ın gümbürtüsü. *Koyu kehribar*.

Gözlerimi farklı bir diyarda açtım, az önce kaçtığım diyarda. *Hâlâ* siyah kurdelelerle çevrili olduğum yerde. Underhill'de etrafımı gri yaratıklar sarmıştı, burada ise siyah kurdeleler. İkisi de aynıydı.

Büyümle siyah bir kurdeleyi patlattığımda ortaya çıkan yumuşak pembeyi hatırladım. Gri derililer kurbandı. Bir zamanlar Fae'ydiler. Ne kadar zamandır köleleştirildiklerinden emin değildim. Ama onları canlı olarak gördüğümde, eski hallerine dönmeleri için artık çok geç olduğunu anlamıştım.

Karanlık onları ele geçirdiğinde tüm diyarlardaki varlıkların geleceği bu muydu?

Gri deri onun sözcülüğünü yaparken, uşak karanlığın diyarları yeniden yaratmayı planladığını itiraf etmişti. Muhtemelen bunu yapmak için daha fazla köleye ihtiyacı olacaktı.

Kik, Peggy, naga ve Orry. Hyacinth, kız kardeşim... Aaden.

Underhill'deki aynı noktaya dönmek için ölçek aleminden göz kırptım.

Kendimi toparlayarak yaratıklara huzur diledim ve büyümü muazzam bir *patlamayla* serbest bırakarak gri fae'lerin üzerine sıçratıp karanlığı gerçek özlerinden ve bir zamanlar kim olduklarından söküp attım. Yaratıklar küle dönüşüp son kez yok olmadan önce bir anlığına renkleri geri geldi.

Sonrasındaki ürkütücü durgunlukta yüzerken, kalıntılarından suda çok renkli bir çamur oluştu.

Belki de dinlendikleri için minnettar olurlardı. Çok uzun zamandır bir şey hissetmediklerinden emindim.

Ölçek alemine bir kez daha baktım. Etrafımdaki tüm siyah kurdeleler yok olmuştu. Ancak siyah kurdeleler uzakta toplanmıştı ve hâlâ başkalarına bulaşıyor gibiydiler. Kovalama dürtüsü güçlüydü ama yine de durakladım. Gri yaratıkları yok etmek tatmin edici olurdu ama karanlığı durdurmanın o kadar kolay olmayacağını iliklerime kadar biliyordum. Gri derililer bu kaderi hak etmiyordu. Özgür olmayı hak ediyorlardı.

ölürler. Yine de hepsini *şimdi* serbest bırakırsam, karanlık onların yerine başka fae'ler alır.

Tam zamanında mor denize döndüğümde, bir hamağının gökkuşağı çamurunu tek bir yudumda toplayarak ilerlediğini gördüm.

Kocaman gözleri bana doğru kaydı.

Bu bir problemdi.

Yukarıya doğru yüzüp dev balıktan uzaklaşırken, kabarcıkların telaşıyla bir çığlık attım. Açlık ve dişlerden başka bir şey değildi bu. Sertçe tekmeleyerek yüzeye çıkmaya çalıştım, basıncın değiştiğini hissettim, ışığın suyun mor rengini yakalamasını izledim, sonra nihayet kırıldım.

Nefes nefese kaldım, ihtiyacım olmasa bile ciğerlerime dolan hava için minnettarım.

"Anladın mı?" Orry arkamdan bağırdı. Kıyı şeridinde Kik, Peggy ve Orry'yi görmek için suyun içinde döndüm.

"Hayır," diye bağırdım, bir yandan da gözüm altımdaki hamağının rotasındaydı. "O zaman ne yapıyorsun? Tavrındaki pisliği temizlemeye mi çalışıyorsun? Yani, ah lanet olsun." Kik'in sözleri kayboldu. Peggy'nin az önce bir uyarıcı bakışlarını ona dikti.

Tutunduğum nesnenin son mücevher olacağından neredeyse emindim. Yine de buradaydım, mücevhersiz.

Belki de taşı kaçırmıştım? Hâlâ kumun altında olabilir miydi yoksa gri yaratıklar benden önce mi oradaydı? Diğer iki *gerçek* mücevheri benden alabilmek için benim gelmemi mi beklediler?

Hamağız benimle kıyı arasında daireler çizerken suyun içinde sallanıyordum.

Gözlerim onu takip etti.

"Bir fikrin mi var?" Peggy aradı. "Gözlerini görebiliyorum. Konuş."

Düşündüğüm şey korkunçtu. *Korkunç*. "Gri yaratıklar denizin dibinde bana saldırdı. Ya taşı önce onlar bulduysa?"

"Kaçtılar mı? Ben kimseyi görmedim." Orry havaya fırladı ve bana doğru uçtu.

"Hayır, Orry, yapma!" Bağırdım.

Çok geç.

Rawmouth onu gökyüzünden kapmak için sudan fırladı. Yere çakıldı ve beni büyük bir dalgayla geriye yuvarladı. Hayır, hayır, hayır! Böyle bir şey olmayacaktı.

"Peggy!" Bağırdım.

"Geliyorum," diye bağırdı.

Sonra bacaklarına ve sırtına tırmanıyordum. Ona ne yapacağımı söylemedim, çünkü bildiğim kadarıyla bu daha önce yapılmamıştı. Çiğ ağız, Yaşlı Piç'in büyüklüğüne eşitti.

Ve onu mor denizden çekip çıkarmak üzereydim.

Sihrimi ördüm, altın-gümüş kenarları yırtık pırtık ama güçlüydü. Büyümün ucunu hınzır bir kancaya dönüştürerek suya, hamağızın çenesine doğru fırlattım.

"Sahil." Büyümün olta ipi gerilirken dişlerimi sıktım.

Peggy dediğimi yaptı ve yere inerken ben de sırtından kaydım. "Dayan Orry," diye fısıldadım.

Ben çektim. Fiziksel olarak değil. *Sihirli bir şekilde.*

Rawmouth'un ağırlığı ve mücadelesi daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu. Gücümün çekilmesi beni kumun içinden suya doğru sürüklerken çığlık attım.

"Kahretsin, yapıyor!" Kik böğürdü. "Devam et, evlat. Devam et!"

Yarasa kızımızı kaybedemeyiz."

Yarasa kızımız.

Orlaith. Benim gerçek, iyi arkadaşım.

Gökyüzüne doğru çığlık atarak hamağzı santim santim kıyıya doğru çektim. Büyüme karşı savaştı ve direndi, ben de gümüş-altın ipliklerle kaplanana kadar ona kancalamak için iplik üstüne iplik attım. Mükemmel bir ağ.

Onu suyun kenarına sürükledim ve parmağımla kocaman, simsiyah gözünü işaret ettim. "Tükür. Tükür onu. Tükür. Yoksa seni ortadan ikiye bölerim."

Hamağzı açıldı ve Orry kükreyerek dışarı uçtu, vücudu sıırılsıklamdı ve gözleri o kadar büyüktü ki gözlerden *başka bir* şey değilmiş gibi görünüyordu.

"Ohmygoddessohmygoddessohmygoddessohmygoddessohmygoddess." Orry'nin panikle söylediği ilahi havayı doldurdu. "Nasıl yaşıyorum ben?"

"Oradaki belalı." Kik bana başını salladı.

Ona bakmıyordum. Vücudunu kıpırdatarak suya doğru geri dönen çiğ ağza bakıyordum. Çünkü şu anda sadece Orlaith'i yemiyordu. Son zamanlarda başka şeyler de yemişti.

Ve sonra devasa balığın peşinden koşuyordum.

"Hayır," diye haykırdı Orry, aynı anda Kik de "daha uzun yaşa, şimdi pes etme!" diye bağırdı.

Çiğ ağzın boğazındaydım, henüz yutulmamış gökkuşağı çamurunu eliyordum. "Ağzını kapatırsan seni içeriden deşerim. Söz veriyorum."

"Yethhhh, bawthhhhh." Rawmouth'un sesi etrafımda gürledi. *Evet, patron.*

Çamurdan bir avuç alıp parmaklarımın arasından akmasına izin verdim. Mücevher yok.

Tökezleyerek dışarı çıktım ve ağır ağır siyah kumun üzerine oturdum. "Ne kadar yuttun?"

"Hem de çok," diye yanıtladı ham ağız.

Ben de bunu bekliyordum. İçimi çektim.

"İyice aç." İkinci kez ağzına girdim ve kalın, lastik gibi dilini arkaya doğru kaydurdum. *Pis koku*. Öğürdüm. *Bu* koku varken Sigella her gün yıkanmadığım için bana nasıl bok atabilirdi? Bir elimi kaldırdım ve içine küçük bir alev koydum, akşam yemeği için kızarmış balık yapacak kadar güçlü değildi.

Dişler çiğ ağzın midesine açılan kapıyı kaplıyordu, ve ötesinde acımasız dikenlerden oluşan bir mağara vardı.

"Lütfen, lütfen, lütfen," diye fısıldadım, ararken alevimi salladım. Kalbim durdu.

Orada, hamağızın diş adını verdiği hançerlerden ikisinin arasına sıkışmış, parlayan mor bir taş vardı. Tam midesinin içinde. "Buna değer, eğer haklıysam buna değecek," diye fısıldadım tekrar öğürdükten sonra.

İlk diş halkasından ikinci sıraya, hamağızın karnının derinliklerine doğru eğildim ve parmaklarımı mor mücevhere doğru uzattım.

"Umarım mücevher gevşememiştir, yoksa bir hafta içinde ham ağız bokunu elemek zorunda kalırsın!" Kik her zamanki yardımseverliğiyle bağırdı.

Gerçi... gerçekten de olayların tam ortasındaydı.

Dikkatlice çekiştirdim, çekiştirirken elimden kaçırmaktan korktum. Gıcırtılı bir kaymayla mücevher serbest kaldı ve kendimi geriye, hamağızın dilinin üzerine attım.

Mücevheri göğsüme bastırarak gözlerimi sıkıca kapattım.

Elimdeydi. Üçüne de sahiptim.

Yaratığın ağzından sendeleyerek çıkarken vücudumun her zerresine bir rahatlama yayıldı. Sihrimi kullanarak hamağzı suya doğru ittim. "Beni yemediğin için teşekkürler."

"Vay canına yok, bawwwsss."

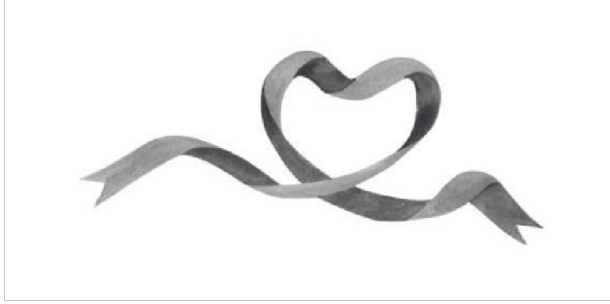
Kocaman bir iç çektim. "Başardık."

Kik, Orry ve hatta Peggy başlarını sallıyorlardı ama sadece benim duyabileceğim sözleri söyleyen Sigella'ydı.

Bunu senden başka kimse yapmadı, Underhill'in çocuğu. İmkansızı başardın. Teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

CHAPTER 14

T Geçit benim, Kik'in ve Orry'nin arkasından kapandı, ancak kalbimin bir parçası Underhill'de kaldı - sadece Cormac'ın kılıcıyla değil. O diyar bana ihtiyacı vardı... ama bu da öyle. İçindeki insanların.

Ve ölçek alemini de.

Alaska sarayına giden dik yolda yürümek için Kik'in sırtından kaydım. "Bir hapishane diyarından geldiğini mi söylemiştin Orlaith?

Boynuma yaslanarak uykulu bir şekilde başını salladı. Rahatlama ve adrenalin beni terk ettiğinden beri aynı kemik yorgunluğunu hissediyordum. Ölçek âleminde Dünya ile Tepenin Altında arasında kalan bölgeyi hatırladım. Orası Annemin dengesizlikten beslenen fae'leri koyduğu yerd. Sigella'yı kurtarmak için gerekli mücevherleri toplamaya gitmiş olabilirdim ama önemli bir şey hakkında fikir edinmiştim. Underhill'in yönetmek zorunda olduğu şeyin ölçeğini görmüştüm.

Ve... Onun için üzüldüm.

Var olan en güçlü varlık için üzölmek tuhaf görünüyordu ve onun çürümüş yüzünü gördüğümde bunu hissetmedim bile. Yine de onun yalnızlığını ani bir netlikle görebiliyordum çünkü ben de artık ölçek aleminin üzerinde geziniyordum. Annem sadece başkalarının çocuklarını alabilirdi. Eğer bir çocuğı olsaydı

Sevgilim, onlarla hiç tanışmamıştım. Arkadaşı da yoktu. Daha az acımasız davrandığı insanlar çok azdı ve bunun nedeni herhangi bir zamanda dengeyi korumak için onlara karşı saldırmak zorunda kalabilmesi miydi? Tüm bunlar ortadayken, Kallik ile olan bağlantısını gerçekten yadırgayabilir miydim?

Cevap hayırdı.

Bu keşifle birlikte içimde derinlerde bir şeyler çözüldü.

Çünkü eğer durum böyleyse, bir parçam onun benden kasıtlı olarak uzak durmasını da anlayabilirdi. Bir *parçam*. Aradaki fark, çoğu fae'den farklı olarak, eylem benim olsun ya da olmasın, her eylemin sonuçları olduğunu ve dengesizlik düzenlenirse sonuçların neredeyse her zaman ondan geldiğini anlamış olmamdı. Annemle güçlü bir ilişkim olmasını ve benimle ilgili yapmak zorunda olduğu her şeyin kişisel olmadığını bilmeyi tercih ederdim.

Underhill'in işi krallığın en önemli işiydi.

"Aaden'i bulmaya mı gidiyorsun?" Sarayın kapısına vardığımızda Kik sordu. Ona doğru baktım. "Evet. Peggy'yi gördükten sonra iyi misin?"

Benimle birlikte avluya doğru yürüdü. "Hayır, öyle olduğumu sanmıyorum. Ama bu kadar uzun süre dayanabildim."

En iyi arkadaşımın kalbi kırılmıştı. Onu görmek her türlü acıyı yeniden canlandırmıştı ve nasıl yardım edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Peggy de ona karşı bir şeyler hissediyordu ama neden ayrı kalmaları gerektiğine dair gerekçelerinde kararlıydı. Kik'i rahatlatmak ve ona boş yere umut vermek niyetinde değildim. "Benimle geldiğin için teşekkür ederim, Kik. Seni seviyorum."

Dudakları titredi ve burnunu çekti. "Ben de seni seviyorum, evlat."

Başını öne eğerek uzaklaştı. Kısraklarla dolu ahırlara değil. Ters yönde, küçük bir bahçeye ve ötesindeki ormana doğru.

Orry boğazımda horladı ve saraya girdiğimde muhtemelen koktuğumun farkına vardım. Muhtemelen gri derilerin bağırsakları ve çiğ ağız balçığı gibi. Sadece bir tahmin.

Fae *kesinlikle* koktuğumu öne sürerek benden uzaklaştı ve ben de bu kokunun koridorları temizlemem ve engelsiz yürümem için uygun bir yol olduğuna karar verdim. Sigella'nın bu karara katılmadığına şüphe yoktu.

"Leydi Silver," dedi mavi üniformalı bir fae. Mavi üniformalıların, insanları yemeğe oturtmak gibi önemsiz işlerle ilgilenen fae'ler olduğunu öğrenmiştim.

Homurdandım. "Ne?"

"Fae-mous sıcak bir karşılama. Unimak'a döndüğünüzü görmekten büyük mutluluk duyuyoruz." Kaşlarımı çatıttığımda sözünü kesti. "Kraliçe Hyacinth varışınızdan hemen sonra sizinle konuşmak istedi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Hemen mi?"

"Evet," diye ciyaktadı, kurdele yaralarımın koridorun her tarafına sızan kanı ve çiğ ağız sümüğünü de fark etmiş gibi görünüyordu.

"Bunu o istedi. Yolu göster."

Kadın arkasında olmamdan hoşlanmadı -iyi içgüdüler- ve buradaki ilk gecemde geldiğim toplantı odasına giden yol boyunca yarı dönerek kaçtı.

Mavi üniformalı fae kapıyı çaldığında Hyacinth "Girin," diye emretti. Eşlikçimin yanından içeri girdim ve kapıyı tekmeleyerek kapattım.

General Ronan da oradaydı. "Tanrıçanın kayıp ismi adına bu pis koku da ne-"

"Rawmouth balçığı," diye ekledim. "Beğendin mi?"

Öğürdü ve Kraliçe Sümbül'ün gerçek bir merakla havayı kokladığını görünce neredeyse etkilenecektim. "Balık. Yağ oranı yüksek. Ben olsam

jalapeños ve portakal suyu. Misket limonu." Gülümsemesi yüzündeki yanıklara kadar uzanıyordu ama bu sevincini gizlemeye yetmedi. "Bu balığı nereden bulabilirim?"

"Underhill'in mor okyanusunda, tam dibinde. Ama önce seni ele geçirebilir."

Yüzü düştü. "Somon balığı ile devam edeceğim."

Akıllıca bir seçim.

Oturdum. "Neden çağırdınız?"

Kraliçe oturdu ve Ronan en uca tünedi. "Sen gittiğinde Aaden garip davranmaya başladı."

Nabzım hızlanmıştı ama nefesimi verdim. "Ne şekilde?"

"İlk yarım günü onu Kik'ten attığın için sana kızarak geçirdi ama onun dışında iyi görünüyordu. Ronan ve Faolan'a görevlerinde eşlik etti."

Ronan sonra, "Sabahtan beri bir şey yemedi -ki Cinth'in yemeğini neden yemesin ki? Çok lezzetli."

Kraliçe ona yatak odası vaatleriyle dolu boğucu bir bakış gönderdi. Ona sarayını tekrar gösterecekti.

Bana döndü. "Faolan, Aden'in de bir süredir uyumadığını düşünüyor gibi. Ben de kürelerimizden birini onu izlemesi için ayarladım. Orada burada ona göz kulak oldum. Her gün bir kez odasından çıktı ve ne yemek yiyor ne de uyuyor. Hem de hiç. Gümüş..." Yutkundu. "Bu sabah uyandığımda ve küreyi kontrol ettiğimde, gerçekten iyi görünmüyordu."

Daha yakına eğildim. Aden'in içinde başka bir güç olduğunu fark etmişler miydi? "Ne şekilde?"

"Solgun," dedi. "Ürkek ve kendi kendine konuşuyor. Önce sizi uyarmak istedim. Birkaçımız onunla konuşmaya çalıştı ve o... şey, göreceksiniz. O burada bıraktığınız Aaden değil."

Burayı terk ettin. Bu sözler bir suçlama değildi ama yine de öyle algılamaktan kendimi alamadım. Kapıya doğru yürüdüm. "Teşekkürler."

"Bekle, ihtiyacın olanı aldın mı?"

Arkama baktım. "Elbette. Biraz bruadar hazırladın mı? İhtiyacım var."

Sümbül yüzünü buruşturdu. "Biraz bruadar çırpamak mı? *Çırpma* mı? Biraz bruadar mı? Az önce mutfak başarılarımın en kutsalını çırpılmış yumurta seviyesine mi indirdin?

"Yaptın mı?"

Ters ters baktı. "Mutfakta olmak için her bahaneyi kabul ederim, ne kadar aşağılanmış olursam olayım. Saygınlık gerçek şefler için değildir. Yarına kadar hazır olur. Ve Kahin bana kullanmam için Lan'ın kanından biraz verdi."

"Güzel." Tüm malzemeler elimdeydi ve mücevherleri öğütürerek toz haline getirmem uzun sürmeyecekti. Sigella tüm bu olanları izlerken sabırsızlıktan aklını kaçırıyor olmalıydı ama beni acele ettirmek için araya girmede. Onun kadar uzun süre kapana kısılmış olsaydım, ben de umut etmeye cesaret edemezdin.

Koridorları kokutmak, saraydan Aaden'in odasına olan yolculuğu kolaylaştırdı. Önce odama daldım, horlayan Orry'yi yatağa yatırdım, sonra da içeri sızıp onu bana karşı kullanmak isteyebilecek gri fae'leri dışarıda tutmak için pencereleri kapatıp mühürledim. Eğer biri sihirli mührü kırarsa, bunu hissederdin.

Mücevherler belimdeydi ve Aaden'in ve uşaklarının yanına gidiyordum. Mücevherleri daha güvenli nereye bırakabilirdim?

Hiçbir yere.

Sigella özgür kalana kadar gözümün önünden ayrılmadılar.

Bir süre sonra Aaden'in kapısıyla karşılaştım ve zihnim o anı, Underhill'de dikkatimi dağıtmasına izin vermediğim şeyleri düşünmek için seçti.

Sigella serbest kaldığında, çürüyecektim. Ne kadar, söyleyemem. Annem arkadaşlarımın ölmeyeceğini söylemişti. Benim hayatta kalmamla ilgili hiçbir şey söylememişti. Aaden'e yardım edebilecek ya da karanlığın bu son piyonuyla savaşabilecek durumda mıydım?

Geleceğim hakkında endişelenmek onu değiştirmeyecekti. Yoluma güvenmek zorundaydım.

Her seferinde bir nefes.

Kapıyı tekmeleyerek açtım, kibarca çalmak da dahil olmak üzere hemen hemen her şeyden bıkmıştım. "Aaden. Geri döndüm."

Balkondaydı ve beni selamlamak için dönmedi. İzlerimde durdum, vücudundan sarkan kıyafetlerini görünce kalbim boğazıma sıçradı. Ben ayrıldığımda bir savaşçıydı. Güçlü yapıydı ve her adımında güçlüydü.

"Aaden." Koşarak balkona çıktım ve kolundan tutarak onu kendime çevirdim.

Gözlerinin altında siyah halkalar. *Kırıksıklıklar*. Sarı gözler. İnanılmaz derecede hızlı yaşlanmıştı. Vücudu... neden ölüm noktasında görünüyordu?

"Ne oldu?" Hastalığının kaynağını bulmaya çalışarak ağladım. Hastalığının. Üst dudağı kıvrıldı. "Sen söyle."

Ne? Cevap için gözlerinin arasına baktım. "Anlamıyorum." Aaden omuzlarımı tuttu, kolları güçlükle titriyordu. "Ve ben de

I. Sen Fae diyarına gittiğinde başladı. Beni neden burada bıraktın?"

Underhill'de onu bu hale getiren ne olmuştu? Geçmişi düşündüm, sonra Aaden'e baktım. Ölçekler âlemindeydim. Bir sürü gri derili öldürmüştüm.

Bu onu neden etkilesin ki? Ya da *içindeki* uşağı? Underhill'e gri fae göndermek uşağı bir şekilde tüketmediyse ve o

Sonuç olarak Aaden'i tüketiyor. Ancak karanlık ve uşakları aylardır annemin diyarına sızmışlardı ve Aaden böyle bir yaşlanma belirtisi göstermiyordu. Başka bir nedeni olmalı.

Başka ne yaptım ki? Yani, mücevherleri buldum, ama nedenini anlamadım- Oh.

Oh.

Gözlerimi kapadım ve ağzımı kapattım. *Anne, lütfen bana yapmadığını söyle.* Mücevherleri bulmuştum. Çürüyen et karşılığında pazarlık ettiğim mücevherleri. Aaden ve diğerlerinin ölüp ölmeyeceğini sormuştum, o da hayır demişti. *Zarar* görüp görmeyeceklerini sormamıştım.

Ödeme yükümlülüğünü bana yüklemedi. *Ona yüklemişti.*

Yardakçının beni durdurmak için bu kadar uğraşmasının nedeni buydu. Çünkü gemisi darbeyi alacak ve uşağın bana yakın gizlenme kabiliyetini zayıflatacaktı.

Öfkemi haykırdım ve Aaden'in yanından dönerek bir sandalye aldım ve duvara fırlattım. Kıymıkların patlaması beni sakinleştirmeye yetmedi. Underhill *her şeyi* görebiliyordu. Ona değer verdiğimi biliyordu.

Onun acı çektiğini görmemek için bu hastalığa milyonlarca kez katlanabilirdim. Bu kendimi çürütmekten daha kötüydü. Bunun benim için *gerçek* bir sonuç olduğunu biliyordu.

Omuzlarım çöktü, yıkıcı öfkemi bir kenara bıraktım ve bir süre öylece durdum. "Haklısın," diye fısıldadım. "Bu benim hatam. Çok üzgünüm Aden. Bunu düzelteceğim."

Sendeleyerek bir sandalyeye oturdu. "Ne yaptın sen? Ölüyormuşum gibi hissediyorum, Silver."

En azından bu konuda onu rahatlatabilirdim. "Ölmeyeceksin. O kadarını biliyorum. Ve seni eski haline nasıl getireceğimi bulana kadar da durmayacağım."

Aaden sandalyeye çöktü. "Kendimi güçsüz hissediyorum. Bahçeye yürüyüşe çıktım ve zar zor geri dönebildim. Yemek yiyemiyorum. Yemeklerin tadı kül gibi geliyor ve beni tıkıyor."

Gözlerim yaşardı ve daha önce yaşadığım aydınlanmayı tekrar gözden geçirmek zorunda kaldım. Eğer annem çocukluğumda ve bugüne kadar mesafesini korumamış olsaydı, dengeyi korumak için yaptıklarına katlanabilir miydim? Kendimi ihanete uğramış hissediyordum ve belki de buna katlanabilmemin tek nedeni ona güvenmeme asla izin verilmemiş olmasıydı. İhanetler arasında beni öpücüklere ve sarılmalara boğan biri tarafından tekrar tekrar bu şekilde incitilebilir miydim? Derin bir iç çektim. "Seni asla incitmek istemedim Aden."

Gözleri ani bir karanlıkla parladı ama başını salladı. "Biliyorum. Kalbin kötü niyetli değil ve dünya boktan, gizemli yollarla işliyor."

Karşısındaki sandalyeye oturdum. "Bunu tekrar söyleyebilirsin."

"Beni neden Kik'ten attığını ve Underhill'e bensiz dörtnala gittiğini sorabilir miyim?" diye mırıldandı.

"Portal açılmıyor," diye cevap verdim. "Annem senden hoşlanmıyor."

Dudakları kıpırdadı. "Benden neden hoşlanmadığını merak ediyorum." Seelie yatağına baktı, eski halinden bir fısıltı yüzeye çıkarken kaşları oynadı.

Ben de kendimi gülümsemeye zorladım. "O her şeyi görebilir. Biraz tatlı dille konuşman gerekebilir. Bugün yemek yedin mi?"

"Hiçbir şeyi midem kaldırmıyor."

Öne doğru eğilerek dizine dokundum, keşke onu inciten her şeyden arındırabilseydim. "Yemek yemelisin. Sana birkaç şey getirsem, dener misin?"

Aaden gözlerini kapattı. "Senin için, her zaman."

Odasından çıkana kadar gözlerimdeki yanmaya karşı gözlerimi kırpıttım. Ancak o zaman gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Ölmeyecekti, ama onu görmek

ruhum için zehir gibiydi.

Bunu nasıl geri aldım? Onun yolunu nasıl değiştirdim?

İçimde bir ateş yandı ve vücudumun ilk on dakika boyunca karşı çıktığı bir koşuya başladım. Sarayın kapısından çıktım, yola geri döndüm, ormana doğru ilerledim.

Küçük kulübeye varana kadar durmadım. Bacadan dumanlar tütüyordu ve küçük bir pencereden gelen ılık ışıktaki Kallik'in içeriden beni izlediğini gördüm.

Evin içinde bornozunu giymemişti ama çayırın karşı tarafında benimle buluşmak için kulübeden çıktığında bornozunu giymişti.

"Geri döndünüz," dedi Kallik.

Başımı eğdim. "Daha fazla çekişmeye."

"Farkındayım."

"Bu yüzden mi Kahin cübbeni giyiyorsun?"

Durakladı. "Onları taktığımda acıyla başa çıkmayı daha kolay buluyorum."

Bu beni durma noktasına getirdi. Onunla yüzleştim. "Neyle başa çıkmak için?" *Başka neyle*

bu gece ne olacaktı?

"Benim için daha önemli bir sorunuz var." Hiç tereddüt etmedim. "Aden'i nasıl düzeltebilirim?"

"Ah, şu soru," diye mırıldandı, sonra da "Bilmiyorsun," dedi.

Senin yok. Çayır ayaklarımızın altından kayıp gitmiş olabilir. "Tabii ki biliyorum. Yapmak zorundayım."

"Yapamazsın."

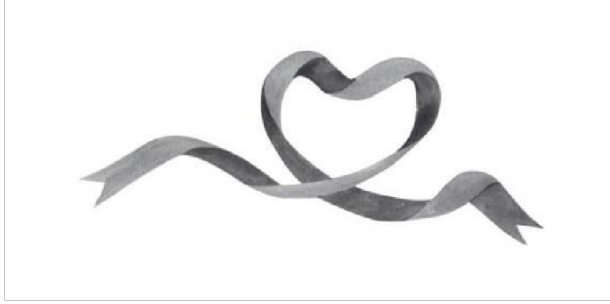
Vızıltı kulaklarımı doldurdu. "Bu nasıl mümkün olabilir?" Aden'e yüklediğim hasar kalıcı mıydı? Buna inanmayı reddettim.

Kahin cevap vermedi ve mırıldanarak yaptığı yorum beni etkiledi. Gözlerim kısıldı. "Farklı bir soru mu bekliyordun?"

Kallik başını öne eğdi. "Sadece sormak istediğın başka bir şey varsa Silver. Ve o zaman, eğer yollar buna hizmet ediyorsa, cevap verebilirim. Yüreğinden geçen soruyu söyle Underhill'in çocuğı. Eğer yapabilirsen."

OceanofPDF.com

CHAPTER 15

"H "Kalbimle ilgili bir soru sormak Aaden'i nasıl kurtaracak?" Kallik'e ters ters baktım, leylak rengi gözlerine dik dik baktım. Onlar bana mor okyanusun ve az önce geldiğim dünyanın.

Gizemli ve inatçı.

Kaşlarımı çattım, bana meydan okuması için ona meydan okuyordum. "Hiç mantıklı değilsin."

Dudakları inceldi ve elleri büküldü. Onun da benim gibi bu değiş tokuş yerine doğrudan bir kavgayı tercih edeceğinden şüpheleniyordum. "Sana yardım etmek için elimden geleni yapardım küçük kardeşim, ama çoğu kişiden daha fazla kural ve kısıtlamaya bağlıyım. Bu durumdan senden daha fazla hoşlanmadığıma inan lütfen." Pelerinini omzunun üzerinden geçirdi, sonra başını eğdi ve burun kemiğini sıktı. "Onun görmesini nasıl sağlayacağım? Yürüdüğü yolu yok etmeden onu ihtiyacı olan gerçeğe nasıl ulaştırabilirim? Üçünün de yürüdüğü yolu?"

Kime soruyordu? Underhill'e değil herhalde?

"O canavar yardım etmeyecek. Onu öldüren o. Aaden onun umurunda bile değil," diye bağırdım küçük alanda.

Kallik'in başı hızla yukarı kalktı. Gözlerinin öfkeyle parıldamasını bekliyordum ama yumuşaktı, gözyaşları ve görmek *istemediğim* bir acıyla doluydu.

öfkelenmek ve çılgılık atmak istedim.

"Bu onun işi değil. Onun izlediği yol başkasının yarattığı bir yol," dedi.

"Mücevherleri almak için yaptığım masraflar." Mücevherlerimi alamadım. Sesi normale yakın bir seviyeye inmek için. "Faolan'ın canını almadan Sigella'yı kurtarmak için yardım istediğim için katlanmam gereken bedel."

Aaden'in hastalığı benim hatamdı.

Bunu düzeltmem gerekiyordu. Bunu yapmama yardım etmesi için ona ihtiyacım vardı çünkü nereden başlayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Kallik'in gözleri dalgalanarak kapandı. "Bu bedeli isteyerek üstlendim. Adamlarınızın başına gelen bu değil."

Çenem düştü ve içimdeki öfke dışarı fırladı. "Ne? Bunu neden yaptın?"

İçini çekti. "Ne yaptığını, eşimi öldürmeden Sigella'yı kurtarmanın bir yolunu bulduğunu fark ettiğimde, bunun bir bedeli olacağını biliyordum.

-Underhill'i en az senin kadar iyi tanıyorum. Kaderin yönünü değiştirmek için her zaman bir ödeme gerekir. Underhill'den sonucu bana vermesini istedim. Benim için, Faolan'ın iyiliği için yapıldığına göre, daha azını yapamazdım."

Bakakaldım. "Ama." Aaden'in çürümekten ölmediğini fark ettiğimde rahatlamam kısa sürdü. Ama Kahin bedelini ödediyse, *onu* etkileyen neydi? "Sen... iyi misin? Bedeli hiç de azımsanacak bir şey değildi. Hayatımı alacağından emindim." Sonra ona baktım, gerçekten baktım ve yüzündeki yorgunluğu, renksizliği ve cılız yanakları gördüm.

Kallik bir el salladı. "Sen ve ben daha sert şeylerden yapıldık, Silver. Başkalarının dayanamadığı savaşımlara dayanmak için yaratıldık. Gittiğin zamanın çoğunda hastaydım ama üstesinden geldim."

"Ne kadar şanslı," diye gürledi Faolan'ın sesi kulübeden, Cormac'inkine o kadar benziyordu ki nefesim kesildi. "Eğer onu ölümden geri getirmek zorunda kalsaydım, bu haftamı mahvederdi."

Kallik ona katılırken gülümsedi. "Henüz ölmek için yapmam gereken çok şey var. Ayrıca, Underhill ölmeme izin vermez. Benim açımdan hesaplanmış bir risk. Elbette, ruhum bedenimden sökülüp alınmış olsaydı, onun için geleceğinizi biliyordum."

"Ölmeme izin verirdi." Kelimeler dudaklarımdan dökülürken içi boştu. "Eğer şans verilirse, sanırım beni bitirirdi. Bu yüzden anlaşma yapmama izin verdi."

Kallik yanıma geldi ve beni kollarına çekti, ağzı kulağıma gitti. "Seni ölçüsüz bir şekilde seviyor, Silver. Yaşadığın onca şeye, onun diyarında hayatta kalmak için verdiğin onca mücadeleye rağmen, senin başarılı olmandan, senin için umut ettiği ve hayalini kurduğu her şeyi yaşayıp gerçekleştirmenden başka bir şey istemiyor. Bundan şüphe etmeyin. Seni şiddetle seviyor. Mücevherlerin cezasını çektiğimde rahatladığına inanıyorum." Kolları beni sıkıca sardı ve ben de yüzümü omzuna gömdüm, kız kardeşime tutunmaya çalıştım. Kendimi onun gücüne bıraktım ve sözlerine inandım.

Kendimi toparlamak için ihtiyacım olan tek şey buydu.

"Ee," dedi Kallik ben uzaklaşırken bana bakarak. "Kalbinde hangi soru var kardeşim? Hangi soruyu diğerlerinden daha çok sormak istiyorsun? Aaden'i kurtarmak istiyorsun ve ben sana bunun senin yolun olmadığını söyledim." Bir an için dudağını ısırıldı. "Kalbinin iki parçası yok mu?"

Onun yorumunu daha önce kaçırmamıştım. *Senin adamlarını rahatsız eden bu değil.*

Üçünün de gittiği yolu yok etmekle ilgili kısmı da.

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. "Cormac... o öldü." Onu son gördüğümünden, dokunuşunu hissettiğimden ve yanında ata bindiğimden beri bir ömür geçmiş gibiydi.

Ölümüyle ilgili cevaplanmamış sorularım var mıydı? "Sonunda acı çekiyor muydu?"

Çenesi kasıldı. "*Tam* olarak doğru zaman değil ama bununla çalışabilirim. Sonunda acı içinde olacak."

Olacak. Nefesimi içime çektim. "Bunu bana yapma. Bu acıyı yeniden yaşayamam." Sürekli tehlike ve bilinmeyenlerle zar zor ayakta duruyordum.

Kahin sessizce bekledi, Faolan da onun yanındaydı.

Kalbimin sorusunu sormuştu. Sorun şuydu ki kalbim yaralanmış, korkmuş ve bir köşeye sinmişti. Onun öldüğünü *hissetmiştim*. Elini tutmuştum. Önüme umut sermek çok acımasızcaydı.

"Cormac hayatta mı?" Kelimelerim tahta gibiydi.

Kallık kapüşonunu yüzüne örttü, böylece sadece dudaklarının kenarını görebildim. Ellerini açtığında tüm tavrı değişti, parmakları sanki bir şey arıyormuş gibi teker teker oynuyordu. "Kurt ölmedi. Hayatının savaşını veriyor olsa da yaşıyor. Yeniden adlandırılmak ve yeniden doğmak, herhangi bir doğum kadar acı ve ıstırap dolu ve ikinci gelişi, pek çokları gibi uyarılmadan gerçekleşecek."

Ölmemiş.

Ölmemiş.

Cormac yaşıyor muydu?

Etrafımdaki dünya garip bir şekilde yer değiştirdi. Sözleri içimden geçip gerçekliği alt üst ederken görüşüm bulanıklaştı ve kulaklarım uğuldadı. Cormac yaşıyor muydu? Hayır. *İmkânsız*. "Onun öldüğünü gördüm. Ağacın onu yok ettiğini gördüm ve elini tuttum, teninin serinliğini hissettim."

Kapüşonlu başını bana doğru eğdi. "Belki de ölümünden sonra bir şey geldi? Sonra ne oldu?"

Çaresizlik gözlerimi kapatmama neden oldu. Kendimi kalbimin parçalandığı o yere geri dönmeye zorladım. Onun ölüm anına.

Mağaradan dışarı fırladım ve beni bekleyen manzara aklımı başımdan aldı.

Hayat ağacı topraktan fışkırmış ve Aaden'i omuzlarından yere yapıştırmış, dalları etine saplanmıştı.

"Hayır!" Çığlık attım ve Cormac'ın kılıcıyla ağaca saldırdım, tek bir şeyi biliyordum. Ağaç benden bir adam almıştı. İkisini birden almasına izin veremezdim.

Dallar darbelerim altında parçalandı ve ağacın küçük parçaları açık alana sıçradı. Ben Aaden'i kurtarmak için mücadele ederken çocuklar çığlık atıp geri çekildiler.

Onu sabitleyen iki ana dal nabız gibi atıyor, esniyor ve içine doğru daha sert itiyordu.

Çığlık atarak bir tanesini tek bir darbeyle kestim ve ortadan ikiye ayırdım. Altın ağacın kökleri sarsıldı ve geri çekilmeden önce Aaden'i kabaca ayağa kaldırdı.

Dizlerinin üzerine çökerken onu yakaladım.

Gözlerimi açtım ve ona baktım. "Ağaç Aaden'in etini de deldi."

Kallik ellerini açtı ama hiçbir şey söylemedi, veremediği cevaba giden yolu bulmamı bekledi.

Dudaklarımı yaladım, sahneyi tekrar tekrar canlandırımdım. Dallar Aaden'e nasıl *da sertçe* saplanmıştı, ama hayati bir yere değil, Cormac'ta olduğu gibi ağacın ölümcül, mükemmel bir nişanla doğrudan kalbine girdiği gibi değil. Dallar Aaden'i bıçaklamış, yaralamıştı... ve hemen ardından tuhaf davranmaya başlamıştı.

İşte o zaman gözlerinden birinin kehribar rengine dönüştüğünü gördüm. Sadece o an için. Bir daha kehribar rengi görmediğimde gözlerini görmezden gelmeye yetecek kadar kısa bir süre. O zamandan beri Aden'in gözleri sadece siyaha dönmüştü ve artık bunun sebebinin uşağın onu bir araç olarak kullanması olduğunu biliyordum.

Yoksa Cormac'ın orada olabileceğini kabul etmek istemediğim için mi bu teoriyi oluşturmuştum? Çünkü yanılmış olmaktan çok korkuyordum.

Başımın iki yanını tuttum. "Niyeti olsaydı ağacın Aaden'i öldürmeyi ıskalamasına imkân yoktu."

Yine başını salladı.

"Eğer hayat ağacı Aden'i öldürmeye çalışmıyorsa, onun içine bir şey mi koymaya çalışıyordu?" diye ekledim. Kelimeleri söylerken bile, içimde çınlayan gerçeği hissettim. Bacaklarımın bükülmesini engellemek için dizlerimi kilitledim. Fısıltı dudaklarımdan çıktı, "Bir şey değil. *Biri*."

Kelimeleri yüksek sesle söyleyebileceğimden emin değildim. Çünkü doğru olmadıkları korkusu beni öldürebilirmiş gibi geliyordu.

Hayat ağacı Cormac'ın ruhunu Aaden'a mı aktardı? Aaden bana imgeleminde bir kurt olduğunu söylememiş miydi? Ağacın ona bir şey yaptığını söylemişti. Yine de Aaden'in ağzından çıkan bazı şeyler düpedüz zalimceydi. Cormac zalim değildi. Peki uşak hâlâ bunda bir etken miydi? Yoksa ağaç, ruhunu Aaden'e yerleştirmeden önce Cormac'ı bir şekilde değiştirmiş miydi?

Gözlerimi sıkıca kapattım. Cormac'ın Aaden'in içinde yaşıyor olabileceği şu anda, karanlığın hâlâ orada olması önemli görünmüyordu.

Benim kurdum.

Çılgına dönmüş zihnim bir düşünce silsilesi oluşturamıyordu. "Eğer Cormac'ın hâlâ burada olduğuna inanmaya başlarsam, ki değil, o zaman iyileşemem."

"Evet," diye yanıtladı Kallik. "Biliyorum."

Kallik ve Faolan'ın önündeki küçük arsada volta attım.

Faolan, "Hayatta olduğunu bilmenin hiçbir yolu yoktu," dedi. "Eğer bu daha önce olduysa, buna dair bir kayıt ya da bilgi yok."

"Onu nasıl geri getirebilirim?" Birden durdum.

"*Onlar* geri döndü. Biri olmadan, ikisi olamaz. Ve sadece bir şey daha söyleyebilirim." Kallik dedi ki. "Acele etmelisin."

İkisine de sahip olabilirim ya da hiçbirine? Ama tabii ki Cormac hayatı için savaşıırken Aaden'in içindeyse, o zaman ikisi de sonuçlarına katlanırdı.

Kallik yumuşak bir sesle, "Buradan sonra yolu tek başına yürüyebilirsin, kardeşim," dedi. "Teşekkür ederim! Bunu unutmayacağım." Döndüm ve kaleye doğru koştum, bacaklarımı gümüş büyümle güçlendirdim, kaslarımı çalışmaya zorladım daha sert ve daha hızlı.

Cormac yaşıyor.

Kallik acele etmemi söyledi.

Şatonun kapısından son sürat girdim ve hızla merdivenlerden yukarı, koridorlardan geçerek Aaden'in odasına çıktım. Kapısının önündeki insan kalabalığı beni buna zorladığı için kayarak durdum.

"Neler oluyor?" Ben talep ettim.

"Genç fae iyi değil," dedi mavi üniformalı bir fae. Kokum etrafını sararken burnu kırıştı. "Lugh'un kıllı taşakları, leş gibi kokuyorsun."

Fae'lerin çılgınlıklarını ve öğürmelerini duymazdan gelerek ite kaka yanlarından geçtim. Odanın içinde Hyacinth ve Ronan, Aaden'in yatağının üzerine eğilmişlerdi.

Kalbim göğsümde çarpıyordu.

"Ona nasıl söyleyeceğiz?" Sümbül fısıldadı.

Bu sözlerle dünyam neredeyse sona eriyordu. Odanın derinliklerine doğru tökezledim, büyüm artık bacaklarıma güç vermiyordu. "Bana ne söyleyeceksin?"

Sümbül yatağı görebilmem için yana doğru adım attı. "Bilinci yerinde değil, koridorda düştü ve muhafızlardan biri onu geri getirdi." Omzunun üzerinden baktı. "Odayı hemen boşaltın. Bizi yalnız bırakın!"

Yatağa koşup dizlerimin üzerine çöktüğümde kulaklarımı bir uğultu doldurdu. Aaden'in yüzü saatler öncesine göre daha zayıftı. Saatler bile değil, en fazla bir saat. Nasıl bu kadar kötüleşmişti? Çünkü artık bunu yapanın çürük olmadığını biliyordum.

Bunu çözmek için daha fazla zamana ihtiyacım vardı, lanet olsun.

"Aaden, lütfen uyan," diyerek yüzünü tuttum ve kendime doğru çevirdim. Onu tekrar nasıl iyileştirdim?

Kahin'in sözleri kafamın içinde çınladı. Aaden konusunda yardım almak için ilk kez ona gittiğimi neredeyse unutmuştum. *Gitmiyorsun.*

Ayrıca bana acele etmemi ve ya ikisini ya da hiçbirini alamayacağımı söylemişti. Bu da sadece Aaden'e değil, *onlara* da yardım etmem gerektiğini gösteriyordu.

Korkularımı yuttum. Aden hiç tepki vermiyordu ama içinde bir başkası gizleniyordu. Umuyordum. "Cormac."

Aaden'in gözleri kapalı kapaklarının altında titreşti. Ağzı bir gülümseme hayaletiyle yukarı doğru eğildi. "Gümüş. Beni buldun."

Kraliçenin soluğunu belli belirsiz hissettim.

Sesi sevdiğim o tanıdık, derin gürültülüydü. Sevinç ve panik beni ele geçirdiğinde kelimeler tam on saniye boyunca benden çalındı. "Cormac," diye kekeledim. "Neler oluyor?"

"Aaden paylaşmak istemiyor." Dudakları zar zor kıpırdadı. "Aptal Seelie bizi öldürüyor."

Paylaşmak mı? "Beni paylaşmak mı?"

Bir ayağı çukurda olan birinin kahkahasına benzeyen bir huff. "O da var. Ama hayır. Bedenini ve ruhunu paylaşmak istemiyor. Bu yüzden

makul değildir."

Aaden'in yüzünü daha sıkı kavradım ve Kahin'in ikisini de ya da hiçbirini tutmamakla neyi kastettiğini anladım. Aaden kendi içinde bir başkasına yer vermek istemiyordu ya da -muhtemelen- içinde *neyin* ve neden yer istediğini anlamıyordu. "Aaden, Cormac'ın içeri girmesine izin vermelisin. Onu reddetmeye çalışmak senin bedenini de öldürüyor. İkinizi de öldürüyor. Ona yer açmalısın."

Dişlerini gösterdi ve Aaden bu kez konuştu. "Asla!"

"Ölüyorsun, seni aptal. Bu savaş ikinizi de öldürecek. Onu içeri al, biz de-"

Cormac'a kendi bedenini nasıl alacağımızı bulabiliriz. Hepimiz birlikte olabiliriz.

Aaden reddettiğini haykırdı, ayaklarının topukları ve başının arkası üzerinde mükemmel bir kavisle yükselene kadar bedeni yatakta debelendi. Sevdiğim iki adam içten içe öfkelenirken ondan ıstırap ve öfke fışkırıyordu. Bir anlığına Cormac'ı Aaden'in bedeninin üzerine bindirilmiş olarak gördüm, ikisi de oradaydı.

İkisi de *ölüyor*.

"İkinizi de kaybedemem," diye çılgılık attım elini tutarken. Parmakları kasıldı ve geri kalanıyla birlikte kasıldı, pençeledi.

Çaresizlik içinde, gümüş sihrimi onun içine işledim. Bir bedeni iyileştirebilirdim ama aralarındaki bu yarığı iyileştirebilir miydim? Gözlerimi kapatarak Aaden'in bedenine odaklandım. Kalbinin nabızı çoktan yavaşlamaya başlamıştı. Fazla zaman yoktu.

Ona enerji verdim ama bu geri tepmiş gibi görünüyordu. Kalbi daha da yavaşladı.

Hayır.

Kahin Aaden'i kurtaramayacağımı söylemişti.

Onu daha da kötüleştirebileceğim ortaya çıktı.

"Aaden, Cormac!" İkisine de sarıldım, gözlerim kapalı olmasına rağmen ikisini de görüyordum.

Ölçek alemi etrafımda yükseldi, beni uyarmadan içine çekti.

Aaden'in kurdelesı güzel bir yeşildi ve yaşam gücünün merkezine gittikçe yaklaşan bir siyahla kaplanmıştı. Ne de olsa karanlık Aaden'in içindeydi. Cormac'ın Aaden'deki varlığı puslu bir kehribar rengiydi, zar zor vardı ama Aaden'in etrafına öyle sıkı sarılmıştı ki sanki Aaden'i boğuyordu.

Aden'in içine doğru ilerleyen siyah, etrafımızdaki tek karanlıktı. Bunun dışında, kurdeleler göreceli bir mutluluk içinde dans edip dalgalanıyordu. Şimdiye kadar, ölçek aleminin *diğer* alemlerin durumunu gösterdiğini anlamıştım, bu yüzden sarayda neredeyse hiç karanlık olmadığını anlayabiliyordum.

Henüz değil. Aaden ilk kurbanı gibi görünüyordu.

"Aaden, Cormac yardım etmeye çalışıyor!" Elimle karanlığı kazıyarak onu Aaden'in üzerinden itmeye çalıştım. Gri fae'ye yaptığım gibi adamlarımı da küle çevirme riskine karşı gücümle onu patlatamazdım.

Siyah, diken gibi küçük bıçaklarla bana geri döndü. Başka bir tel bileğime dolandı ve orada karanlık bir zincir oluşturan birleşik halkaları inceledim.

Thorns.

Zincirle

r.

Tıpkı kıskançlık gölündeki gibi. Birbirlerine dokunmadan bana dokunduklarında, büyümüz hepimizi dikenler ve zincirlerle öldürmeye çalışmıştı. Şimdi geriye dönüp baktığımda Aaden'in bana son zamanlarda dokunmayı başarmasının tek sebebinin bunca zamandır Cormac'a dokunuyor olması olduğunu görebiliyordum. Bu yüzden zincirler sorun olmamıştı.

Aksi halde, Aaden Cormac'ı asla kabul etmemişti. nce konumları ve servetleri arasındaki farklar yüzünden, sonra da bana karşı olan hisleri yüzünden.

Ama Aaden artık benim kurdumu kabul etmek zorundaydı.

"Cormac. Aaden'e kancayı takmak için dikenlerini kullan."

Aaden'in öfke dolu kükremesi toprak aleminden bize, burada, ölçek aleminde yankılandı. Aaden'in kurdelesini tuttum, karanlık beni keserken, ısırırken ve bıçaklarken bile onu kazıyarak uzaklaştırdım. Nasıl yardım edeeime dair başka hiçbir fikrim yoktu.

Cormac yine de dinliyordu. Aaden'in koyu yeşilinin etrafında dolanarak onu dikenlerle deldi. Altın kehribar daha parlak parladı, sonra aniden ölçek aleminin dışına fırlatıldım.

Yataktaki Aaden'e baktım. Artık eilmiyordu. "Az önce ne oldu?"

Neden diğerk alemden atıldım?

Elleri omuzlarıma yapıştı. Yüzü kederle çizilmiş olan Sümbül'e baktım. "ok zgnm Silver. O ld. Seni de kaybedeeimizden korkuyorduk."

Anlamsızca ona baktım. "Hayır. Sadece onunla birlikteydim. Kavga ediyor. Cormac ona bağlanıyor. Birleşmeleri ve birbirlerine direnmeyi bırakmaları gerekiyor. Aaden onu kabul etmeli. Kabul etmek zorunda!"

"Nefes almıyor, Silver. Kalbi durdu."

Bu bir kâbustu - en kötü korkularım canlanmıştı. Cormac'ın burada olduğunu kabul etmiştim ve bir sonraki nefeste tekrar gitmişti. *İkisi de* gitmişti.

Bundan sağ ıkamazdım. Bunu biliyordum. Az önce saniyeler içinde milyonlarca kez lmştm ve bu, hayatta ve son zamanlarda karşılaştığım her şey arasında beni öldürecek şey olacaktı.

Kraliçe yanımda diz çöktü ve kaskatı kesilmiş, uyuşmuş bedenimi kucağına çekti. Fiziksel acıları elinden geldiğince yatıştırırken büyüğü nazikti. Yatağı görmemi engelledi ve ben de onun elinden kurtulup sallanarak ayağı kalktım.

Aaden sessiz, hareketsiz yatıyordu. Göğsü hareketsizdi.

Son birkaç gündür çektiği acılar yüzünden ölü ve yıpranmış görünüyordu. Hayır, bundan daha uzun süredir - hayat ağacı onu delip Cormac'ı bedenine aktardığından beri. Cormac'ın varlığını bir süreliğine reddetmeyi başarmıştı ama sonra vücudu kapanmaya başladı.

Aaden, Cormac'ın içeri girmesine izin vermedi. Ve eğer kurdumun 'ölümünden' sonra gördüklerimin gerçek olduğunu *kabul* edecek gücüm olsaydı, o zaman birleşmelerine yardım edebilirdim. Bunun yerine, Sigella'yı kurtarmak için Fae diyarına gittim.

Onları hayal kırıklığına uğrattım.

Göğsümde bir hıçkırık yükseldi ama onu ısırmaya çalıştım. Zayıflık göstermek istemiyordum, kraliçeye bile.

"Vedalaşmanız için sizi onunla baş başa bırakalım," dedi Kraliçe Hyacinth ellerini omuzlarıma koydu. "Senin için buradayız, Silver. Yalnız değilsin."

Yalnız değil miydin? Başımı arkaya atmak ve acı bir kahkahayla kükremek istedim. Hayatta kalmak için savaşıarak geçirdiğim yıllar boyunca hiç olmadığım kadar yalnızdım.

Underhill. Varlığımın geri kalanında yalnızlıktan başka bir şey hissetmeyi hayal bile edemiyordum. Köşede böyle bir azap varken mutluluk nasıl bu kadar yakın görünmüştü? Ölmek istiyordum ve bunun şimdi gerçekleştiğini hissediyordum. Ruhum içimde büzüşüyordu.

Kapı kapandı ve sarayın gürültüsü kesildi.

Titreyerek, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülerek yatağı doğru yürüdüm ve kendimi yatağı bıraktım. Aaden'in yanına uzandım, kollarımı elimden geldiğince ona doladım ve onu kendime yakın tuttum.

Hâlâ sıcaktı ve bir süre daha ölmemiş gibi davranabilirdim. Cormac hala onun içindeydi. İkisi de buradaydı ve ona yeniden kendine ait bir beden vermek için bir plan yapmıştık. Üçümüz hayat boyunca yoldaş olacaktık.

"Seni bencil piç," diye fısıldadım. "Onu içeri alamadın mı? Bir süreliğine bile mi?" Hıçkırıklar arasında konuştum. Parmaklarım onun zayıf ve yaşlı yüzünün kenarlarında gezindi. O hâlâ Aaden'di, şimdi bile.

Ne olduğunu anlamamıştı ama sonunda mantıklı düşünemeyecek kadar zayıflamıştı. Belki de bunun için uşağın varlığını suçlayabilirim.

İkisini de kaybetmiş olsam da, artık karanlığın piyonu tarafından kullanılamazlardı. Bu küçük bir merhamet miydi?

Hayır, pek sayılmaz.

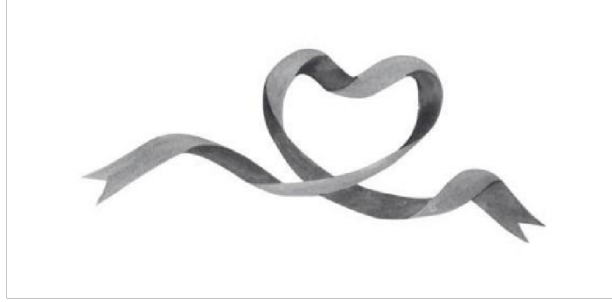
Aaden gitmişti.

Cormac gitmişti.

Ve zalimce, *acımasızca*, kaldım.

OceanofPDF.com

CHAPTER 16

I Aaden ve Cormac üşürken orada yatıyordu.

Orada yatıyordum ve hiçbir şeyim kalmamıştı, kalkmak ya da bırakmak için hiçbir isteğim yoktu. Diyarları kurtarmak ya da karanlık efendisinin emriyle yeni aşkla beslenen uşağı yenmek için hiçbir istek kalmamıştı. Aaden, Cormac ve benimle beslenen adamı.

Onları severek, yok olmalarına yardım etmişim. Nasıl bu kadar çok şey kaçırmışım?

Pencereye vurulan bir tıkırtı ruhumun derinliklerindeki uyuşukluğu delip geçti. Saatlerdir ilk kez pencereye bakmak için hareket ettim. Orry cama yapışmıştı.

Ağzı hareket etti.

Arkamı döndüm, Unseelie ve Seelie'min soğuk cesedine geri döndüm.

Odadaki ışık değişmişti. Gece bitmek üzereydi ama yine de kalbimdeki gecenin sonu gelmeyecekti. Bir daha asla şafak sökmeyecekti.

Kapı çalındı.

Görmezden geldim.

Bum.

Tüm kapı tek parça halinde içeriye doğru patladı ve balkon camlarını parçalayarak uçuşunun kenarında kayboldu.

Kik, Orry'nin yedeğinde içeri girdi.

Kara kelp yatağın ayak ucunda durdu ve sert bir nefes çekti. "Evlat... Siktir. Çok özür dilerim."

Yeni gözyaşları döküldü ve ben de kalkıp yatağın etrafından dolaşarak en iyi arkadaşıma doğru yürüdüm. Boynuna sarıldım ve yanağımı buz sarkıtlarına yasladım.

Kik başını eğdi ve boynunu mümkün olduğunca bana doladı. "Bana her şeyi anlat."

Sesim boğuk çıkıyordu ama hıçkırıklar beni boğana kadar dediğini yaptım. Orry yolun yarısında başımın üzerine uçmuştu ve saçlarımı okşuyordu.

Hıçkırıklarım dinene kadar kucaklarında ve sessizlik içinde kaldım. Sonra fısıldadım, "Çözdüğümüzü sanıyordum ama kalbi durmuş olmalı. Bir dakika daha..."

"Keşke hayat sana böyle davranmasaydı," diye mırıldandı Kik. "Bu beni çok kızdırıyor."

Gözyaşları Orry'nin sesini tıkadı. "Sen bu mutluluğu hak ettin Silver. Aaden'in öldüğüne inanamıyorum. Bunca zamandır ikisinin de orada olduğuna."

"Bunu atlatacaksın," dedi Kik. "Senin için burada olacağız."

Olacaklarını biliyordum. "Donmuş hissediyorum."

Orry omzuma tırmandı. "Seni banyoya sokacağız, tatlım. Sonra yemek yiyeceksin. Yorgunluk seni ele geçirdiğinde uyuyacaksın. Ve bir kıvılcım geri dönene kadar bunu tekrar tekrar yapacaksın. Bunu gerçek aşkın dulu olarak söylüyorum."

Bakışlarım Aaden'in vücuduna kaydı. Adamlarıma. "Onları bu halde bırakamam." Orry yumuşak bir ses tonuyla, "Hayır," diye onayladı.

"Gömülmek için hazırlanması gerekecek."

Onu toprağa gömme düşüncesi bana doğru gelmedi. Başımı salladım. "Bu doğru değil."

Kik, "Hepimiz Underhill'e dönüyoruz, evlat," dedi.

Aaden ve Cormac'ı anneme gönderme düşüncesi içimi çalkaladı. Onlara sahip olamayacaktı, ölse bile. Onlar *benimdi*. "Orada olmamaları gerekiyor. Ya da henüz değiller." Kaşlarımı çattım, sonra yatağa yaklaştım.

Ellerimi uzatarak gümüşün akmasına izin verdim. Beni beslemesi için çevremdeki enerjiden yararlanmadım. Özümden ve ruhumdan aldım -sadece zamanın yenileyebileceği bir büyü- ve bu gücü Aaden'e fısıldadım, onu parlayan gümüşle sararak bir barış, sevgi ve pişmanlık vakası yarattım.

Burada, ben bırakana kadar zaman içinde tutulacaktı.

Belki bu bencilceydi ama henüz kapanış yapmak istemiyordum. Bu düşünce bana gülünç geliyordu. Tek bildiğim veda edemeyeceğimdi. Onun buradan başka bir yerde olmaması gerekiyordu.

Aden'in bedeni yarı saydam gümüş rengine havada asılı duruyordu. Güç parıltıyor ve hareket ediyor, ara sıra onun parıltılarını ortaya çıkarıyordu.

Bu doğru geldi.

"Silver," diye başladı Orry. "Hun, sence-"

"Olacak olan bu," diye belirttim. "Lütfen isteklerime saygı gösterin."

Arkadaşlarımla yüzleştirdim, onlar da yaptığım şeye -fae'ler için iğrenç sayılan bir şeye- baktılar. Ne de olsa Underhill'e dönmemiz gerekiyordu.

Kik başını eğdi. "Tamamdır, evlat."

Orry beni odama götürdü ve Aden'i yalnız bırakmak ihanet gibi geldi. Bunu yapmayı ancak Kik onun kapısının dışında kalmayı kabul ederse kabul etmiştim.

Orry banyo yapmak için muslukları açmayı başardı ve ben banyoya girdikten ve o da saçlarımdaki çiğ ağız sümüğünü beş kez temizledikten sonra, yarasa

yemek için ayrıldı. Orry neden bana gönderilmişti? Belki de tam bu an için. Yemek tepsisini fırlatıp atabileceğim ya da temizlemeyi reddedebileceğim zaman için.

Onun itirafına göre, o da benim yaşadıklarımı yaşamıştı ve bu da beni onun bakımını kabul etmem konusunda yatıştırdı.

Orry anladı. Büyük aşkı karşılıksız olan Kik de anlıyordu. Yıkandım.

Ben yedim.

Tarif ettiği yorgunluğu diledim ama gelmedi. Orry'nin önerisiyle balkonda oturdum. *Temiz havada.*

"Gümüş." Kraliçe görüş alanıma girdi ve yanımdaki boş koltuğa oturdu. "Nasıl olduğunu sormayacağım. Acını görebiliyorum. Senin yanında olduğumu ve Aaden ile senin başına gelenler için çok üzgün olduğumu söylemeye geldim. Ve Kik'in bana söylediği gibi, Cormac'ın da. Hiçbirimiz bunu bir araya getiremedik."

Başımı salladım. Eğer ben anlamadıysam, onların da anlamamasına şaşırmadım. Ona çok daha yakındım. *Onlara.* Bunu görmeliydim.

Bir süre beni izledi. "Bruadar hazır." Kraliçe büyüsünü serbest bıraktı ve küçük bir kazan odamın kapısından geçerek balkona çıktı ve aramızdaki küçük masanın üzerine yerleşti. "Sanırım kalan malzemeleri de ekledikten sonra Sigella'ya içireceğiz. Burada Lan'ın kanı var." Elbisesinin kıvrımlarından bir şişe çıkardı.

Sigella konuştu, *benim adıma içmen gerekecek.*

Sözlerini monoton bir ses tonuyla tekrarladım.

Sümbül dudağını ısırdı. "Sana ne yapacağınızı bilmiyoruz."

Bu benim dikkatimi çekti. Bir süreliğine farkındalığımı ve acımı alır mıydı? Kendi büyümü uzattım ve üç mücevheri içeren kese bize doğru süzüldü. Yıkayıp yemek yerken onları yatağın üzerinde korumasız bir şekilde bırakmıştım ve burada öylece donmuş bir şekilde oturuyordum.

Şişenin tıpasını açıp Lan'ın kanını içine boşaltırken Sümbül bana baktı.
Taşları avucuma saçarak bir kez daha özümden çektim.
Mücevherler güçlüydü. Zayıf bir toz olmak istemediler.
Direndiler ve elimde sadece mor, mavi ve kırmızı kum karışımı kalana kadar sihrimi bu işe akıttım.
Tozu küçük kazanın içine attım.
"Lütfen bunu yapma," diye fısıldadı kraliçe, eklediklerimi karıştırmak için bir parmağını bruadarın üzerinde gezdirirken. "Lütfen yenilemek için doğadan enerji ödünç almadan özünüzden çekmeyi bırakın."
Bakışlarım onunkilerle buluşmadı.
"Kendine zarar vermek onu geri getirmeyecek" diye ekledi.
Sözleri üzerimde yankılandı. Hâlâ sıcak olan küçük bruadar kazanını kaldırırken cevap vermedim.
Bu bana ne yapar? Hiçbir fikrim yoktu. Umurumda da değildi.
Karışım boğazımdan aşağı kayarken Sümbül'ün telaşlı "*Bekle!*" sesi belli belirsiz duyuldu. Ne kadar içmeliydim?
Hepsini içmek en güvenlisi. Ekşi karışımı ağzıma döktüm ve sonuna kadar durmadım. Ta ki-
-Bir çay salonu ortaya çıktı.
Dört ayak üzerindeydim ve Sigella ağzımın altında bir çaydanlık tutarak midemden ve boğazımdan geri damlayan son iksiri topladı.
Kapağı kapatırken *tingirdadı*, sonra oturmadan önce tencereyi en yakın masaya koydu. Onun karşısındaki koltuğa sendeleyerek oturdum ve Sigella dikkatini bana yöneltti.
"Hayatım boyunca insanlar nadiren doğru bildikleri şeyi yaptılar," dedi sonunda. "Ben de çarpık ve bozuk ahlakın etkilerini yaşadım."

açgözlülük, şehvet ya da kötülük nedeniyle olsun. Öğrendiğim dersleri unutamam çünkü onlar tarafından değiştirildim, katılaştım ve artık başkalarına da bana davranıldığı gibi davranmakla yükümlüyüm. Ama yine de senin nadirliğini fark edebiliyorum, Underhill'in Çocuğu. Senin özün imkansız olduğunu düşündüğüm bir şeydi, bu yüzden soğukkanlı cinayetten döndüğünde özgürlük şansımın kaybolduğuna inanmıştım. Yeminine sadık kaldığın için ve yeminine sadık kalarak içimdeki bir şeyi yeniden canlandırdığın için sana iki kez teşekkür ediyorum."

Böylesi bir içtenlik benimki kadar kalın bir kederi bile delip geçebilirdi. "Belki de başkalarına sana davranıldığı gibi davranmazsın."

Dudakları kıvrıldı. "Tuhaf bir fikir. Ve öyle de kalacak. Bencilce yaşamamanın zamanı geldi, imkansız ve ben özür dilemeyeceğim." Çaydanlığa baktı. "Yine de kendimi... huzursuz buluyorum. Arpın içinde birçok ömür geçirdim. Hayatımın bir bölümünü senin içinde geçirdim. Bir insan hayatını özgürlük içinde nasıl geçirir? Bu kavram ürkütücü. Çok kalıcı. Buraya asla geri dönemem."

"İç şu lanet çayı Sigella," diye cevap verdim. "Eğer Lugh'un seni bir arpın içine hapsetmesine yetecek kadar güçlüysen, o zaman orada var olacak kadar da güçlüsün demektir. Gelişmek için yeterince işbirlikçi olduğunu biliyorum."

Bana Çılgın Sigella gibi davranmadı. Onun yerine bir dolaba doğru yürüdü. İçinden, Fidchell oyun tahtasının yanında duran tek bir çay fincanı çıkardı. Geri dönerek çay fincanını masanın üzerine koydu ve içine bruadar karışımını döktü.

Sigella dolu fincana baktı.

Bir dürtmeye daha ihtiyacı var. "Lugh şu anda gülüyor olmalı. Seni yerleştirdiği hapishaneyi seviyorsun."

Çılgılık attı ve bir alev topunu başka bir dolaba fırlattı. Neyi yaktığını görmek için gözlerimi kıstım.

Fidchell oyun tahtası.

Sigella daha fazla ateş topu fırlattı ve bu onun içine soktuğum şeyi serbest bırakmaya yetmeyince, bulanıklaştı ve çaydanlıkları parçalamaya başladı.

Çay
fincanlar

1.

Tabaklar

.

Dolaplar, sandalyeler ve masalar.

Bana döndüğünde Sigella doğruldu ve ilkel ve düzgün elbisesini düzeltti. Sağlam kalan tek masaya döndü ve tekrar oturdu.

Fincanı kaptığı gibi yukarı kaldırdı. "*Sláinte*."

Sigella içindekileri boşalttı, sonra çaydanlığı aldı ve doğrudan musluğundan içti. Kusturulmuş bruadar'ım... Ama şu anda bunu ona hatırlatacak değildim. Bir dahaki sefere pis kokum hakkında yorum yaptığında hatırlatacaktım.

Sözlerini bitirdiğinde, kadim fae ayağa kalktı ve beni ayağa kaldırdı.

Çay salonu çatırdıyordu, ama karanlığın bize burada saldırdığı zamankinden farklı bir şekilde. Oda, onun kırdığı fincanlar ve tabaklar gibi çatırdıyordu. Parçalar tiz bir gıcırdama sesiyle kopuyor, sonra da hiçliğin içinde kayboluyordu.

Oda dönmeye başladı. Sigella iki elimi de tutmuş, bana bakıyordu. Anladığım kadarıyla benim iyiliğim için değil. Burada ve arpin içindeyken kendi hapishanesini yaratmıştı - görünmez bir tür. Dışarı çıktıktan sonra bile kendini özgür bırakması gerekecekti.

Ayaklarımın altındaki

taş. Temiz hava.

Alarm çığlıkları kulaklarıma ulaştı ve etrafıma bakındım. Sarayın bahçesine inmiştik.

Sigella ellerimi bıraktı ve ürkmüş sarayın tepkilerini fark etmiş olsa da, varlıklarını görmezden gelmenin onun için daha kolay olduğunu anladım.

Hayatı benim gözlerimden görmüştü ve burada olmak oldukça farklı olmalı.
"Gitmeliyim," dedi.

Bir kez başımı
salladım. "Evet."

Sigella çoktan teşekkür etmişti. Beklediğimden çok daha fazlasını söylemişti. Ben Adair'in rahmini doldururken bu kadın içimdeydi. Sigella'nın gücü, kanımdan olan annem başaramazken benim başarmamın tek sebebiydi.

Vedalaşma beklemediğim garip bir kurşunluğun içindeydi.

Kadim Fae yüzümü inceledi. "Bazılarımız kederlenme lüksüne sahip değil. Sen de öyle bir varlıksın. Karanlık senin yas tutmanı beklemeyecek. Senin acı çekmenden ve dikkatinin dağılmasından zevk alır. Sen hareketsiz olduğun için, o artık yok." Yüzüme baktı. "Kendine gel lan."

Dudaklarım seğirdi. "Bana aptal dediğin yer burası mı?"

Sigella doğruldu. Etrafına bir göz atmadan önceki anını neredeyse hissedebiliyordum. Öyle de yaptı, renklere, insanlara, binalara ve ağaçlara baktı.

Kokular, hisler ve sesler. Tenindeki
hava ve güneş ışığı.

Sert yüzünde bunalmışlığın izi bile yoktu. "Aptal değilsin," dedi, tam da ben cevap vermekten vazgeçmişken. "İşte burada senin arptan daha iyi bir hapisane olduğunu kabul ediyorum."

Yaşlı kadın geniş eteklerini savurarak döndü ve ilerideki ormana doğru yürüdü.

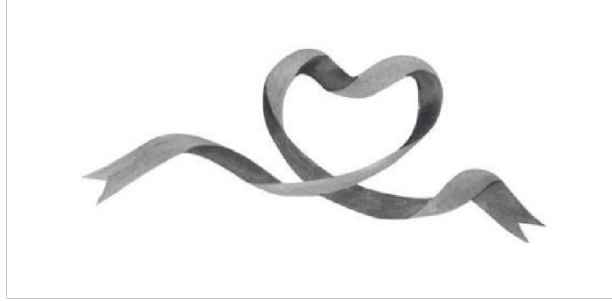
Sen arptan daha iyi bir hapisaneydin. Bu bana söylediği en güzel şeylerden biriydi. Tanrıça çok daha kötü şeyler söylediğini biliyordu. Doğru şeyler de. Kendine gel bunlardan biriydi.

Diyarlarda hâlâ önemseydiğim insanlar vardı. Kik, Orry ve Naga Yuvası. Yaşlı Piç. Kallik ve Faolan. Sümbül ve Ronan da listedeydi. Gerçekten, diyarlardaki *tüm* yaratıkların özgürlüğünü önemsiyordum. Hiçbir varlık gri bir fae'nin kaderini ya da son uşak tarafından öldürölüp yere atılan o kadınların kaderini hak etmiyordu.

Yenilmesi gereken bir karanlık vardı ve ben başımı kuma gömerken başka hiç kimse, annem bile bu görevin üstesinden gelemeydi.

OceanofPDF.com

CHAPTER 17

I Sigella'nın uzaklaşmasını ya da en azından uzaklaşmaya başlamasını izledim. Gökyüzünden düşen cesetlerin sesi kafamı kaldırmamı sağladı. "Sigella, çekil!"

Bir elini kaldırdı ve büyüğü bahçenin üzerine bir kubbe gibi yayılan derin bir bordo renginde patladı. "Sluagh harekete geçti," diye seslendi. "Siz de aynısını yapsanız iyi olur. Eğer onu yakalamak istiyorsanız tabii."

Bedenler sihirli kubbeden dev bir davul gibi sekiyor, ritmi olmayan mide bulandırıcı bir şarkı çalıyordu.

"Sluagh." Kaşlarımı çattım. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

Sigella elini omzunun üzerinden geçirdi. "Underhill'in çocuğu, karanlığın ikinci hizmetkârını durdurmak istiyorsan çabuk öğrenmen gerekecek."

Mavi üniformalı fae'lerden biri kapıda titreyerek durdu, bıyıkları titriyordu. "Bir sluagh mı? Bu olamaz. Onlar... onlar gerçek değil."

Arkadaşı homurdandı. "Öyle. Belli ki."

Onlara doğru yürüdüm, fae'lerin bana bakmaktan başka çareleri kalmasın diye durdum. "Bana Sluagh'ı anlat." *Sloo-ah*. Nasıl söylediklerini taklit etmeye çalıştım.

Uzun uzun bakıştılar ve bıyıklı olan başını salladı. "Bu konuda konuşmayacağım. Başıma kötülük getirmek istemem."

Genç arkadaşı iç çekti. "Sluagh ölülerin ruhlarından yapılan bir yaratıktır. Büyükbabam bana hep, eğer kötü olursam ve ailemin sözünü dinlemezsem, geceleri atıyla geçerken ruhumun sluagh tarafından alınıp yenileceğini söylerdi. Şimdi mantıklı geliyor. Sluagh'ın yediği kişilerden kurtulmanın en sevdiği yolu onları gökyüzünden atmaktır." Gözlerini kısarak baktı. "Şuradaki kadın adını söyleyene kadar Sluagh'ı hiç düşünmemiştim."

"Ruhlar nasıl alınıyor?" Bir fikir oluşmaya başladığında kaşlarımı çattım. Çılgınca bir fikirdi bu, eğer işe yaramasını sağlayabilirsem Yaşlı Piç'in bir mücevheri gönüllü olarak teslim etmesini sağlamakla eşdeğer olabilirdi.

"Bunu bilmiyorum."

Tabii ya. Hayatımın çok kolay hale gelmesini istemem. "Bir sluagh kaç ruhtan oluşur?"

Yüzünü buruşturdu. "Büyükbabamın anlattığı hikâyelere göre on bin kişi varmış."

On bin. Sluagh insanlar fark etmeden o kadar canı nasıl alabildi? İster Dünya'da ister Underhill'de olsun, on bin can fark edilirdi, özellikle de düşük doğurganlık oranlarımızla fae'ler için.

Aklım ölçek aleminde fark ettiğim üçüncü aleme gitti. Peki ya hapisane diyarı? Orası korunuyor muydu? Bu diyar dengesizliğe dönüşmüş insanlarla dolu olabilirdi. Orry'nin bana katılmadan önce yaptığı gibi, henüz yollarını değiştirme şansı bulamamış insanlar. Ya da belki de hiç değişmeyecek olanlarla. Hapisane aleminde onları Underhill'den başka izleyecek kimse yoktu. Ve annem son zamanlarda karanlığı fae aleminden kovma konusunda aciz olduğunu göstermişti.

"Teşekkür ederim." Topuğumun üzerinde döndüm ve hızla uzaklaştım. Cesetlerin düşme sesleri kesilmişti ama cesetleri incelemeye zahmet etmedim. Biliyordum ki

ne bulacağımı bilmiyordum. Kan yok, yaralanma yok, sadece yeni aşık olmuş ölü kadınlar.

"Kraliçe Sümböl." Yüzü kızarmış ve göğsü kabarmış bir halde beni bulana kadar sarayda koşarken adını defalarca haykırdım.

"Nereye gittin?" diye patladı.

"Yardımaınıza ihtiyacım var. Cesetleri bırakanı bulabilirim ama onu baştan çıkaracak bir şeye ihtiyacım var."

Yüzü öfkeyle çarpıldı ve onu tahmin edebileceğimden çok daha vahşi bir hale getirdi. Sümböl kraliçe olmaktan hoşlanmıyor *olabilirdi* ama krallığındaki insanları önemsiyordu. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Bir saat sonra yeni bir zırhım vardı - ejderha derisi değil, sadece kalın deri - ve bir hafta yetecek kadar yiyecek ve su da dahil olmak üzere erzak toplamıştım. Saçlarım sıkı bir örgüyle bağlanmıştı ve Orry şimdi onunla uğraşıyordu. "Ne demek seninle gelemem?"

Gözlerimi kapattım. "Hapishane diyarına gidiyorum, Orry. Senin geldiğin yere."

Kıpırdamadan durdu. "O zaman ben de seninle *gelmeliyim*. O yerin içini de dışını da biliyorum."

"Yine orada sıkışıp kalırsan, yarasa kız?" Kik homurdandı.

"Hayır." O da ondan hoşlanıyordu.

"İkiniz de gelemesiniz," diye tersledim. "Aaden ve Cormac'a göz kulak olmanızı istiyorum-"

"Onlar öldü," dedi Kik, kaba bir şekilde değil. "Sen değilsin. Öncelikli olan sizsiniz."

Ayak sesleri kulağıma ulaştı ve yeni bir ses katıldı. "Arkadaşların haksız değil, kardeşim."

Kallik odamın kapısından içeri adım attı, görünüşe göre ondan her seviyede nefret eden bir kara kelpinin benimle birlikte orada durmasından etkilenmemişti.

Kik'in gözleri yuvalarından fırladı. "Seni kaltak, az önce ona ne dedin?"

Bir elimi onun yanına koydum. "Uzun hikâye Kik, ama o benim üvey kardeşim.

Bu sizin için önemli mi?"

Yana doğru savruldu ve bir gümbürtüyle yere düştü.

Bu yeterli bir cevap gibi görünüyordu.

Kallik ve ben aynı anda homurdandık. Kankamın düşünmek için bir dakikaya ihtiyacı vardı.

"Kik haklı," dedi Kallik. "Hayattasın ve seni bu şekilde tutmak istiyoruz." Son birkaç şeyi de çantama yerleştirmemi izledi. "Kan şişeleri mi?"

"Yeni aşık olmuş üç kadının kanı," dedim. "Bağışlarının onları kaçırılmaktan, ruhlarının emilmesinden ve devasa bir yükseklikten düşürülmekten koruyacağını açıkladığımda isteyerek yardım etmeyi teklif ettiler. Bunun mükemmel bir alternatif olduğunu düşündüler."

Hiçbir şey söylemedi, devam etmemi bekledi.

"Cesetlerin kanı çekilmişti. Tamamen," dedim. "Yani sluagh kanı ihtiyacı kadar seviyor ve ruhlarını istiyor. Canavarın onları avlamak için bir yola ihtiyacı var. Kanlarındaki ya da ruhlarındaki yeni aşkın kokusunu alabilmeli."

"Ya da ayın kendi zamanlarında," diye homurdandı Kik.

Onu görmezden geldim, kızgın olduğunda bunu yapmak en iyisiydi. Öfke nöbetlerine girmeyi severdi.

Kallik, "Sluagh'ı kanın içine çekeceksin, sonra ne olacak?
Onu nasıl öldüreceksiniz?"

Omuz silktim. "Sluagh ruhlardan oluşur. Ruhlar ölçek alemine bağlıdır. Ölçek alemine gireceğim ve onu bir arada tutan şeritleri yok edeceğim." Kafamda bu yapılması gereken basit bir şeydi ama işe yarayıp yaramayacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. "Önce ikinci uşağını geçmeden karanlığın efendisini yenemem. Sluagh'ı indirmem gerek." Ayrıca, *bunu* yapmazsam, izini bulduğumda efendinin bana karşı kullanabileceği bir askeri daha olacaktı.

"Ruhların kendi yolları vardır, kardeşim. Alınmış olanların bile."

Ona döndüm, çantamı başımın üstünden kaydırıp kalçama yerleştirdim. "Hayatlarının kısa kesildiğini, ruhlarının kalmaları gereken yollardan itildiğini söylediniz."

Başını öne eğdi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi düşünmek için zamanım oldu, hayatlarının kısa kesilmesinin bile yollarını belirlediğini görüyorum. Onların vahşi sonlarını değiştirmek için hiçbir şey yapılamayacağını kabul etmek benim için zordu."

"Evet, öyle." Gri Fae'lerin kurtarılamayacağı bilgisiyle yüzleştüğimde ben de aynı şeyi yaşamıştım.

Silahlarıma teker teker dokundum. Mecbur kalmadıkça kullanmayacağım büyü ok ve yayı. İki hançer. Cormac'ın kılıcının orada olmayacağını hatırlamadan önce parmaklarım sol kalçamda durdu.

Faolan bize katıldı ve Kik'e başıyla selam verdi.

Kara kelpisi dişlerini sıktı, hâlâ yerde yatıyordu.

"Buldum." Faolan arkasından bir şey çıkardı; bir tarafında Seelie sarayı için güneş patlaması amblemi, diğer yarısında ise Unseelie sarayı için hilal amblemi kazınmış büyük bir kalkan. "Bu kalkan çoğu hasarı ve büyüü saptıracaktır."

Faolan onu bana fırlattı ve ben de kalkanı aldım. İnanılmaz derecede hafifti. "Büyü mü?"

"Lugh'un kalıntılarından biri. Hobi olarak onun eski zırhlarını ve silahlarını arıyorduk." Faolan gülümsedi. "Alabileceğiniz tüm yardımı kullanabilirsiniz."

Kalkanı sol koluma bağladım ve yuvarladım. "Teşekkür ederim."

"Arkadaşlarını da almalısın," dedi Kallik.

"Kahin olarak bana bunu mu söylüyorsun?" diye sordum. "Yoksa bir kız kardeş olarak mı?" Gülümsedi. "İkisi de."

"İşte, sürtük sonunda mantıklı konuşuyor." Kik dişlerini ona doğru şaklattı ve tekrar ayağa kalktı.

Alt dudağımı ısırdım. "Ölçek alemine hiç kimseyi yanımda götürmedim, götürebilir miyim bilmiyorum."

"Yapmalısın," dedi Kallik. "Gerçekten bu kadar basit."

Bana söylediklerine ve böyle bir şeyi başarabileceğime olan inancına saygı duyarak başımı salladım. "Tamam. Siz gelebilirsiniz. Hazırlanın. Önce Aaden'e veda etmem gerekiyor. Sonra gideriz."

Koridoru geçip artık bir tapınak olan odaya girdiğimde dördü de beni izledi. Aaden ve Cormac'ı saran gümüş kozaya yaklaşıırken yavaşladım.

"Gitmeliyim," diye fısıldadım, başının yanında durarak. "Geri döneceğim, ama... dönmezsem, diğer tarafta görüşürüz aşklarım."

Elimi kozaya bastırdım ve onlara baktım. Bir damla gözyaşı yanağımdan süzüldü, sonra kozanın kenarından aşağı düştü. "Sizi seviyorum. İkinizi de aptallar. Sizi çok özlüyorum ve bu hiç bitmeyecek. Birlikte ne kadar acımasız, kısa bir zaman geçirdik."

Ayaklarımı hareket etmeye ve beni odadan çıkarmaya zorladım. Kapıyı kapattım ve sihrimle mühürledim, çerçevenin içinden gümüş iplikler ördüm. Eğer biri onlara zarar vermek için içeri girmeye çalışırsa, bubi tuzağım onları kış üstü yere serecekti.

"Bahçeye çıkın," dedi Kallik odamın kapısından. "Alana ihtiyacın olabilir ve Cinth sarayın yıkılmasından pek hoşlanmaz. Mutsuz olduğunda yiyecekleri yakar. Bu olduğunda kimse mutlu olmaz."

Benim yanıma geldi.

Kardeş olduğumuzu gerçekten düşünecek zamanım olacak mı diye merak ediyordum. "Diğer herkes dışarıda mı?"

"Evet. Keşke ben de seninle gelebilseydim." Kallik bir kolunu benimkine doladı. "Her şeyin kötü adamla savaşmak kadar basit olduğu günleri özlüyorum."

Homurdandım. "Bunun basit olduğunu sanmıyorum."

Kolu benimkine sıkıca sarıldı. "Belki de bütün bir diyarın kaderini okumak, herkesi güvende tutmak ve dengeyi sağlamak için ne yapıp ne yapamayacağınıza karar vermek istersiniz?"

Sırıttım ve tekrar homurdandım. "Ben almayayım, teşekkürler."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bu yaptığınız şeyin güvenli ya da kolay olduğu anlamına gelmiyor. Sadece... düz ve aktif."

Başımı salladım, yüzümdeki sırıtma kayboldu. "Karanlık değil. Onun hakkında basit bir şey yok. Dünya diyarına ve Underhill'e doğru yol alıyor. Belki hapisane diyarını bile... ve onun planı... tüm toplayabildiğim

diyarları yeniden yaratmak istemesi. Diyarlar arasında dengesizlik yaratmak mı? İsteddiği şey bu mu?"

Kallik'in teni benimkine karşı soğudu. "Hiçbir şey söyleyemem. Bunun farklı olmasını ne kadar istediğimi bilemezsin. Cevaplara şiddetle ihtiyaç duymanın ve onları alamamanın nasıl bir şey olduğunu bilirim."

Bahçelere ulaştık. Kallik'in nefesi kesildi. "Bir şeyler değişti. Yoldaşlarından birini geride bırakıp başka birini seçmelisin."

"Başka birini mi seçeyim?" Ağzımdan kaçırdım.

Kallik yumuşak bir sesle, "Kara kelpisi seninle hapishaneye gelemes," dedi. Kik ona saldırdı. "Canın cehenneme, seni lanet olası amcık waffle!"

Döndü ve onu hassas burun deliklerinden yakalayarak dizlerinin üzerine düşürdü. "Onu korumak için bir ordu gönderirdim, Kara Kelp, ama yapamam! Önüme serilen yolları görüyorum. Eğer o hapishane diyarına gidersen, ölürsün. Ama onu alabilecek başka biri var, güvendiğin biri."

Kimi kastettiğini hemen anladım. "Peggy."

Kik geri çekildi. "Hayır, kendi kalbimden daha çok sevdiğim iki kadının da aynı anda tehlikede olmasına izin veremem."

Sözleri çok tatlıydı ve söyleyebileceği en içten şeydi. Ama hiçbir şeyi değiştirmediler. Elimi boynuna koydum. "Seni kaybetmek istemiyorum, benim en sevgili, en eski dostum. Kardeşim ve akıl hocam."

O...hıçkırıyordu. *Kik* hıçkırıyordu. "Benden bunu isteme."

"Peggy'nin beni güvende tutacağını biliyorsun." Eğildim ve kocaman ağzını ellerimin arasına aldım. "Koruyacak. Ve ben de onu güvende tutacağım."

Vücudu titredi ve ikinci kez dizlerinin üzerine çöktü. "Benim üzerimde ölme. Yemin et."

Burnundan öptüm. "Sensiz ölmeyeceğime yemin ederim."

Homurdandı ve bana göz kırptı. Bir iniltiyle başını eğdi. "Peggy'ye geçidi açacağım."

Orry ve ben bir dakika geçmeden tek başımıza Underhill'e girdik. Peggy bulut ormanının kenarında durmuş, bize doğru bakıyordu.

"Leydi Orlaith, Underhill'in Sahibesi. Burada ne işiniz var? Kik nerede?" Kehribar rengi gözleri etrafı tarayarak Kik'i aradı ve bakışlarında bir panik belirdi.

"Bir sonraki maceraya gelemedi Peggy," dedim. "Onun yerine bizi götürmeyi düşünür müsün diye soracaktım. Hapishane diyarında bir Sluagh'la yüzleşmek için."

Ben olsam lafı dolandırmazdım. Böyle bir yolculuğun yaratacağı tehlikeleri biliyor olmalıydı.

Orry bir kanat ucunu salladı. "Ben oraya daha önce gittim. Bize rehberlik edebilirim."

Peggy kanatlarını gererek çıırttı. "Sluagh karanlığa bağılı o zaman?"

Başımı eğdim. "Karanlığın uşaklarından ikincisi." "İkincisi. Başka var mı?" Kanatları tekrar hışırdadı.

"Umarım sonuncusudur. Bana kötülüğün üçlü olduğı söylendi ve karanlık üçüncüsü olabilir. Şimdilik bu şerefsize odaklanıyorum. Yolculuğumuz birkaç gün sürebilir. Ya da birkaç saat, bilemiyorum."

Peggy yeri eşeledi. "Gittiğın haftalarda karanlık burada yayılmaya devam etti. Sizinle geleceğım ve bu kötülüğü durdurmanın bedeli hayatım olacaksa, seve seve veririm."

"Yapma bunu," dedi Orry. "Sana bir şey olmasına izin verirsek Kik bizi öldürür."

Elimi Orry'nin üzerine kapattım. Artık çok geçti. Sözcükler dışarıdaydı.

Peggy hiçbir şey söylememiş gibi davrandı. "Bırakın uçalım. Bu hapishane diyarına nasıl gideceğiz?"

Günün sorusu bu değil miydi? "Bizi ölçek aleminden oraya götüreceğim. Eğer havadaysanız, bu yardımcı olacaktır. Sanki orada yerçekimi yokmuş gibi."

Peggy bir dizini indirdi ve bir kez daha bir bacağımı kanatlarının önüne doğru salladım. Kendini havaya fırlattı, büyüü ve kanatları bizi zahmetsizce yerden kaldırdı.

Underhill'in yukarısına çıktığımızda gözlerimi kapattım. "Bu biraz zaman alacak."

Daha önce ölçekler âlemine erişmek için renkleri ve sesleri kullanmışım ama Orry ve Peggy'yi nasıl yanımda götürecektim? Her birinin üzerine birer elimi koydum ve gümüş büyüümü etrafımıza örerek uçümüzü birbirimize bağladım. Büyüm artık altın-gümüş değil, her zamanki saf gümüştü. Bu ne zaman olmuştu? Son zamanlarda emin olamayacağım kadar çok şey olmuştu ama Aaden ve Cormac'ı kurtarmaya çalıştığımda yine saf gümüş olduğunu düşünmüştüm.

"Bu da ne?" Orry fısıldadı. "Umut ve hayallerden oluşan sıcak bir battaniye gibi hissettiriyor."

Peggy, "İkimize olan sevgisi büyüünün içinde çok ağır," diye mırıldandı.

Onlara ne kadar değer verdiğimi hissedebilmeleri hoşuma gidiyordu. Çalışmalarına devam ederek, sadece bedenen değil, öz olarak da birbirimize bağlandığımıza tatmin olana kadar etrafımıza daha fazla büyü ipi ördüm. Anavatanımın havasını içime çekip duyularımı açarken elimi iki kadından da çekmedim.

Peggy'nin kürkünün ezilmiş
kadifesi. Orry'nin kanatlarının
saten derisi. Yanağıma değen
rüzgar.

Bir yağmur sıçraması...

Gözlerimi açtım. Ölçek alemi etrafımıza yayılmıştı. Hepimizin etrafında.

"İlk kanatlı alikornun kudreti," diye fısıldadı Peggy. "Nedir bu yer mi?"

Uzaktaki koyu gri alanı işaret ettim. "Burası ölçekler alemi. Ve *bu da* hapishane alemine. Acele etmeliyiz."

"Neden?"

Kanatları havada tembelce çırpınırken diğer elimle işaret ettim. "Çünkü o siyah kurdeleler bizi lime lime etmek için yolumuza çıktılar. Karanlık burada olduğumuzu biliyor."

OceanofPDF.com

CHAPTER 18

PEggy kanatlarını tek bir güçlü vuruşla çııptı. Bir sihir patlaması ve kanatları bizi havaya fırlatmak için yakınlaştı, aerodinamik hale geldi şimşek gibi.

Eğer Kik yerdeki en hızlı yaratıksa, buradaki de en hızlısıydı.

Hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Orry ciyaktadı, "Siyah şeritler ileride bir duvar oluşturuyor."

Haklıydı, bir bariyer inşa ediyorlardı. Ama bu bir duvar değil, devasa boyutlarda bir kafesti.

Orry ciddiyetle, "Eğer ölürsek, saçlarını sarı yerine gümüş yapmak için *hiçbir şey* yapmadığımı bilmeni istiyorum," dedi. "Hiçbir şey yapmadım. Sadece değişip duruyor. Özür dilerim!"

Onun ağzından kaçırıldığı itirafın üzerimden akıp gitmesine izin verdim, daha çok önümüzdeki belaya ve bizi Ribbonsville'den çıkarmak için göz kırpmam gerekip gerekmeyeceğine odaklandım.

Peggy dümdüz oldu ve bizi döven rüzgâr bana da onun boynuna sarılmaktan başka çare bırakmadı.

Yakın olurdu.

Karanlık da bunu hissedebiliyordu. Siyah kurdeleler kafes duvarlarının üst kısımlarına kurtçuklar gibi *binler* halinde kıvrılıyordu ve içimde tiksinti ve korku birincilik için savaşıyordu.

Duvarın tepesinden geçerken Orry çığlık attı. Siyah şeritler inşaatlarının tepesinden bize doğru sıçradı ve sonra Peggy temizlendi ve tuttuğum nefesi serbest bırakabildim.

"İyi iş, Peggy."

Sesi yumuşaktı, sanki hepimiz neredeyse ölmemişiz gibi. "Hapishane alemine mi?"

"Evet, sluagh'ın güç kazanmak için hapishane diyarındaki ruhlardan beslendiğine inanıyorum."

"Yeni aşkla beslendiğini sanıyordum," dedi Orry. "Hapishane aleminde yeni aşık olmuş on bin ruh yok."

Peggy şöyle cevap verdi: "Sluagh'ın var olabilmesi için on bin ruhu yutması gerekiyor."

Sonra da tercih ettiği şeyle beslenir. Bu durumda, yeni

aşk." "Yaratık hakkında başka ne biliyorsun?" diye sordum.

"Çok az. Bin yıldır bir tane bile görmedim, gerçi birkaç yıl önce bir sluagh fısıltısı vardı. Ancak söylentiler ortadan kayboldu." Durakladı. "Şimdi düşünüyorum da, aynı zamanda bir çocuk hırsızına dair söylentiler de vardı."

"Üç yıl önce ne oldu?" Orry söze girdi.

"Rubezahl fae saraylarına ve insanlara karşı savaş açtı." diye cevap verdim. Peggy ekledi, "*Sen* doğdun."

Yaşımı bu şekilde düşünmek garipti ama haklıydı. Dünya'da büyüdüğümde üç yaşında olacaktım. "Orry, krallıktaki en büyük mahkûm topluluğu nerede?"

Orry mırıldandı. "Sluagh'ın ihtiyaç duyacağı büyüklükte bir grup yok. Yine de herkesin düzenli olarak ziyaret etmesi gereken bir bölge var, bu yüzden birçoğumuz oyalanıyor ya da yakınlarda yaşıyor. Oradan başlamalıyız, su birikintisinden." Peggy'ye yolu tarif etti ve kısa süre sonra siyah kurdelelerden oluşan bir kütlenin üzerinde daire çizdik.

"Yakınlardaki en renkli bölgeyi bulun," dedim ona.

Peggy, ya öldürmeye çalıştığımız gücün bir işareti ya da hapsedildikleri dengesizliğin bir yan etkisi olan karanlıkla çizgili yeşiller, pembeler ve morlardan oluşan bir denizin üzerinde geziniyordu. Elde edebileceğimiz en iyi şey buydu. "İnin lütfen."

O bunu yaparken gözlerimi kapattım ve diyar değiştirirken her zaman hissettiğim acele hissini yaşadım. Zihnimde bir ip hayal ettim; diğer ucunda varmak istediğimiz yer vardı. İpi çektim ve üçümüz aşağıya indik; yeşil, pembe ve mor kurdeleler hapishane âlemine girdiğimizde işaret ettikleri yaratıklara dönüştü.

Peggy indi ve yüzlerce dengesiz fae'nin ana odağı haline geldik.

Orry başımın üstünde durdu ve ciyaklayarak, "Hepiniz neye bakıyorsunuz? Neler yapabileceğimi size hatırlatmama gerek var mı?"

Çoğunlukla, her şekil ve boyuttaki yaratıklar su toplamaya ya da içmeye geri döndüler. Bazıları takas yapıyor gibi görünüyordu. Diğerleri ise masum kurbanların peşine düşmüş, hiçbir işe yaramıyorlardı.

Bazıları bizi ölçtü biçti.

"Neler yapabiliyorsun?" Orry'ye sordum.

"Ağ kurmak," diye yanıtladı. "Sadece bir kişi sizi anlayabildiğinde bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Ama hiçbir zaman fazla sihrim olmadı ve etrafınızı sihirle çevreleyerek de güç elde edebileceğinizi erkenden öğrendim. Topluluk oluşturma konusunda yetenekliyimdir. Sadece bunları her zaman kullanmadım.

iyi niyetli topluluklar. Muhtemelen rengim değiştiği için daha zayıf olup olmadığını merak ediyorlar ve artık beni anlayabiliyorlar."

Satır aralarını okuduğumda, Orlaith'in bir tür yeraltı suç örgütünü yönettiğini anlıyordum. Belki bir gün her şeyi ğrenirdim.

Peggy'nin sırtından kaydım. "Hızlı çalışmamız gerek. Gri derililerin bizi ne kadar çabuk bulacağını bilemeyiz. Peggy, her an havalanmaya hazır ol. Orry, gözünü dört a."

"Plan nedir?" diye tısladı.

Sluagh hakkında çok az şey biliyordum. ocuk hırsızla yaptığım savaş sahip olduğum her şeyi ve yaşam tohumunu almıştı. Bugün Sluagh'ı yenmeyi ummuyordum. Öyle bir *planım* da yoktu. Kolay ve sürpriz bir zafere hazır olsam da, hedefim belliydi.

Gözlemleyin.

Bu benim büyülü olmayan gcmd. Underhill'de geçen bir çocukluk bana bunu verdi. İncelenecek sayısız yaratık ve hayatta kalmak için çok az araçla kaılacak sayısız tehlike. İzlemeyi ve beklemeyi, zamanımı beklemeyi öğrenmiştim. Ya da durum bunu gerektirmiyorsa yapmamayı.

Bu yaptı. "Bugün onu çiziyoruz. ğreneceğiz. Kaacağız. Belki de hayatlarımız için savaşacağız."

Yeni aşık olmuş kadınlardan getirdiğim kan şişelerinden birinin tıpasını açarken Orry'nin sözleri kesildi. Eğer Orry haklıysa, Sluagh'ın bu diyarda yiyecek çok az şeyi olacaktı.

şişeyi su kuyusuna boşalttım.

"İğrenç," diye fısıldadı Orry. "Herkes kan mı iireceksin?" "İki Ikka, bir taş. Su kokuyu yayacak ve kan da

Tehlike ihtimaline karşı yaratıklara burayı boşaltmalarını söyleyin."

Kadın homurdandı. "Neden öyle demedin ki?" Ellerini ağzının etrafında birleştirdi. "Kahverengi kod, millet! Kahverengi kod. Benim hatam. İçim içimi yiyor ve kontrol altında tuttuğumu sanıyordum."

İnilti ve mırıltılar havayı doldurdu.

Orry bakışıma omuz silkti. "Aslında oldukça sık oluyor. Yemek seçenekleri pek iyi değil."

Başkalarını yargılayamayacak kadar çok kez sıçmışım. Su birikintisi temizlendiğinde, ikinci bir şişeyi suya boşalttım, sonra sonuncusunu Peggy'nin üzerine astığım çantama geri ittim.

"Acaba babamı görececek zamanım olacak mı?" dedi Orry, ufku tarayarak hüzünle.

Onu bana veren yaşlı adamı kastettiğinden şüphelenmişim. "Onu bir gün göreceksin."

Başını salladı. "O zamana kadar Orlaith'inin su kuyusuna sıçtığını duyacak. Bu onu güldürecektir."

Whoosh.

Peggy'ye "Sağa çekil," diye bağırdım.

Bir ceset tam onun olduğu yere düşmüştü.

Sluagh yemi yutmuştu. Gri derililer muhtemelen peşimizdeyken iniş yapmak bizim için pek de akıllıca bir seçenek değildi ama sluagh kurbanlarını gökyüzünden bırakmayı seviyordu ve Peggy'nin bizi orada uçurmasıyla ortaya çıkmazdı.

Sırtına atladım. "Git!"

Havaya fırladığımızda Orry Peggy'nin yelesini sıkıca kavradı ve ben de sluagh'a ilk kez baktım.

Karanlığın efendisine hizmet eden ikinci uşak. Ama bu doğru değildi.

Bu uşak değildi. Bu bir uşak *kadındı*.

Çığlık atan gölgelere bürünmüştü, ağızları sonsuz bir dehşetle açılmıştı. Gölgelel elbisesinin uçuşan eteğini oluşturuyor ve kemikten korsesinin arasına giriyordu. Kukuletası inikti, sivri kulakları, küçük bir burnu ve buzdan gözleri ortaya çıkıyordu. Kafataslarından oluşun bir atın üzerinde oturuyordu.

Yayımı çektim ve bir okumu hazırladım. Ateş edersem silah benden büyülu bir bedel alacaktı -okları asla ıskalamazdı ve böyle bir büyünlün bir bedeli vardı- ama mecbur kalırsam sluagh'a bir ok atacaktım. "Mesafenizi koruyun. Bizi yakın dövüşe çekme girişimlerinden kaçının. Onu test etmeliyiz."

At havada bize doğru ilerliyor, çenesi ve kırık dişleri her adımda takırdıyordu. Sluagh'ın ellerinden birinde bir fener asılıydı. Özellikle hava karanlık olmadığı için bir fener taşımaları bana tuhaf gelmişti ama sonra bakışlarım başka bir yere çekildi.

Yaklaştıkça, göğsündeki boşluğu görüp ürperdim; yeni oluşun aşkla beslenmesinin nedeni de buydu kuşkusuz. Sluagh kalpsizdi.

"Hiç Kimsenin Çocuğu, herkese annelik taslayan anne tarafından istenmeyen. Dişlerimi kırmadan ve ağzımı çekmeden damarlarından ayrılan bayat kanla beni kandırmaya çalışıyorsun."

Başımı öne eğdim. "*Aramak* yok, sluagh. Sen buradasın. Kandırıldın."

Dudakları kıvrıldı.

Whoosh.

Peggy yukarıdan gelen bir cesetten kaçınmak için sağa döndü ve sluagh'ın bineği dörtlale ilerlerken ben de okumu fırlattım. Ceset çok altımıza düştü ama geldiği yerde daha fazlası vardı.

Sluagh meşguldü. "Normalden daha mı açsın yoksa tıkınırcasına mı yiyorsun?" Canavara bağırdım.

Orry gökyüzüne bakarak Peggy'ye talimatlar yağdırıyordu.

Ellerinde bu vardı. Yardımcı kadına odaklanmalıydım.

Bir ok daha çaktım.

"Bebeklik çağındaki aşklardan asla bıkmam," diye sırttı, sivrilttiği dişlerini göstererek. "Onları tanıyor muydun? Hiç tanımadığın bu insanları *önemsiyor* musun? Yeni aşkınızla ziyafet çekmeyi *çok* isterdim. Farklı bir şekilde ölmesi ne kadar üzücü."

Aaden'in kurdelesini boyayan karanlığı düşündüğümde görüşümü kırmızı bir örtü kapladı. "Onu zayıflattın"

Güldü ve bu ses ölümü zar zor ısıttı. "Ben mi? Ben öyle bir şey yapmadım, seni aptal. Asla böyle bir onura sahip olmam ya da efendime karşı böyle saygısızca davranmam. Çocuk hırslı bitirmeyi nasıl başardın? Beceriksiz bir çocuk, asırlardır yaşayanlarla oyun oynuyor."

Ben de aynen böyle hissediyordum ama bu beni savaşmaktan alıkoymayacaktı. Sözlerine gelince, onlar sonraya kalsın.

Yayımı gerdim ve elindeki fenere nişan alarak serbest bıraktım.

Ok doğru uçtu ve sluagh tam zamanında hedefini geri çekerken sırttım.

Evet. Fener önemliydi. "Evden hazine mi?" Yay kullanmanın büyüme yarattığı boşalmayı emdikten sonra ona bağırdım.

"Öleceksin," diye tısladı. "Benim elimde öleceksin."

Sluagh kafataslı atının üzerinde -inanılmaz bir hızla- ilerledi ve Peggy sola doğru yattı. Oturduğum yerde kalabilmek için dizlerimi sıktım ve bir bıçak başımın olduğu yerde havayı keserken farklı bir *vınlama* hissettim.

Silahlarını elbisesinin gölgelerine gizlemişti.

Peggy yuvarlandı, bizi sluagh'tan daha yükseğe çıkarmak için büyüsünü aŗaęı doğru itmeden önce bir kez dŗt.

Bir ok daha. Bu sefer bineğine ateŗ ettim. Okun ucu kemiğe saplandı ve orada kaldı, atı hiç etkilemedi. At büyüden yapılmıŗtı; yırtılacak ya da parçalanacak bir eti yoktu. Bineğine zarar vermek uŗak kadına da zarar vermiŗ gibi görünmüyordu.

Sluagh kollarını iki yana açtı ve elbisesinden bir gölge çıkarırken acı dolu bir çığlık havayı yırttı. Ben bir ok daha atarken, uŗak da azap çeken ruhu vurdu. Doğrudan Peggy'ye.

"Hayır," diye bağırdım. İleri atılarak Peggy ile Kık'in sevdiği kadına doğru savrulan gölge arasına kalkanımı uzattım. Őiddetli bir çatırtı ve mide bulandırıcı bir gıcirtı duyduğumda onun çaresizliğine dair dŗnceler kolumu sabit tuttu.

Kırık nkol. ıkık omuz.

Diğer elimle kalkanı tuttum, hasarlı kolumu alıŗmaya ikna edemiyordum. Kalkanı kaldırdığımda, gölge hiçbir yerde görünmüyordu.

Yumuŗak bir *tıslama* duyuldu ve kalkandan siyah bir duman yükseldi. "Elindeki nedir?" diye sordu sluagh.

Ruhları serbest bırakan ya da güçlerini hükümsüz kılan bir kalkan mı? Ancak darbe *beni* yaralamıŗtı. Onu tekrar kullanacağıma ve alıŗacak kollarımın olmayacağına gvenemezdim.

"Geliyor," diye bağırdı Orry.

"Yukarıda mı aŗaęıda mı?" Peggy seslendi. "Gri sikikler aŗaęıda," diye cevap verdi. Yemin ettim.

"Gitme zamanı," dedim. Yine de kalbim sıkıŗtı.

Karanlık ve sluagh bizi öldürmek için burada toplandığına göre, kaçışımız için dış ölçek aleminin nasıl göründüğünü ancak hayal edebiliyordum. Underhill ile ölçekler diyarı arasında birkaç kez gidip gelmiştim. Sluagh korsesinden bir kemiği kurtarıırken, benim de Dünya'dan ölçek alemine gittiğimi hatırladım. Aaden ve Cormac'ı kurtarmak için onları oraya götürmüştüm.

Belki de Dünya'ya dönmek için ölçek âleminden geçmeme gerek yoktu.

"Bu kadar çocuk oyunu yeter," dedi Sluagh. "Maskaralıklarınızdan bıktım. Siz efendimin dönüşüne engel oluyorsunuz ve o bunun için beni affedecektir. Acıması direnişiniz burada sona eriyor. Benim elimle. Kanının tadına bakarak büyük bir ödül alacağım."

Parmağının korsesinin kemiğiyle deldi ve kırmızı gözleri benimkilere dikildi.

Acı patlayıp duyularımı ele geçirmekle tehdit ederken göğsümü tutarak boğuldum. "Benim. Kalbim."

Ben Peggy'nin sırtında iki büklüm olurken Orry'nin minik elleri beni çılgınca kavradı. "Git buradan," diye bağırdı Peggy'ye.

Yeni aşk.

Adamlarımla olabileceklerden geriye kalan yeni aşk.

Benim ölü ve çürüyen bedenimi bile kabul ederdi. Aaden ve Cormac ile keşfetmeye başladığım aşk benimdi. Bir saldırı için yeterli büyü yapamadım ama onun yerine bir bariyer oluşturmak için kalbimin etrafına büyü yaptım. Bu zayıf bir korumaydı ve onun acımasız, soğuk kahkahasını duydum. Yine de acı çekerek nefesimi geri kazanmayı başardım. Sluagh'ın üzerine gümüş ateşi salmak için havadan ve bulutlardan enerji çektim. Ateş gri derililerde işe yaramıştı.

Kahkahası daha da arttı.

Eteğinden bir gölge daha çıkardı. Bu sefer Peggy'yi koruyamadım, kalbimi koruma ihtiyacıyla iki büklüm olmuş ve donakalmıştım.

Sluagh işkence görmüş bir ruhu fırlatmak üzereydi. Gri fae, düşersek bizi altına çekmek için aşağıda gizleniyordu.

Peggy ölemezdi. Kik'e söz vermiştim.

Peggy'nin omuzlarına asılı çantaya uzanarak, üçüncü kan şişesini bulana kadar körlemesine aradım. Onu bizden uzağa, bir kenara fırlattım ve sluagh'ın dikkatinin şişeye yönelmesini izledim. Karşı koyamayacağı bir yemek.

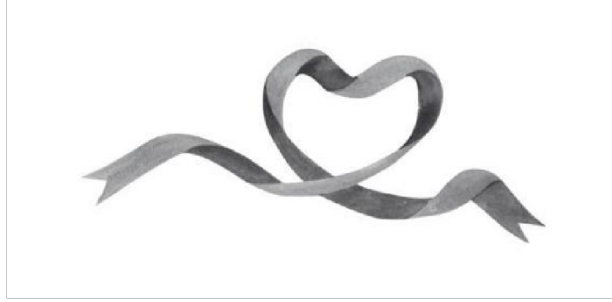
Göğsümdeki baskı azaldı.

Küçük bir dikkat dağınıklığı. Ama *hemen* harekete geçmeliydim. Sluagh şişeyi takip etmek için takası bırakmazdı. Nereye düştüğünü daha sonra görmek için saklayacaktı.

Gümüş gücüm hâlâ arkadaşlarımın etrafında dolaşıyor, bizi birbirimize bağlıyordu. Aklıma yine ip geldi; üçümüzü Dünya'ya ve saraya bağlayan ip. Gücümü ipi çekmeye yönlendirdim ve duyduğum son şey, hapishane alemi kaybolurken uşak kadının öfkeli böğürmesiydi.

Bilincimle birlikte.

CHAPTER 19

A Bir sürü ses, gökyüzünü öfkeli çığlıklarla dolduran, göç sırasında uçuşan kuşlar gibi etrafımı sardı.

"Ne oldu? Peggy, yaralandın mı?"

"Hayır, ama Silver baygın. Sluagh bizim için hazırды ama Silver bizi oradan çıkardı."

"Onunla birlikte saraya. Yaralarına bakmamız gerek."

Yaraları mı? Ne yarası?

Gözlerimi açmaya çalıştım ama sanki yapışmış gibiydiler. Biri sol koluma dokundu ve içimden bir inilti yükseldi. Algılarım keskinleşmeye başladı ve tekrar konuştuklarında sesleri tanımlayabildim.

"Kahretsin, kalkana ne çarptı?" Faolan söyledi. "Hasarın yüzde doksanını ya da daha fazlasını yansıtmaması gerekirdi."

Orry, "Eğer yüzde doksan daha azı bunu yaptıysa, tam etkisi hissedilecekse tanrıça bizi izlesin," diye fısıldadı. "Kolu bir kibrit çöpü gibi kırıldı."

Şimdi sözünü edince kırık bir kibrit çöpü gibi geldi.

"Sluagh takip edecek gibi görünüyor muydu?" Kraliçe Hyacinth sordu. Ellerini üzerimde hissedebiliyordum, nazikçe yaralarımı kontrol ediyordu.

"O," dedi Peggy toynak sesleri yanımda duyulurken. Sesi beklediğimden daha yakındı. Uçuyor muydum? "Uşak, uşak bir kadındı."

Tekrar gözlerimi açmaya çalıştım ve bu sefer sol gözümü açmayı başardım.

"Kavga etme Gümüş," dedi Kallik diğer tarafımdan. "Seni daha iyi bir şifacıya ulaştırmak için bir arada tutuyoruz."

Neden *daha iyi* bir şifacıya ihtiyacım vardı? Beni önce boktan birine mi götürdüler?

Bilincim gidip geldi. Sluagh'la olan dövüşü yeniden canlandırırken, Aaden ve Cormac'ı da orada, bir dağın tepesinden savaşı izlerken yan yana gördüm. Sluagh kalbime saldırırken duydukları öfkeyi gördüm. Sluagh'ın bağlantımız aracılığıyla yaptığı saldırının kurbanları olarak dizlerinin üzerine çöktüklerini gördüm.

Ölüm her zaman ölüm değildir.

"Sluagh çok güçlüydü," dedi Peggy usulca. "Zar zor hayatta kalabildik. Kahin gitmene izin vermemekte haklıydı, Kik."

Kik homurdandı ve nefesinin altında mırıldandı.

Beni sıcaklık ve ışıkla saran, vücudumdaki acıyı anında dindiren bir yatağa indirildim.

Elleri üzerimde gezindi. "Eğer onu bu kadar iyi tanımasaydım, onu iyileştiremezdim."

Sigella mı?

İki gözümü de zorla açtım ve yirmi bir yıldır bedenimi paylaşan kadına gözlerimi kırptırdım. Ağzım da gözlerim gibi kapalıydı ve büyüğü içime dalıp parçaları birbirine çarparken hiçbir şey söyleyemedim.

Gücüyle ilgili tek bir nazik şey bile yoktu. Ağzım çözüldü ama yükselen çığlığa karşı dişlerimi sıktım. Acı beni bütünüyle yuttu. Bu kadar kötü yaralandığımı düşünmemiştim.

"Sluagh, kalbinin yeni aşkını çalmak için derisine sülükler gönderdi. İşte buradalar." Sigella bir bıçak hareketi yaptı ve sol göğsüm alev alev yandı. O anda çığlık attım ama Sigella sülükleri çıkarmaya çalışırken kendimi yatakta ve hareketsiz tutmayı başardım.

Tiz bir ısıklık sesi duyuldu ve ardından Sigella kıvranan iki siyah sülüğü dikenli kuyruklarından tuttu. "İğrenç küçük şeyler." Onları bir tencereye attı, orada ısıklık çalmaya devam ettiler. "İşte oldu. Artık kalbin kendi kendine atacak. Sülükler seni öldürüyor ve kalbindeki kanı alıyorlardı. Sluagh'ın diğer kadınları da bu şekilde aldığına inanıyorum. Gerçi onlara suyun içinde yaptı, bu yüzden hepsi ıslaktı. Onları senin içine başka bir şekilde soktu."

Gözlerim açıldı. Kadınların hepsi sıırıslıklam olmuştu. Bunun gökyüzündeki nemden kaynaklandığını düşünmüştük.

Yavaşça oturdum, keskin olmasa da her acıyı hissediyordum. Sol kolumu esneterek parmaklarımı oynattım. Sigella ve ben yalnızdık. Herkesin gittiğini fark etmemiştim -muhtemelen kalbimden sülükler söküldüğü için. "Korsesinden bir kemikle. Sanırım. Parmağını batırdı ve sonra kalbim patlayacakmış gibi hissettim. Herkes nereye gitti?"

"Bir kara kelpisi ensemden nefes alırken, bir yarasa yüzümde çırpınırken ve kız kardeşinin rahatsız edici bakışları üzerimdeyken konsantre olamayacağımı belirttim." Ellerinin tozunu aldı ve yatağımın yanındaki küçük masaya oturdu.

Parmaklarını şıklattı ve bir çaydanlık ile iki fincan belirdi. "Gel, buna ihtiyacın var."

Küçüklüğümden beri göstermediğim bir itaatle yataktan kaydım ve ikinci sandalyeye doğru ilerledim. Kendimi alçaltarak çay fincanına uzandım. Ellerimle etrafında dönerek masanın karşısındaki Sigella'ya baktım. "Biz arkadaş mıyız?" Hapishanesi olarak hareket etmeye devam etmek için hayatta kalmama bağımlı olmadığından beri bana ilk kez çay yapıyordu.

Kahkahası ani oldu. "Ne olduğumuzu bilmiyorum. Ama ölümünüzün beni rahatsız *edeceğini* hissediyorum."

Rahatsız et onu.

Çayı dudaklarıma götürdüm ve birkaç yudumda içtim. Sıcaklığı baharatlardan ve iksirlerden bahsediyordu. Yaşadığımız onca şeye rağmen, beni öldürmek isteseydi bunu sadece söyleyeceğini ya da yapacağını biliyordum.

"Sluagh çok güçlüydü." Boş fincanıma baktım. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Sigella küçük bir kaşıkla fincanına vurdu. "Ne öğrendin?"

Kaşlarımı çattım. "Taşıdığı fener. Ona çok değer veriyor. Onu kırdım ama tamir edip etmeyeceğini kim bilebilir? Yapmazsa, şimdi daha mı zayıf? Elbisesindeki gölgelerden gelen tek bir darbe bir orduyu yok edebilir."

"Hmm. Başka?"

Kaşlarımı çattım. "Kafataslarından yapılmış ölümsüz bir ata biniyor." "Ve?"

Sigella'nın ne demek istediğini anlamadım. "Kaçırdığım bir şey mi var?"

Omuz silkti ve çayını yudumladı, gözleri kenardan beni izliyordu. "Ben orada değildim Silver. Ne olduğunu görmedim, bu yüzden yeni bir yön önerebilmem için bana verebileceğin kadar ayrıntıya ihtiyacım var."

Kalbim göğsümde garip bir sıçrama yaptı. Yardım mı etmek istiyordu? Kallik ve Underhill'in sınırları vardı; ancak bu kadarını söyleyebilir ya da yapabilirlerdi. Sümbül

Kalbim vardı ama ihtiyacım olan içgörüye erişecek gücüm yoktu. Sigella ise... Sigella kadim, güçlü ve sınırsızdı. "Daha önce bir Sluagh'la dövüştün mü?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ben arpin içindeyken beni taşıyanlar taşıdı, ancak buna piç Lugh da dâhil. Var olan her sluagh'ın bir zayıflığı vardır. Onlar doğmazlar, yaratılırlar, bu yüzden yok edecek bir ruhları yoktur. Bu yok edilemeyecekleri anlamına gelmez. Hem iyi hem de kötü için yenilmezlik mümkün değildir."

Hapishane diyarına yaptığımız ziyaretten, sluagh dışisini ilk gördüğümüz andan bilincimi kaybettiğim ana kadar her şeyi anlattım.

Sigella çayımı yeniden doldurdu. "İçmeye devam et."

Bana söyleneni yaptım. Bir kereliğine de olsa boğazıma zorla dayatmaması güzeldi.

"Karşılaştığım sluagh'ların hepsi erkekti, bu yüzden size söylediklerimi bir tuz tanesi ile alın, çünkü bir dışinin testisleri olanlar kadar aptal olacağından şüpheliyim."

Çayım boğazımda düğümlendi ve bardağı yere bıraktım.

Sigella kaşlarını kaldırdı. "Fener. Onun gücü için önemi konusunda haklı olduğunuza inanıyorum. Ruhları ele geçirmek için başka bir güçten ya da yaşam gücünden faydalanmak gerekir." Çöp kutusundan dikenli kuyruklu bir sülük koparıp elinde ezdikten sonra çaydanlığın içine attı.

Bakışlarım çaya kaydı. Bu çay yapraklarıyla yapılmıştı... değil mi?

"Yenilgisine tanık olduğum ilk sluagh baharın çiçeklerinden enerji çekmiş, ilk ruhunu alacak kadar güçlenene kadar onların canlılığını çalmıştı. İkinci sluagh ise ilk gücünü ötücü kuşlardan almıştı. Birkaç hafta içinde binlerce ölü vardı. Lugh ilk başta bunun tanrıların bir eylemi olduğunu düşündü. Aptal." Başparmağını

Bir eliyle çaydanlığın ağzını, diğer eliyle de kapağını tuttu ve içindikilerin tamamını salladı. Büyüsü etrafını sararak ısıyı demliğin içine itti.

Sıvılaştırılmış sülûkle ilgili planlarını bilmek istediğimden emin değildim. Belki de boğazımdan aşağı çay içirmeyi bitirmemişti.

"Üçüncü ve son sluagh yenilmesi en zor olanıydı. Bir kurbağa salgınından enerji aldı ve o zamanın kralı onları yok etmeye çalışana kadar bekledi. Büyü kurbağalara ulaştığında, sluagh kurbağaların enerjisini kendine yönlendirdi. *Bu* neredeyse tüm Seelie krallığını yok ediyordu." İkinci sülüğü yakaladı, ezdi ve çaydanlığı sallayarak ilkiyle izlediği yolu tekrarladı. "Bu Sluagh'ın enerjisinin nereden geldiğini bilmen gerek çünkü onun gerçek zayıflığı bu. Çiçekli olan mı? Lugh ona karşı kuşları kullandı, sluagh'ın yaratıldığı nektardan içen kuşları. Ötücü kuşların enerjisinden yaratılan ikincisine karşı Lugh, tepe kedilerini kullandı. Sluagh'ı öldürmek için tek bir çizik yeterliydi. Ve sonuncusu, ne düşünürdünüz?"

Kurbağaları ne yer ya da öldürür? "Küçük bir çocuk kurbağalara zarar verir," diye mırıldandım, çaydanlığı ve ondan ne içmem istenebileceğini düşünerek. "Ya da bir yılan."

Kahkahası gerçektir. "Evet, küçük çocuklar kurbağaları sever ama o sluagh'ı yılanlar yedi. Bu uşağın enerjisinin nereden geldiğini bulmalısın, böylece onun özünü yok edebilir ve ona güç veren ruhları serbest bırakabilirsin."

"Darkness'ın yandaşları olurken benim hiç kimsem olmamasının ne kadar saçma olduğunu tartışabilir miyiz?"

"Kimse yok mu? Bir kara kelpiniz ve bir yarasanız var."

İkisi de on bin ruhtan oluşmuyordu, yeni bir aşkla beslenmiyordu ya da çılgılık atan gölgeler giymiyordu, sadece söylüyorum. Ayrıca onları

tüm alemler.

Tencereyi eğerek koyu kırmızı içeriği fincanıma boşalttı. "İç." Fincanı ittim. "Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Gerek yok."

Doğrusu, onun sözleri ve verdiği bilgiler beni tüketmişti.

"Bu seni daha iyi hissettirmek için değil, küçük aptal. Sülükler onun varlıkları. Ona çekildiler ve onu bir kez daha bulmana yardım edecekler. Bana yaptığın gibi sen de ondan bir parça taşıyacaksın."

Dumanı tüten sıvının içine baktım. "Bir sluagh'ı vücuduma davet etmemi mi öneriyorsun? Bu berbat bir fikir gibi görünüyor."

İç çekti. "Senin için hecelemem mi gerekiyor?"

"Lütfen yap, ben... kendimi iyi hissetmiyorum." Bu sözleri söylerken bile. Gücümde bir azalma hissettim, anlamadığım bir enerji atışı.

"Boş ver onu, iksiri iç." Sigella bardağı bana doğru itti.

Görmezden mi geleyim? Neden?

Sigella'nın yüz ifadesini inceledim. Söyledikleri bana hiç mantıklı gelmemiştir ama çok az insan sluagh hakkında bilgi sahibiydi. Zamanında üç kez yenildiğini görmüştü. Onu dinlememek aptallık *olurdu*. "Bu konuda sana güveniyorum."

Birkaç kez gözlerini kırptırdı.

Çenemi sıkarak bardağı kaldırdım, burnumu tıkadım ve ağzımı açtım. İçindekiler endişelendiğim kadar kötüydü. İçinde ne olduğunu bilmek durumu daha da kötüleştirdi. "Çay" kalın ve tıknazdı, kendi kanımın ve parmağımı koyamadığım, belki de koymak istemediğim bir şeyin tadındaydı.

Kötülük. Tıknaz sülük sıvısını öğürerek yutarken bu tek kelime zihnimde fısıldadı.

Karışım boş karnımın dibine vurduğunda çay fincanını düşürdüm. *Sülükleri düşünme.* Ağzımı sıkıca kapattım. Tek bir kelime konuşursam, içindekileri odanın her tarafına kusacaktım.

Sigella parmaklarını masaya vurdu, uzun tırnakları tahtaya çukurlar açtı. "Şimdi. Onu bulmanın bir yolu var. Dünyadan ne çaldığını keşfetmelisin. Belki arkadaşların bu konuda sana yardımcı olabilir. Bencilce yaşama niyetimi yeterince erteledim."

Ayağa kalktı ve yanımda durakladı. Omzumu okşayacağını düşünmüştüm ama derin bir iç çekti. "Sana son bir tavsiye verebilir miyim? Kadın kadına mı?"

Başımı salladım, hâlâ ağzımı açmaktan korkuyordum. Büyüm yine tıngırdadı, sanki biri onu koparıyormuş gibi. İksir yüzünden miydi? Hayır, koparma hissi ben iksiri içmeden önce başlamıştı.

Sluagh bana ne yaptı?

Sigella nefes verdi. "İnsanlar her zaman sonelerin ve hikâyelerin size inandırmak istediği gibi değildir. Sevdiğin birine benziyor olması, onun ya da onların aynı kalbe sahip insanlar olduğu anlamına gelmez. Ben bunu zor yoldan öğrendim ve bu hata bana binlerce yıla mal oldu. Sizin de aynı hatayı yaptığınızı görmek istemem."

Sonra gitmişti, beni orada çıplak ayaklarla otururken bırakmıştı, vücudum içeri aldığım şeytani sülüklere karşı öfke duyarken ağzımı kapatmıştım. Silver'ın hayatında başka bir gün daha.

Sıkılmış dişlerimin arasından nefes alarak, burnumu sıkarak ayağa kalktım. Dünya sallanmıyordu. Aslında, her şeyi göz önünde bulundurduğumda kendimi iyi hissediyordum. Elimi indirdim ve burnumdan dikkatli bir nefes aldım.

Ha. Kusmadım.

Kapıya vuruldu. Kraliçe Hyacinth içeri girdi. "Silver?"

Kusmadan konuşabilir miyim? Soru buydu. "Kraliçe Sümbül."

Gidişime bak.

"Bu kadar yeter. Bana Cinth de." Odaya girerken elini salladı ve dikkatimi elindeki yemek tabağına çekti. "Yemek yemen gerek. Sonra neler olduğunu konuşuruz."

Yemek. Sözü edilince midem bulandı ve öğürdüm. "Yemeği sakla." Etrafta güçlü kokular varken hapishane diyarıyla ilgili bir raporu tamamlayamazdım. Büyümün üzerinde sert ve keskin bir darbe beni olduğum yerde döndürdü. "Bu da *ne* böyle? Sanki bir örümcek ağını koparıyor."

"Ne?" Etrafına bakındı. "Ne hissediyorsun? Sluagh mı?"

Bir an düşündüm ve sonra... "Biri onların bedenini çalmaya çalışıyor."

Onun yanından hızla geçtim, ayaklarım kalın halıların üzerinde sessiz bir şekilde koridoru geçip sihrimle mühürlediğim odaya doğru koşuyordu.

Kapıda bir adam duruyordu, yüzü bana dönüktü.

"Kimsin sen ve Aaden'e ne yaptın?" Korku üzerime çökmüş bir halde kayarak durdum. Belirsizlik de. Bu adamda beni hem iten hem de kendine çeken bir şey vardı. Gücü tanıdıktı, anneminki kadar zamansız ve acımasızdı.

Yine de onun tam tersiydi.

Karanlığın efendisi.

O buradaydı. Aaden ve Cormac için buradaydı!

Arkamda ayak sesleri duyuldu ve Kallik yanımdaydı. "Dengesizlik. Seni hallettiğimi sanıyordum."

"Ben yeniden doğdum, Kahin," diye cevap verdi. "Denge asla karşıtı olmadan olamaz, ancak yalnızca biri galip gelebilir." Bize dönerken yüzü yukarı kalktı. Ancak o zaman bildiğim, ellerimle dokunduğum hatları ve çizgileri gördüm. Hafızama kazınmıştı.

Koyu renk saçlı. Yeşil gözler. Dudakları acımasız bir çizgiye bastırılmıştı.

Gülümsemesi hem Aaden'in hem de Cormac'ın gülümsemesiydi, vücudu ve yüzü sevdiğim iki adamın karışımıydı. Kalbimin atışı durdu.

Büyümü onun yanından boş odaya doğru ittim. Büyümle kapladığım beden orada değildi. Çünkü önümde duruyordu, değişmişti ama hâlâ tanınabilir haldeydi. "Bu olamaz," diye fısıldadım. Sonra da "Onlara ne yaptın?" diye bağırdım.

Karanlığın efendisi bana doğru eğildi. "Ben gidiyorum." diye bağırdım. "Bekle! Neredeler?"

Üst dudağı kıvrıldı. "Birleşmek ve benim gibi biri için yeterince güçlü bir öz oluşturmak için amaçlarına hizmet ederek gittiler. Onlar her zaman bendim ve ben de her zaman onlardım. Bana Andas diyebilirsiniz."

Karanlığın efendisi elimi tuttu ve arkasına bir öpücük kondurdu. Parmak uçlarından bir güç fışkırdı -yeşil ve kehribar rengi, siyah benekli- ve sonra gitti.

Bacaklarım tutmadı. Bildiğim dünya patladı ve toza dönüştü.

Aaden ve Cormac uşak kadın tarafından ele geçirilmekle hiç mücadele etmemişlerdi. Savaşımız sırasında bana söylememiş miydi?

Ben mi? Ben öyle bir şey yapmadım, seni aptal. Asla böyle bir onura sahip olmam ya da efendime karşı böyle saygısızca davranmam.

Çünkü onları kimin zayıflattığını biliyordu. Hizmet ettiği güç. Karanlığın efendisi. Dengesizliğin. Ve onlara karşı savaşı kazanmıştı. Sevdiğim adamlar, yok etmekle görevlendirildiğim canavarın ta kendisi olmuşlardı.

CHAPTER 20

W Ne hissetmeliyim?

Aaden ve Cormac'ın kendine Andas diyen karanlığın efendisine dönüşmüş olmalarından ve en azından bazen onların bedenlerini etrafta dolaşırken görebiliyor olmaktan mutlu muydum? Kaderin beni, artık *onlar* olmasalar bile sevdiğim adamlarla karşı karşıya getirecek kadar kalpsiz olması mı? Aşkın, karanlığın efendisinin benimle *yatakta*, kelimenin tam anlamıyla bacaklarımın arasında olduğu gerçeğini görmemi engellemesine mi kızayım? Ya da Aaden ve Cormac'ın -kalpleri o kadar iyi ve adil ki- kötülük tarafından bu şekilde ele geçirilmiş olmalarına, dengenin bir karşılığı olmasını talep eden kadim güçlerin piyonları olmalarına mı?

Yoksa hiçbir şey hissetmemeli ve aklımı kurcalayan soruları yanıtlamaya mı çalışmalıyım?

Dengesizlik, Cormac ve Aden hayat ağacı tarafından delindiklerinde mi kök salmıştı? Yoksa Cormac ve Aaden'in her zaman birleşip ona dönüşmeye niyetli olduklarını söylediğinde dengesizliğe inanılmalı mıydı?

Birleşmek ve benim gibi biri için yeterince güçlü bir öz oluşturmak için amaçlarına hizmet ederek gittiler.

hep onlardı.

Her iki durumda da benim gözümde suçlu lanet olası ağaçtı. Toplantı masasının etrafında sessiz bir şekilde oturduk.

Kallik, "Dengesizliği öldürdüğümde, saltanatının uzun bir süre için sona ereceğine inandım" dedi.

"Onu sen öldürdün. Onun son halini," dedi Faolan. "Bu Andas dengesizliğin bir varlığı, aynı varlık değil."

Sümbül'ün beti benzi atmıştı. Aklından geçen panik dolu düşünceleri tahmin edebiliyordum ve şimdi onları yüksek sesle dile getiriyordu. "Bu nasıl bu kadar çabuk oldu? Rubezahl dengesizlik işini yapabildi çünkü sen iktidara geliyordun, Kallik. Ve sen ona ve senin doğumundan önce uzun süredir uyguladığı tüm şeytani zemine karşı koymak için yaratıldın. Rubezahl'ı ve dengesizliği yendiğinizde, bu bizi en azından yüzyıllar boyunca güvende tutacaktı."

Bir nefes aldım. Sadece sığ bir nefes. Bir daha derin bir nefes alabileceğimden emin değildim. "Cevap geçmişte yatıyor, üç yıl önce. Görmezden gelinemeyecek kadar çok tesadüf var. O sırada bir sluagh ve çocuk hırsız görüldü, sonra da ortadan kayboldu. Underhill beni kendi diyarına götürdü. Rubezahl yenildi. Underhill'deki zaman çizgisi değişti, dengesizleşti."

"Köleleştirdikleri serbest bırakıldı." Sümbül ürperdi. "Onlar ki kurtarılabilir."

Yorum dikkatimi çekti. "Fae'leri mi köleleştirmiş? Neye benziyorlardı?"

"Onlar deliydi. Büyülerinden arındırıldıklarında delirdiler. Ondan sonra boşluğa düştüler. Çok korkunçlardı."

Bakışlarına karşılık verdim. "Gri ten mi?"

Faolan kaşlarını çatı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü neredeyse her fırsatta bana tuzak kurdular. İrlanda sarayında çocuk hırsızın işini gri bir fae yürüttü, hatırladın mı?"

Kraliçenin ağzı bir O harfi oluşturdu. "Bu doğru. Ama o yaratık farklıydı. Çok çarpık ve insanlık dışı. Ve güçleri vardı - göz kırpıp kırpıp durması gibi. Üç yıl önce karşılaştığımız yaratıklarla aynı değildi."

Ronan, "Üç yıl boyunca kurutulmak ve köleleştirilmek hasarı daha da kötüleştirebilir ve onları yaşadıklarımızın ötesinde değiştirebilirdi" dedi.

Dikkatim Kallik'in üzerindeydi. "Neden sen de bizim kadar bilgisiz görünüyorsun?"

"Bu noktada yolunuz benden gizleniyor." "Neden?"

"Hiçbir fikrim yok. Bu benim için bir ilk." Gülümsedi. "Hoş bir şey. Ve aynı zamanda değil."

En azından bir sonraki adımımızın ne olması gerektiğini görebiliyordum. Dengesizlik, dengenin karşıt gücüydü. Annem dengede idi. Yine de bir sonraki adımı atmak - onu Andas'ın varlığı konusunda uyarmak ve sonra onun adına onunla savaşmak

-Ya da onun yanında olmak bana hainlik gibi geliyordu, sanki beni bin parçaya bölecekmiş gibi. Bu adımı atmamak da anneme ihanet ve... daha derin bir seviyede yanlış hissettirdi. Bu karanlığın efendisinin neler yaptığını görmüştüm ve tüm bunları bedensel bir form *olmadan* başarmıştı. Artık hareket edebiliyordu ve bir bedeni vardı, neler yapabileceğini kim bilebilirdi ki?

Ama daha fazla yıkım ve tahribatın geleceğini biliyordum ve çocukluğum boyunca dengenin etkileri hakkında - acımasızca - eğitilmiştim. Ona müdahale etmenin.

Her seçimin bir bedeli

vardı. Sonuçlar.

Çeteleler ve geçiş ücretleri.

Eğer anneme gitmez ve onunla bir plan yapmazsam, Tepe Altı'ndaki, Dünya'daki ve hatta hapisane âlemindeki yaratıklar *daha fazla* acı çekecekti. Bu adımı atmak için tek yapmam gereken kalbimi ve ruhumun köklerini söküp bir tepside sunmaktı. Çünkü karanlığı öldürmek aynı zamanda Aaden ve Cormac'tan geriye kalanları da öldürmek anlamına geliyordu.

Karmaşık bir tasarımla yakılmış ağır ahşap masaya parmağımla vurdum. "Ya sluagh ve çocuk hırsızı Rubezahl'ın kölelerinden bazılarını dengesizlik şekillenecek kadar güçlenene kadar sakladıysa?"

Kallik sandalyesinin yüksek arkalığine yaslandı. "Dengesizlik baş gösterdiğinde kurtarılma noktasını geçenler öldü."

"Aaden ve Cormac..." Kendimi çelikleştirdim. "*Andas* bize dengenin asla zıttı olmadan olamayacağını söyledi. Bu da demek oluyor ki, son dengesizi öldürdüğünüzde hemen bir diğeri uyandı."

Ronan mırıldandı. "Çocuk hırsız ve sluagh çok güçlü. Rubezahl'ın ordusunun bir kısmını bir süreliğine diyara bağlayacak güce sahip olmadıkları ne malum?"

Gri fae ancak ilk uşak kendini gösterdikten sonra saldırmaya başlamıştı, yani bu doğru olabilirdi. "Ne amaçla?" Mırıldandım.

Kallik, "Yıkım yaratarak alemlerde dengesizliğin daha büyük bir varlık göstermesini sağlamak için," diye yanıtladı. "Bu dengesizliğin gücünü ve dolayısıyla büyümesini hızlandıracaktır."

O haklıydı. Çetelenin bir anlamı vardı. Ve daha büyük bir dengesizliğin varlığı, onu hafifletmek için daha büyük bir denge varlığını gerektirirdi, bu yüzden annem beni bu işe dahil etti. "Çocuk hırsız ve sluagh, Andas'ın dönüşüne hızlı bir başlangıç yapmasını istedi. Yüzyıllar boyunca güvende olacağını düşündün."

Çünkü dengesizliğin güçlenmesi ve tekrar zorlu bir şeye dönüşmesi bu kadar uzun sürmelidir. Ama öyle olmadı çünkü yardım aldı."

Foalan'ın sesi alçak ve karanlıktı. "Çocukların da onun güç kazanmasına yardımcı olacak bir kurban olması gerekiyordu. Bu başarısız olunca, sluagh ona yardım etmek için kadınlardan beslenmeye başladı. Kadının gücü ona aktaramayacağı ne malum?"

"Dengesizliğin beslendiği anarşiyi yaratmaya devam etmek için gücünü başka yöne çevirmesine gerek yok," diye fısıldadım.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı. Aaden ve Cormac hakkında konuşuyorduk. Yeğenini kurtarmak için kendini tehlikeye atan Cormac. Aaden, etrafındakiler çete zihniyetine yenik düşerken bana bir insan gibi davranmıştı. Onlar Andas *değildi*.

Yine de ona dönüşmüşlerdi ya da hep öyle olmaları gerekiyordu.

"Karanlık onları nasıl ele geçirdi?" Lan'ın sözünü keserek ağzımdan kaçırdım.

Sorumun ardından gelen sessizlik acınacak türdendi. Belki de *Acımak*. Ben acıdığım için onlar da acıdı. Aşkları yanlarında oturuyordu.

Benimkiler yoktu. Hiçbir zaman gerçekten yanımda olmamışlardı. Sadece bir gün yanımda olabilecekleri fikri ve umudu, sonra birinin asla yanımda olamayacağı pişmanlığı ve şimdi de ikisinin de olamayacağı acısı.

Denge adına onları öldürmem gerekiyordu ve bunun tersine işlediğini varsayıyordum. İster tasarlayarak ister içgüdüsel olarak olsun, Andas bir süredir beni alt etmeye çalışıyordu. "Her zaman karanlığa mı dönüşeceklerdi, yoksa onlara dengesizliği bulaştıran yaşam tohumu muydu?"

Kallik sessizce şöyle dedi: "Yaşam tohumunun onları bir araya getirdiği açık. Bu ister Cormac'ın özünü kurtarmak için olsun, ister önceden belirlenmiş bir

Dengesizliğe yeterince güçlü bir beden ve öz kazandıracak olay belirsizliğini korumaktadır."

Cormac'ın ölümünden sonra "ya olursa" diye acı çekmiştim. Şimdi farklı bir nedenden ötürü aynı an için tekrar acı çekecektim ve bu endişelerimin en küçüğüydü. Bu artık mutlu sonla biten bir yolculuk değildi. Öldürülecektim ya da öldürüp içimde ölecektim.

Garip bir şekilde, bu netlik biraz yardımcı oldu.

Ayağa kalkmak için sandalyemi geriye ittim. "Annemle konuşmalıyım. Andas'ı yenmeden önce Underhill'in savaşılabilecek durumda olduğundan emin olmalıyım. Onu son gördüğümde iyi değildi."

Artık nedenini biliyordum. Dengesizlik yükselişteydi ve denge, diarlardaki anarşisinin fiziksel işaretlerini gösteriyordu.

Tek sorun neydi? Annem istemediği sürece onu bulmak kolay değildi. Bana mücevherleri vermek için ortaya çıktığında kimse benim kadar şaşırmamıştı. Küçükken gelmesi için çılglık attığım günler ve haftalar bana onun tam da dengeler onun gelmesini gerektirdiğinde geldiğini öğretmişti. Ne daha önce, ne de daha sonra. "Kallik, onunla iletişim kurmanın bir yolu var mı?"

Kız kardeşim başını salladı. "Underhill her zaman...puf. Geldi.

Sonra puf.

Uzaklaş." Lan

homurdandı.

"Başka kimse var mı?" Umutla sordum.

Hiç kimse uygun bir çözüm önermedi.

Lanet olsun. Geriye tek bir seçenek kalıyordu, çünkü geçmişte Kik'e ona portal açıp açamayacağını sormuştum. O da hayırdı.

Aklıma başka bir fikir geldi. Küçük bir anlayış kazanmak ve her canlı yaratığın ve şeyin

özlerinin renginde bir kurdele ile gösterilirdi. Bir kurdelenin konumu, varlığın diğer üç alemde nerede bulunabileceğini gösterirdi.

Annem bir varlıktı. Annem altındı.

"Ölçek alemine dönmem gerekiyor," diye iç geçirdim. İç çektim çünkü orası annem ve Andas arasındaki gerçek savaş alanıydı - onlar ve benim dışımda herkes tarafından görülemiyordu - ve bizden biri tarafından oraya götürülen her kimse.

Oraya her gittiğimde zar zor geçtim. "Ölçek diyarı mı?" Sümbül şaşkınlıkla söyledi.

Açıklamaya çalıştım. "Tüm canlı varlıkların özü orada görülebilir." Beni inceledi. "Underhill'in tüm çocukları böyle şeyler mi öğreniyor?"

Bir omzumu kaldırdım. "Bilemezdim. Annem bizi birlikte büyötmeye tenezzöl etmedi." Onun çocukları olan birkaç yaratıkla daha tanışmıştım, ebeveynlerini kaybetmiş ve buna rağmen hayatta kalmayı başarmış olanlarla. Kik yüzyıllar boyunca birkaç tane olduğunu söylemiş olsa da, benim gibi iki bacaklı başka bir fae hiç olmamıştı. "Karanlık tarafından görülmeden önce ölçek aleminde sadece saniyelerim var. Gri fae ve onları temsil eden siyah şeritler dakikalar içinde peşime düşüyor ve her seferinde daha da akıllanıyor gibiler. Andas şimdiye kadar sadece içgüdüsel olarak beni yakalamaya çalıştıysa, tamamen farkında ve fiziksel bir forma sahip olduğunda kuracağı tuzakları ancak hayal edebilirim."

Yanılsama içinde olmadığım tek şey Cormac ve Aaden'in taktiksel yetenekleriydi. Ayrı ayrı, farklı şekillerde güçlü olmuşlardı. Birlikte... Eğer gerçekten karanlığın efendisi olmak için birleşmişlerse ve tüm bu taktiksel hünelerini kötölük için kullanmayı planlıyorlarsa, o zaman çok endişelenmeliydim. "Underhill iyi korunacaktır. Onu saniyeler içinde bulamam. Fark edilmemek için bir yol bulmalıyım. Daha çok onlar gibi olmalıyım." Konuşmayı kestim. Ve gülümsedim. *Sigella, seni kasıtsız dahi.*

Bana çayı içirmişti çünkü bu bana sluagh ile bir bağlantı sağlayacaktı - yardımcı kadının beni bulmasının ve potansiyel olarak benim de onu bulmamın bir yolu- ama aynı zamanda içime bir parça kötülük de koymuştu. Eğer gücümü bir şekilde susturabilirsem, siyah kurdeleler beni fark etmeyi o kadar kolay bulmayabilirdi. "Boş ver, az önce bir itici içtim."

Kraliçe burnunu kırıştırdı. "Böcek kovucu gibi mi? Neyse ki bu yaz burada ihtiyacımız olmayan tek şey bu."

Yaşam, ölüm ve diyarların güçleri hakkında konuşuyorduk ve o krallığındaki böceklerin hoş eksikliğini mi tartışmak istedi?

Bakışlarımızın ağırlığı altında renk değiştirdi. "Ne? Yazın burada ne kadar berbat geçtiğini biliyorsunuz. Sürüler genellikle... elçilerimiz insanların da bundan bahsettiğini söyledi..." Yüzlerimizi taradı. "Duracağım. Silver, neye ihtiyacın var?"

Kendimden iki ya da üç tane yapmak için.

Yine de Cinth'in bir sürüden bahsetmesi isteklerimi dudaklarımda durdurdu. "Sürüler her zaman bu saatte burada mı olur? Binlerce mi?"

Kallik homurdandı. "Milyonlarca. Bu yıl doğada bir şeyler ters gidiyor."

Gerçekten bir şey.

Ve bu şey, var olmak için on bin ruha ihtiyaç duyan bir sluagh ile ilgili olabilirdi. Sluagh'ı arayarak teorimi test etme isteği çok güçlüydü. Yine de Sigella'nın çayı sadece bir süre dayanabilirdi ve önce yapmam gereken bir şey vardı. "İhtiyacım var-"

Kapı pat diye açıldı ve Sigella içeri girdi, ilkel ve düzgün halinden çok daha uçarı haliyle. "Yaşamama engel olmayı bırakmalısın."

"Sizi engellediğimin farkında değildim."

Nefesinin altında mırıldanarak masanın etrafında dönüp bana doğru yürüdü. "Farkında olmadığın şeylerin listesi çaydanlıklar için yapılmış bir dolabı doldurur. Seni kurtarmak için sürekli müdahale etmem gerekirse bencilce yaşama *şansım* olmayacak."

"Ne şekilde?" Kallik gözlerini kısarak sordu.

"Zaman hepimiz için tükeniyor. Yüzyıllardır tutsak değildim ki şimdi özgürlüğümü kaybedeyim."

Yardıma hayır demiyordum. "Ölçekler âlemi için kılık değiştirmem gerekiyor. Bana verdiğin çay-"

Kallik sandalyesinden fırladı. "Sana *çay mı* verdi?"

Lan onun omuzlarını tuttu. "Sakin ol, Yetim. Herkes Rubezahl gibi zihin kontrolü saçmalığı yapmaz."

Rubezahl dengesizliğin taktığı diğer maskeydi. *Bu* dengesizlik Aaden ve Cormac'ı bir maske gibi mi takıyordu yoksa onlar şimdi ve ölene kadar sadece Andalar mıydı? Bu sorunun üstesinden gelemiyordum ve cevap benim için çok önemliydi.

Bakışlarımı Kahin'den ve eşinden çektim. "Sluagh'ın kötülüğünün uyum sağlamama yardımcı olacağını varsayıyorum?"

"Olacak. Ancak senin gümüş gücün bir işaret." Sigella burnunu çekti. "Onu bir süreliğine maskeleyebilirim. Ne kadar süreceğini söylemek zor."

"Aksi halde yapacağımdan daha uzun sürdü," diye cevap verdim, çoktan kalkıp kapıya doğru yönelmiştim. "Hadi gidelim."

"Bekle, Silver," diye seslendi Kallik.

Durakladım ve daha fazlasını söylemesini bekledim. Söylemeyince sadece "Ona güveniyorum." dedim.

Dikkati benim üzerimdeydi. "Güveninizin yersiz olmadığından emin olun."

Gölümsedim. "Karanlığın efendisi olan iki adama güvendidim, iki adamı *sevdim*," diye cevap verdim. "Acıların ve kayıpların en büyüğünü hissettim ve bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim. Herkes her an bir düşmana dönüşebilir. Güvenimin ne zaman ve nasıl kırılacağı konusunda endişelenmeme gerek yok, sadece kırılırsa nasıl tepki vereceğim."

Sigella kendini savunmayı umursamadan beni dışarı kadar takip etti.

Ona şöyle bir baktım. "Geri döndüğünüz için teşekkür ederim. Bunun özgürlüğünüzü etkilemesine üzüldüm." İnsanlar saçmaladığı için doğru olanı yapmak zorunda hissetmemekle ilgili söylediği onca şeyden sonra, bu duruşuna meydan okuduğunu görmek beni mutlu etmişti.

Bu konuda sinirlense bile.

"Bana henüz teşekkür etme." Sigella yanımdan geçip saçından küçük bir iğne çıkardı. Avucunun ortasına batırdı, sonra bana doğru döndü.

Avucuma sapladığında tısladım ve öfkeyle "Avucunu kullanırken çok daha dikkatli olmalıydın" dedim.

Kıkırdadı, sonra elimi tuttu, parmaklarımızı demir bir kavrayışla birbirine geçirdi. "Bırak ve yok ol."

Uyarılara gelince, bu oldukça açıktı.

CHAPTER 21

S Ben nefes nefese kalırken bile igella bizi ölçek alemine fırlattı. "Hey! Bunu nasıl bu kadar çabuk yaptın?" Büyümle bizi birbirimize bağlamama da gerek kalmadı.

"Fark eder mi?" Bana daha sıkı sarıldı. "Sihrini sakla Silver ve anneni bul."

Sanırım bunun gerçekten bir önemi yoktu - sadece diyarlara erişimin onun için çok daha kolay olması beni rahatsız ediyordu.

Sigella iç geçirdikten sonra, "Kendini ölçekler alemine nasıl soktuğunu senin gözlerinden gördüm," dedi. "Bunu daha hızlı yapabileceğimi düşündüm."

Ve doğru düşünmüştü.

Yuttuğum kalın sülük çayı çamurunun altına mümkün olduğunca çok şey gömerek büyümü sıkıştırdım. Yüzümü buruşturarak bir altın parıltısı aradım. Underhill'in nerede saklandığını gösterecek bir şey... saklanıyor muydu? Saklanıyor muydu? Onun bir korkak olduğunu hiç düşünmemiştim ama hasta bile olsam sevdiklerimi geride bırakmazdım.

Tek kolumla havada yüzerken Sigella'yı tutunduğumuz yerden Underhill'in üzerindeki alana doğru sürükledim. Oradaki renkler çizgiliydi

ama hiçbir kurdele bizi selamlamak ve öldürmek için yükselmedi.

Sanki bir esintinin içindeymiş gibi gökyüzünde neredeyse tembelce süzülüyorlardı.

Onları geçip Tepenin Altını temsil eden bölgenin derinliklerine doğru ilerledik. Her yer karanlıktı; bu diyara en son geldiğimden bile daha kötüydü.

Sigella, "Son derece sessiz davranıyorsun," dedi.

"Benimle birlikte olmaya ve düşüncelerimi duymamaya alışık değilsin." Sesimi alçak tuttum, altımızdaki siyah şeritlere dikkat ettim. Durup daha yakından bakma, şeritlerin içinde ne olduğunu görme dürtüsü çok güçlüydü.

Hayır. Hareket etmeye devam etmeliydim, yoksa sadece kendimi değil Sigella'yı ve dünyayı da sıkış olacaktım.

Birkaç dünya.

Mor denize yakındık, derin rengi Underhill'in çoğunun aksine hâlâ canlıydı. Mor denizi *sevmiyordum* bile, ama bölge karanlığa karşı güçlü duruyordu ve bu beni *sevindiriyordu*.

Bir altın parıltısı.

Rengin hayal ürünü olmadığından emin olmak için gözlerimi kısıtım. Altın ya da ona yakın bir şey miydi? Kehribar mı? Sarı mı? İnsan annesini simgeleyen tek saf altın kurdeleyi ararken gerçekten de kaç rengin altına *yakın* olduğunu fark ediyordu.

"İşte, sanırım," dedim. Altın *altındı* ama anılarımda olduğu gibi parlamıyordu.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Sigella tısladı. "Emin ol."

"Ben de yaklaşarak bunu yapıyorum," diye tıslayarak karşılık verdim.

Mor okyanusa gümüş sihirli bir olta attım ve hamağzı buldum. Ona sıkıca bağlandım ve ağırlığını ve boyutunu bir çapa olarak kullanarak bizi ölçek aleminden dışarı çektim.

Suya büyük bir gürültüyle daldık ve ben hamağı bulacak kadar derine daldım.

Ağızını açtı ve bana baloncuklar üfledi. "Merhaba bawwwwws" dediğine yemin edebilirim.

El salladıktan sonra yüzeye, sonra da Sigella'nın tamamen kuru bir şekilde durduğu kumlu kıyıya doğru yüzdüm. Yaşlı insanların yetenekleri vardı.

"İşte buradayız." Kaşlarını çatı. "Nerede o?"

Derin bir kahkaha ikimizi de döndürdü ve dünyam kendi ekseninde eğildi.

Andas büyük bir kayaya yaslanmış, bacaklarını öne doğru uzatmıştı. "Underhill için mi buradasın? Komikmiş. Ben de buradayım."

Onunla Sigella'nın arasına girip yayıma ve okuma uzandım, yavaşça kurdum, bu oku fırlattığımda sihirli bir şekilde hedefini bulacağını ve karşılığında benden bir bedel alacağını biliyordum. Öyle bir bedel ki -dengesiz olduğunu düşünürsek- ölümüm olabilirdi.

"Bu silahı biliyor musun?"

"Seelie ve Unseelie'nin anılarına erişimim var mı demek istiyorsunuz? Evet. Bu silah ıskalanacak bir silah değil." Gülümsemesi kibirliydi ve dizlerimin bağının çözülmesine neden olmasından nefret ediyordum. Ondan iğrenmem gerekirdi. Varlığımın her zerresiyle ondan nefret etmeliydim. Yine de yüzü çok tanıdıktı, gülümsemesindeki şeytani hava tamamen Cormac'a aitti ve o güzel, yeşil gözler Aaden'ındı.

İki erkeğimin bir kez daha hayatta olduğu fantezisinde boğuluyordum. Ona dokunma, rol yapma arzusu karşı konulmazdı.

Kollarım titredi.

"Beni vurmayacaksın," dedi. "Onları çok derinden sevdin. O kadar uzun süre sevgiye ve şefkate aç kaldınız ki, derinden, tamamen düştünüz.

Beni vurmak değerli sevgililerinizi vurmak anlamına gelir. Bunu yaparken muhtemelen siz de ölürsünüz." Sonra kaşlarını çattı.

"Onlar sen değilsin," diye fısıldadım, yalnız olmadığımızı unutarak. "Onlar gittiler, sen sadece ruhlarını ve bedenlerini çaldın. Hâlâ oradalar."

Sırtışı genişledi. "Gerçekten mi? Yoksa ruhları her zaman olması gerektiği gibi bütünüyle birbirine mi karıştı?" Bir elini uzattı ve parmak uçlarından sihir akmaya başladı. Yeşil, altın ve siyah. Üç renk, sadece siyah değil. Siyahtan nasıl kurtulacağımı bulamaz mıydım? Bu her şeyi çözmez miydi?

Yine de geçmişte gücümle siyah kurdeleleri patlatmış ve bunu yaparken köleleştirilmiş varlıkları küle çevirmiştim.

"Sen karanlıksın. Sen onlar değilsin." Sesimi fısıltının üzerine çıkaramadım.

"Ben Dengesizlik'im, evet. Kaderleri olmak için birleştiler." Gülümsemesi değişti ve gözleri benimkilere dikildi. "Belki benimle gelmek istersin? Birlikte yenilmez oluruz ve ben de yatak odamdaki varlığından keyif alırım. Hâlâ tadını alabiliyorum."

Sigella elini sırtıma koydu ve alçak sesle konuştu. "Sakin ol. Kalbini sana karşı kullanıyor."

Titriyordum ama oku indirmedim. "Seninle gelmiyorum, Andas."

Gözleri kapandı ve başını geriye eğdi, boğazı çalışıyordu. Bana tekrar baktığında gözleri kehribar rengine dönmüştü ve sesi kemiklerimde ve hayallerimde tanıdığım bir niteliğe bürünmüştü. "Silver. Bizimle gel. Sandığın kadar kötü değil."

Cormac'ın yankıları kalbimi sardı.

Tanidik sesi içime işledi ve tek hissedebildiğim iki adamımdı. Cormac. Aaden. Bağlandığım adamlar. İşte, yine,

sonsuz dek onlarla kaynaşmış olma hissiydi. Her zaman bağlı olduğumuz hissi. Sanki yüzyıllardır onların sevgilisiymişim gibi, onlar için şiddetle hissediyordum.

Geleceğimin onları içermesi gerekiyordu. Aksi takdirde, bir geleceğim olmazdı. Peki onların bu versiyonuyla ne yapmam gerekiyordu? Andas'ın onların anılarına erişimi vardı. Görünüşlerini değiştirmek basit bir fae büyüydü. Andas sadece benim zayıflığım için dua ediyor olabilirdi, ama yine de... bu Cormac da olabilirdi.

Cormac elini bana doğru uzattı, sesi bir şekilde kulağıma geliyordu. "Biz birlikte olmak için yaratılmışız ve bizimle savaşmak kaçınılmaz olanı değiştirmeyecek. Seni yakınımda tutmak istiyorum, Silver. Ellerimi vücudunda gezdirmek ve zevkten çılgılık atmanı sağlamak istiyorum. Sonsuza kadar her gece seni anlamsızca becermek istiyorum. Lütfen bu olasılığı elimden alma."

Sigella'nın tırnakları sırtıma saplandı ve beni transımdan kopardı. "Sana yalan söylüyor, Silver. Sana ne söylerse söylesin, kendi çıkarı için söylüyor. Benim Lugh'un beni tuzağa düşürmesine izin verdiğim gibi onun da seni tuzağa düşürmesine izin verme."

Sözleri, tırnaklarından daha çok işe yaradı.

Başımı salladım, gözlerim yaşlarla bulanıklaşmıştı. Onların arasından Cormac'ın kehribar gözlerinin ötesindeki Andas'ı görebiliyordum. Hesaplıyor ve gizleniyordu.

Adamlarıma bir daha asla sahip olamayacaktım. Ve bu ikimiz için de ölüm demekti. Arkadaşlarımı böyle bir tehlikede bırakamazdım.

Okun gitmesine izin verdim.

Okun doğru fırlamasının bedeli -ve benim olan adamları yaralamanın duygusal bedeli- beni yere düşen bir bedenin çarpması kadar sert vurdu. Kalbimin etrafında bir mengene vardı. Ne zaman atmayı bırakacaktı? Yakında, diye umdum. Yakında, sahilde cesetlerini görmeden önce.

"Demek aramızda savaş çıkacak."

Dizlerimin üzerine çöktüğüm yerden başımı kaldırdım.

Andas oku elinde tutuyordu. Silahın büyüsunü bir şekilde etkisiz hale getirerek okun kalbini delmesini engellemişti. "Yazık."

Yazık mı?

İçimi çatırdayan, yakıcı bir öfke kapladı ve ağzımdan taştı. "Sana asla boyun eğmeyeceğim. Sevdığım adamları öldürdün! Dünyamı yok ediyorsun. Evimi yok ediyorsun ve bana dokunmana izin vermeden önce seni bir balık gibi değer ve kemiklerini kürdana çeviririm."

Nefes nefese kalmıştım, hem haykırdığım kelimelerin verdiği efordan hem de ok ve yayı kullanmanın bedenime ödettiği bedelden -sadece hedefini vurmadığı için-. Bir kumar oynamış ve kaybetmişim.

"Seni şimdi alsaydım? O zaman ne yapardın?" Andas başını yana eğdi ve bana baktı. "Yapabilirim. Birkaç yüz yıl geçtikten sonra dokunuşumu arzulayacağına inanıyorum. Senin için yapabileceklerimi arzulayacaksın. Bunu zaten hissettin." Odak noktasını kalçalarımın üst kısımlarına indirirken dudakları kıvrıldı.

İçimde bir korku belirdi. Onun cinsel kazılarından değil. Ok ve yayla kendimi zayıflattığımı, çizdiği geleceğe karşı kendimi savunmasız bıraktığımı fark ettiğimde.

Kabul etmek için bahane aradığım
gelecek. Ona cevap veren ben değildim.

"Kızımı alamayacaksın."

Hepimiz dönüp Underhill'in siyah kum tepelerinin üzerine doğru adım attığını gördük. İnce bacaklarını, içbükey kalçalarını ve karnını, kaburga kemiklerini, göğsünü ve omuzlarını kumaştan delip geçerek görmemi sağlayan yarı saydam bir tül elbise giymişti. Yüzü hâlâ sarılıydı ve acaba birileri

bandajların altındaki çürüyen hasarı tahmin edebilirlerdi. Değilse bile ne kadar zayıf görüldüğünü görebilirlerdi. Neredeyse açlıktan ölmüş ve yaşamı tükenmiş.

"Ah, anne geldi." Andas duruşunu genişleterek ayağa kalktı. "Eğer kızı alamazsam, o zaman sen yaparsın."

O zayıftı. Onu yenebilmemiz için çok önemliydi. Ona zarar vermesine izin veremezdim.

Ama annem Underhill'di ve aldığı darbelere rağmen çok fazla enerjisi kalmıştı. Bir elini kaldırdı. "Burası benim ilk evim, Andas. Senin değil. Defol."

Gülümsemesi büküldü ve ardından arkasında bir geçit açılıp içeri itildiğinde düştü. Kayboluşunu bir öfke çılgılığı takip etti. Sonra dünya, kumların üzerindeki dalgaların sesi dışında sessizliğe büründü.

"Anne."

"Fazla vaktim yok kızım." Sonra benim çok istediğim bir şeyi yaptı. *tüm* hayatı boyunca. Bana elini uzattı.

Ona doğru koştum ve beni kollarının arasına aldı. Vücudu tahmin ettiğimden daha zayıftı. "Seni güvenli bir yere götürmeliyiz," diye mırıldandım. "Bir şifacı bul. Sana biraz yiyecek verin. Sonra dengesizlikle başa çıkabilirsin." Aldığı ismi söylemek istemedim.

İç çekti ve etrafımızdaki rüzgâr da onunla birlikte iç çeker gibi oldu. "Cevap o kadar basit değil kızım. Ben... Ben ölüyorum."

Yüzünün bandajla kaplı olmayan yarısına bakabilecek kadar geri çekildim. Söyleyebileceği hiçbir şey beni daha fazla sarsamazdı. Teni o kadar solgundu ki mavi bir renk vardı. Som altından bir göz bana bakıyordu. Bir elini saçıma götürdü. "Ve şimdi diyar da seninle birlikte değişiyor. Bu değişimi bir süre önce fark etti. Bak ben bile artık senin benimsediğin Dünya dilinde konuşuyorum."

Daha önce fark etmemiştim ama annem Underhill'de konuşmuyordu.
Bu bir ilkti. "Saçımın pek bir önemi yok-"

"Bir işaret," dedi. "İşaretlere bak kızım. Onlar senin etrafındadır."

Ellerimi kaldırmaya ve yüzüne dokunmaya cesaret ettim. "Anne. Bizimle olacaksın. *Benimle olacaksın*. Karanlıkla birlikte yüzleşeceğiz. Bunun anlamı bu. Underhill'e ihtiyacımız var."

Gülümsemesi yumuşak ve *hüzünlüydü*, daha önce onda hiç görmediğim bir ifadeydi. Elleriyle yüzümü kavradı. "Seni istediğin gibi sevemedim. İhtiyacın olan şekilde. Çünkü bir gün ne olacağını biliyordum. Yalnız kalacağını ve senin yolunda yürürken sana acı çektirmek zorunda kalacağımı biliyordum. Yalnız olmak için, diğerlerinin korktuğu bir güce sahip olmalısın. Doğru olanı yapmak için seçim yapmaya yetecek kadar iyilikle birlikte vahşetten doğan direnç. Dengeyi sağlamak için yapmak zorunda kaldığım her şey arasında bunu sana yapmak, kızım, en acı verici olanıydı."

Başımı sallıyordum ama o beni sabit tuttu.

"Bana veda etme, ölmüyorsun." Ona daha sıkı sarıldım. "Hayatımda sana hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı. Sevdiğim adamları kaybettim. Arkadaşlarım tehlikede. Fae dünyasının ve Underhill'in sana ihtiyacı var. Sen ölmüyorsun. Ölemezsin." Ve yine de sadece sonunda söyleyeceği sözleri söylüyordu.

Kendi rolü oynandığında. Aksi takdirde asla böyle sevgi dolu sözler söylemezdi. Onları şimdi söyledi çünkü bana bir daha asla ihanet etmeyecek ya da incitmeyecekti.

Gözleri kapandı ve artık iki gözü olup olmadığını merak ettim. "Vakit yaklaştı. Senin için sadece birkaç şeyim var kızım ve sonra ayrılmak zorundayım."

Bu nasıl olabilir ki?

Sonunda anneme kavuşmuştum. Onun sevgisine sahiptim. Şimdi onu kaybetmemek için her şeyi yapardım, tekrar acımasız ve mesafeli olması gerekse bile. "Underhill olmadan Fae'ler ne yapar? Sen büyümüzün, akıl sağlığımızın kaynağsın! Sen başlangıcımız ve sonumuzsun!" Ona bağıırıyordum, panik sesimi yükseltiyordu. Kendimi yine bir çocuk gibi hissediyordum, kalması için yalvarıyordum ama bu sefer ikinci bir şansın olmayacağını biliyordum. Hiç beklemediğim bir anda beni ziyaret etmeyecekti.

Ellerimin altında, sözlerinin gerçekliğini hissedebiliyordum. Biz orada dururken vücudu büzüşüyor, ölüyordu. Yakında geri kalanı da başının etrafındaki bandajların gizlediğiyle aynı olacaktı.

"Beni dinleyin ve iyi dinleyin."

Sesindeki güç Andas'ınkiyle eşleşiyordu. Sadece onunki beni korkutmuyordu.

"Karanlık artık kendi şeklini aldığına göre daha da güçleniyor, zayıflamıyor. Onunla yüzleştiginizde, öğrendiğiniz her şeyle ve içinizdeki tüm güçle bunu yapın. Sadece bu onu bitirebilir."

Gözlerimi ona diktim. "Kallık onu öldürdüğünü düşündü. Dengesizlik. Tek yaptığı onu sadece üç yıl yavaşlatmak oldu."

Başını öne eğdi. "Yanılmışım. Düşündüm ki... Gittiğimiz yolun doğru yol olduğuna *inandım*. Bazı şeyler benden de saklanabilir." Keskin bir nefes aldı. "Anahtar sensin Silver. Sen o kişisin. Çünkü o sevdiğin adamların ruhlarını taşıyor. Onlara ulaşmak için bir şansın var. Onlara ulaşırsan Dengesizliği durdurabilirler."

Bana bundan daha büyük bir hediye veremezdi.

Andas'ın peşinden gitmek için özlemini çektiğim bahane buydu. Sigella ve Underhill daha önce yanımda olmasaydı, onunla gitmeyeceğimi, karanlığın beni ele geçirmesine izin vermeyeceğimi ve söz verdiği her şeyi yapmayacağımı söyleyemezdim.

"Nasıl?" Ben sordum. "Onlara nasıl ulaşabilirim? A r t ı k şifreli mesajlar yok, bana başka bir zaman söyleyecekmişsin gibi davranmak yok."

Annem bakışlarımı tuttu ve onun küçüldüğünü gördüm.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Gücüm azalıyor."

Sol tarafımda bir kapı açıldı ve Kik'i görmeyi umarak döndüm. Andas dışarı çıktı ve bir kırbaç şaklaması havayı kirletti. Deri ve demir kırbaç annemin boynuna yerleşti ve sonra onu sürüklemeye başladı.

Uzakta.

"Hayır," diye bağırdım ve peşlerinden koşmaya başladım.

"Sadece birinize ihtiyacım var," dedi Andas, sanki bana çay içmeye geleceğini söylemiş gibi.

Dünya yavaşladı.

Ona sahip olamazdı ama az önce söylediklerine bakılırsa onu ben de öldüremezdim çünkü Aaden ve Cormac Dengesizlik'i içeriden öldürebilirlerdi. Ve eğer onu öldürebilirlerse, o zaman belki... *belki* tekrar birlikte olmanın bir yolunu bulabilirdik.

Bir ok başımın yanından geçip doğruca anneme doğru fırladı. Haykırdım ve ölümcül silaha uzandım, gümüş büyümü göndererek onu rotasından saptırdım.

Ama ok en koyu bordo renginin büyüyle güçlenmişti ve bu büyü okun ucunu sert ve hızlı bir şekilde Underhill'e doğru sürdü.

Doğruca anneme.

Bu ani değişim karşısında bir anlık şok bir sessizlik oldu. Benden. Andas'tan.

Annemden.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Underhill. "Benim için zevkti," diye yanıtladı Sigella.

Sigella. Bunu o yapmıştı. Ben tepki veremedim, Underhill'in durduğu yerde bir gök gürültüsü patladı. Patlama beni havaya fırlattı, kum tepelerini ve bulut ormanını aştım. Fırlatıldım ve sonra sadece diyarın kendisi olduğunu anlayabildiğim bir şey tarafından sihirli bir şekilde Ejderha Dağı'na çekildim.

Hızla yere çarptım, yuvarlandım, yuvarlandım ve durana kadar içgüdüsel olarak başımı sıkıca içeri soktum.

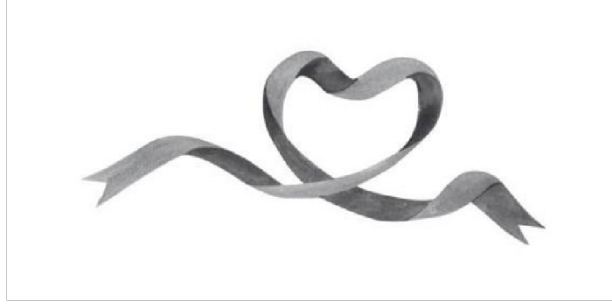
Kükürt ve alev kokusu taşıyan sıcak bir hava üzerime hücum etti.

Hareket etmedim. Yaşlı Piçin burnunun altına uzandım ve ağladım. Annem ölmüştü. Underhill gitmişti. Geleceğimiz karmakarışık. "Yalnızım," dedim kırık bir sesle.

Devasa pençelerin yanmış zemine attığı bir çizik ve ardından Underhill'deki en güçlü yaratık tarafından korunarak dikkatlice mağaraya çekildim.

"Yalnız değilsin, vahşi olan. Asla yalnız değilsin."

CHAPTER 22

Silver büyüsü derimin altında yandı.
Gözyaşlarım bitene kadar ağladım ve sonra Dragonsmount'un dik kiremitli dağ yamacına oturup boşluğa baktım.

Annem geri dönmemişti. Geri gelmeyecekti.

Sigella onu öldürmüştü, görünüşe göre onu Andas'la birlikte bekleyen kaderden kurtarmak için. Underhill ona teşekkür etmişti ama ben Sigella tarafından ihanete uğramış gibi hissediyordum. Annemi kurtarmaya çalışma şansım olmamıştı. Belki ona zamanında ulaşabilir ve onu iyileştirebilirdim. Sigella bunu benden aldı ve kadim fae artık mesafesini korumakla akıllılık ediyordu.

Parmaklarımı birinin boğazına dolamayı hiç bu kadar istememiştim.

Öfke, ruhumun derinliklerinde, içimde titreşti. İncitmek, öfkelenmek, öldürmek ve biraz daha incitmek istiyordum. Bu eşi benzeri görülmemiş öfke, son birkaç saat içinde sürekli olarak toplanan yaratıklarla konuşmak için aşağıdaki kömürleşmiş ormana inmemi engellemişti. Naga'lar aşağıdaydı. Alicornlar. Tarbeastler. Yırtıcılar ve avlar birlikte yürüyordu, hiçbiri kaçmıyor ve hiçbiri saldırmıyordu.

Annemin öldüğünü hissedebiliyorlardı. Teselli edici sözler istediler ve ben de bu sözleri söylemem için *beni* Underhill'in çocuğu olarak seçtikleri için saçımı başımı yolmak istedim.

Onlar için hiçbir şeyim yoktu. Umut mesajı yok.

Umut, bir çıkış yolu bulmaya karar vermiş olan içimdeki öfkenin etrafına sığmıyordu. Andas'ı alaşağı edecek kadar güçlü değildim. Aaden ve Cormac'ın onu içeriden nasıl yok edeceklerine dair en ufak bir fikrim yoktu. Sluagh'ı yenmenin yolunu bulduğuma inanıyordum ve içimdeki öfke pervasızca bir şey yapmam için bana yalvarıyordu. Sluagh'ı öldürmek karanlığın efendisini zayıflatabilirdi. Bu annemin ölümünün intikamıydı. İmkânsız bir savaşta, bu benim Dengesizliğe karşı seçtiğim isyan ve büyük olasılıkla seçtiğim sondu.

İçimdeki her şey acıyordu.

Bir insan ne kadar acıya dayanabilir? Doğuştan gelen direnç ne olursa olsun.

Ayağa kalktım ve Yaşlı Piç başını kaldırdı. "Diyar için yeni bir yol mu seçildi?"

Cevabımı beklerken göğsü gümbürdedi. "Yeni bir yol mu? Neden bunu seçeyim ki?"

"Yaratıklarınızın yönlendirilmeye ihtiyacı var." Onu tanıdığımdan beri ilk kez kafası karışmış gibi görünüyordu.

Benim sorunum değil. Yine de öfkeme rağmen, onları karanlığın kölesi olmaktan kurtarabilecek şeyi aktarmadığım için pişman olacağımı biliyordum. "Herkes ya burada ya da Mor Deniz'de kamp kurmaları için haber salın." Bunlar Andas'ın gücünden en az etkilenen iki bölgeydi.

Yaşlı Piç başını eğdi. "Yapılacak, Underhill'in Hanımı."

Underhill diye bir şey yok. "Sadece Silver. Annem öldü."

Gümüş ismine uzun süredir sahip değildim ama bu isim güzel anılardan doğmuştu ve adamlarımın dönüştüğü şey yüzünden bu anıları azaltmama gerek yoktu. Bunun yerine onları el üstünde tutabilirdim.

Adım, bir saniye içinde ne kadar neşeli ve bir saniye sonra ne kadar yıkılmış hissedebileceğimin bir hatırlatıcısı olacaktı.

Yaşlı Piç başını eğdi. "Uygun bir isim. Annenin gücü azaldıkça, seninki güçlendi. Artık altının çocuğu değilsin, burası da artık altın bir hanımın diyarı değil. Sen gümüş bir diyarın sahibesisin, bizim sahibemiz. Yaratıklarınızın artık nasıl sizin gibi konuştuğuna bakın. Bazılarımızın rengi değişti."

Orry gibi.

Başımı salladım. Kesinlikle buranın sahibi değildim. Yaratıklarına liderlik etmesi gereken kadının kızıyıldım. En fazla, sadece onun kızı olduğum için bir çeşit naıptım. Başka bir *gerçek* Underhill ortaya çıktığında -ya da kendisi-memnuniyetle kenara çekilirdim.

Ama Yaşlı Piç'in bazı sözleri fark ettiğim şeylere bir açıklama getiriyordu. Orlaith'in rengi bir süre önce değişmeye başlamıştı. Benim saçım da aynısını yaptı. Annem Dünya'nın konuşmasının değiştiğine işaret etmişti ve şimdi ejderha da buna işaret etmişti, aşağıdaki fae'lerden etrafımızdaki her şeyi duyabiliyordum.

Söylediklerinin geri kalanı imkânsızdı.

Ben annem kadar güçlü olabilir miyim? Hiç şansın yok.

Ellerimi esnetmişim. Savaşmaya hazırdım. Şu anda tüm diyarları inşa edebilecek güçte hissediyordum. Öfke, zararına olacak kadar hafife aldığım bir şeydi ve gücümü artırdığını hissedebiliyordum. "Gökkuşağı sürüsünü gördün mü?" diye sordum.

Ejderha mırıldandı ve dağın yamacından aşağı baktı. "Tüneyebilecekleri bir ağaç yok. Yerde ya da belki de katran canavarlarının üzerinde olacaklar."

"Teşekkür ederim, yaşlı ejderha."

"Benim için onurdur, Hanımefendi. Gümüş."

Yaratık denizini taramaya zahmet etmeden kiremitli yamaçtan aşağı inmeye başladım. Aradığım kuşlar çiçek yaprakları kadar küçüktü, tırnaklarımın ucundan daha büyük değillerdi. Toplu halde uçarken yarattıkları minyatür gökkuşağı fırtınasını aramak çok daha kolaydı. *Ya da* benim tercih ettiğim yöntem olan dinlemek.

Yaratık denizi sakinleşmişti ama binlercesi toplanmıştı. Hışırdadılar, tepindiler, anırdılar ve homurdandılar. Bazıları kükredi ve ıslık çaldı. Hiçbir şey bir gökkuşağı sürüsünün sesini taklit edemez ya da maskeleyemezdi. Başımı tiz bir çağrıya doğru çevirdim.

Onu bir başkası izledi. Tiz sesler, kuşların minik boyutlarına meydan okuyan üst üste binen bir şarkıyla havada yükseldi.

Yanımdan geçtiğim yaratıklara başımı sallayarak sese doğru ilerledim. Bir katran arısı beni incelemek için koca kafasını salladı. Sırtından fişkırان çiçek yaprakları sürüyü bulduğumu haber veriyordu. "Değerli sürümüz, sizinle konuşabilir miyim?"

Kraliyet mavisı küçük bir kuş ailesinden ayrılarak katran canavarının gözlerinin arasında durdu. "Underhill'in Hanımı," diye cıvıldadı.

Sadece Silver. Kuşu yüksek sesle düzeltmeye zahmet etmedim. "Yardıminızı isteyecektim." Nefes aldım, sürü liderini ölüme yakın bir görevin iyi bir fikir olduğuna ikna etmeye hazırdım.

Kanatlarını açtı ve başını eğdi. "Sende. Onur duydum." Gözlerimi kırptım. "Öylece mi?"

Katran canavarı kahkahalarla güldü.

Lider göğsünü kabarttı. Ya da ben öyle sanıyordum. Cüssesinden anlamak zor. "Benim sürüm senin süründür. Ne zaman gidiyoruz?"

İçimdeki öfke sanki sonsuza kadar yanacakmış gibi hissediyordum ama bu intikamımı almak için sonsuza *kadar beklemek* istediğim anlamına gelmiyordu. Son bir yumruk atmak için. "Yakında. Bana bir dakika ver."

Arkamı dönerek daha özel bir yer aradım. Ki böyle bir şey olmayacaktı. Çömelip gözlerimi kapattım.

Fae'leri oraya göndermeden önce mor denizin güvenli olduğundan emin olmalıydım. Dragonsmount su yaratıklarını barındıramazdı, ancak Andas son birkaç saattir meşgulse yeterli olabilecek başka su rezervuarları vardı. Hızlı bir bakış. Sadece saniyeler. Ribbonsville'e girme riski buna değirdi.

Ölçek alemine gümüş bir çizgi uzattım ve çektim. Kulaklarımdan her zamanki gibi dünyalar akıyordu ama birkaç saniye sonra gözlerimi açtığımda kendimi milyonlarca kurdelenin üzerinde süzülürken buldum.

Birdenbire bir çizme belirdi ve yüzüme çarptı.

Yine Underhill'de, yanmış zeminde geriye doğru kaydım.

Yaratıklar bana takılmamak için geri sıçradılar.

Ağzımı dolduran pas tadıyla durdum.

Andas'ın soğuk kahkahası sadece benim duymam için kulaklarımda çınladı. *Ölçek diyarı benim, Underhill.*

Lanet olsun. Son başlamıştı. Dengenin ve dengesizliğin sayıldığı ve tartışıldığı yeri ele geçirmişti. Bu hiç iyi değildi.

Ayaklarımda üzerinde yuvarlanarak kan akan burnumu sildim. Yüzüme tekme atmıştı. Eğer sluagh'tan sağ çıkarsam, Andas'tan bir parça koparmak için elimden geleni yapacaktım.

Gökkuşığı sürüsüne doğru topallayarak giderken çevredeki yaratıklar birbirlerine bakıştılar ve burnuma gümüş büyü yaparak onu tekrar hizaya getirip kıkırdak ve kemiği iyileştirdiler.

"Artık hazırım," diye homurdandım lidere. "Dünya âlemine gitmeliyiz."

Etrafımdaki yaratıklara baktım, her kelimemi bekliyorlardı. Saygı duydukları, aynı derecede korktukları ve taptıkları bir hükümdarın kızı olarak benim konuşmamı bekliyorlardı. Belki de herkesten çok benim konuşmaya hakkım vardı. Belki de bu yüzden başka kimse konuşmuyordu?

Yaratıklarınızın yönlendirilmeye ihtiyacı var.

Olduğuma inandıkları kişi değildim. Bunu zamanla anlayacaklardı. Şimdilik, Yaşlı Piç haklıydı. Odaklanmaya ihtiyaçları vardı.

Çenemi eğdim. "Emirleri kadim ejderhaya bıraktım. Yaşam düzeninizi burada ya da Mor Deniz'de kurabilirsiniz. Hiçbir şey için bu bölgelerin dışına çıkmayın. Güvenli değil ve karanlığın içinde kaybolursunuz."

"Nereye gideceksin?" diye seslendi bir yaratık. "Karanlığın hizmetkârını öldürmeye."

En yakınımnda duranlardan hayranlık dolu mırıltılar yükseldi. Sözlerim geri taşındı ve ruhlarındaki değişim neredeyse hissediliyordu.

Ben sandığınız kişi değilim. Yine de istediklerine inanabilirlerdi. Umutlarını ve hayallerini bana bağlamamaları gerektiğini yakında öğrenecekler.

Gökkuşığı sürüsünün liderine döndüm.

Gözlerini kısarak muhtemelen kanla kaplı olan yüzüme baktı, ama bariz olandan bahsetmeyi daha iyi buldu. Kendine özgü tiz sesi duyuldu ve sürü hep birlikte döndü.

Diğerleri çok renkli güzel sürüleriyle uçmaya başladı. Daha hızlı ve daha hızlı ve bulanıklaştıklarında, liderin göğsüne bir ışın gibi ateş etmek için uyarıda bulunmadan yörüngeyi değiştirdiler.

Dönüştü.

Onları sık sık çiçek yaprakları olarak düşünmüştüm ve bir çiçek oluşturmaları bana doğru gelmişti - özümle tam olarak eşleşen gümüş rengi bir çiçek. Uzun, parlayan sapı parmaklarımın arasında nazikçe tuttum, zihnimde titreşen öfkeye rağmen gümüş yaprakların karmaşık üst üste binişine hayret ettim.

Sürü elimdeydi. Kalbimde
öfke vardı.

Büyülü ipimi ileri atarak Alaska sarayına bağladım ve çektim.

Gıcırdayan bir çığlık bu sefer benim 'sıcak fae karşılamam' oldu. Orry bana doğru fırladı, boynuma sarıldı ve ben de onun yumuşak sırtını okşadım. "Neredeydin? En kötüsünü ve en iyisini düşündüm. Sonra yine en kötüsünü." Masanın üzerinde durmak için çırpındı ve bana baktı. "Onu buldun mu?"

Sesimi sıradan tuttum. "Underhill öldü. Sigella onu öldürdü. Andas beni ölçek aleminin dışına kilitledi. Fae aleminin yaratıkları güvenli bölgelerde toplanıyor, ama yakında karanlık tarafından ele geçirilecekler. Biz de öyle. Diyarlar, onları yönetecek bir denge varlığından yoksun ve bu olmadan, yakında dengesizlik bin yıldır hüküm sürmediği gibi hüküm sürecek."

Sinirli bir şekilde kıkırdadı. "Hepsi bu mu?"

Gözleri geri yuvarlandı ve Orry bayıldı, kösele gibi bir yığın haline geldi. Kaşlarımı çatarak ona baktım ve rengini ilk kez fark ettim. Saf gümüş. Yarasayı kucağıma alıp yatağın üzerine koydum ve balkona doğru yürüdüm. Tiz bir ses

Dudaklarımda ıslık çalmaya devam ettim ama aşağıdaki tarlada iki tanıdık şekli görünce ıslığı geri aldım.

Peggy ve Kik.

Omuz omuzaydılar, başları birbirine eğikti.

Bu huzurlu aşkı bölemezdim. Bu arada uyarmam gereken başka insanlar, harekete geçirmem gereken ordular vardı.

Vedalaşmak için.

Başım dönmeye başladı ve dik durabilmek için korkuluklara tutundum. Zihnimde, saraydan Peggy ve Kik'e doğru uzanan iki parıltılı arnavut kaldırımı yol belirdi ama uzakta sadece bir yolun devam ettiğini görebiliyordum.

Dudaklarım kıvrıldı.

Aşağıdaki tarlada Kik, Peggy'nin yoluna girdi ve Peggy onu kovmadı.

"Mutluluğu ve huzuru bir arada bulmanız dileğiyle," diye fısıldadım. Her dakika son dakikamız olabilecekken hiçbir sevdiğimin bir dakikasını bile yalnız geçirmesini istemiyordum. Kik ve Peggy belki şu anda bunu bilmiyorlardı ama yolları birleşmek üzereydi. Birlikte olacaklardı.

Parke taşları görüş alanımdan kayboldu ve baş dönmesi de onlarla birlikte geri çekildi. Bu benim için bir ilkti ve sallanan kurdeleler ve çay içen kadim varlıklarla birlikte lanet listeye katılabilirdi.

Korkuluktan fırladım. "Kraliçe nerede?" Mavi üniformalı bir fae'ye ters ters baktım.

Bir parmağını kulağına götürüp dinledi. "Mutfak, Leydi Silver."

Hışımla çıktım ve Fae'nin "Leydi Silver, geliyor. Kod 10-2-8."

Oraya gittiğimde mutfak hareketliydi. Buhar, ıslık ve tencerelerdeki kapakların çınlaması. Kraliçe bir çorbanın tadına bakıyordu ama beni görünce kaşığı havada tutarak durakladı.

"Mutfağı boşaltın," dedim ona.

Yüzümü inceledi ve emrimden sonra oluşan sessizlikte "Mutfağı derhal boşaltın" dedi.

"Kraliçe Sümbül," dedi zayıf bir adam bana bakarak. "Ördek pâté en croûte..."

"Şimdi, Mythas."

Şefler düzenli ve küskün bir şekilde dışarı çıktılar, bakışlarını ve kaşlarını bana doğru fırlattılar.

Hyacinth'le konuştum, "Underhill öldü. Andas kantar alemini güvence altına aldı. Sluagh'ın hapishane diyarında çoktan bir dayanağı vardı. Sıradaki Underhill olacak. Dünya sonra. Kuşatma çoktan başlamış olabilir." Ölçek diyarına erişimim olmadığı için bir şey söyleyemedim.

Yüz ifadesi düştü. Çaresizlik yüzüne kazındı ve kraliçe yakındaki bir banka dönerek kolları dik ve yumrukları kapalı bir şekilde oturdu. "Hayır," diye nefes aldı. "Bunun olmaması gerekiyordu." Birkaç kez nefes aldı. "Silver, iyi misin? Annen-"

"Keder hiçbir şeyi değiştirmez." Onu öldüren kadının sözlerini ödünç aldım. "Bazı varlıklar yas tutma lüksüne sahip değildir. Ben onlardan biriyim, sen de ötekisin."

Yanık yüzü sertleşti. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Ben Sluagh'la savaşmaya gidiyorum. Fae saraylarının ordularını toplamalı, sarayları ve kaleyi misafir akını için hazırlamalısın."

Dudaklarını büzdü. "Misafir mi?"

Mor denizde tehlike olup olmadığını kontrol etme fırsatım olmamıştı. "Underhill'deki yaratıklar burayı boşaltmalı. Yaklaşan savaş göz önüne alındığında sayımızı bölmek mantıklı değil. Burada onlar için yer açmalıyız."

Cinth'in geniş göğsü yükseldi. "Fae sayısı oldukça kısıtlı. Eğer insanlar toplandığımızı fark ederse, bu başımıza ikinci bir savaş açabilir."

İnsanlar hakkında çok az şey biliyordum, kraliçeye bu konuda yardım edecek kadar bile değil. "O zaman fark edilmeyin. Kallik'e söyle, yaratıkların buraya gelmesi için bir portal açmadan önce dört günden fazla zaman geçmesin." Bu, mevcut döviz kuruna göre Underhill'de bir ay demekti ve bu bile orada ne kadar dayanabileceklerinin sınırlarını zorluyordu.

Omuzlarını kavradım. "Onların karanlığa gömülmesine izin vermeyeceğine söz ver Cinth. *Söz ver bana.*"

Gözleri kocaman açılmıştı. "Bunu gerçekleştireceğim.

Yemin ederim." Başımı salladım ve gitmek için döndüm.

"Ama sen burada olmayacak mısın?" diye fısıldadı. "Yaratıkların yerleşmesine yardım etmek için. Sana ihtiyaçları olacak. Geri dönmene ihtiyacımız var."

"Eğer burada olabilirsem, olacağım. Olmazsam, sonum gelmeden önce hepinize hayatta kalma şansı vermek için elimden geldiğince çok karanlığı yok edeceğim."

Cinth alçak bir sesle, "O halde desteğimizle ve dönüşünüz için en içten dileklerimizle gidin," dedi. "Siz olmadan, korkarım Underhill ve Earth'ün birleşik orduları bile Dengesizlik'e karşı bir şey yapamaz."

Cevap vermeden saraydan çıkıp tarlalara doğru yürüdüm. Bir meşe ağacının yanında Peggy'nin yattığını gördüm. Kik onun yanında yatıyordu. Beni fark etti ve yanına gitmek için ayağa kalkmadan önce ona bir şeyler fısıldadı.

Alacakaranlığın yumuşak ışığı en iyi arkadaşımın omuzlarına oturmuştu. Neşe ona çok yakışıyordu. Bu manzara bana derinlerde bir yerde gömülü bir kalbim olduğunu hatırlattı. "Her şey yolunda mı?"

Dökülmemiş gözyaşları gözlerini nemlendirdi. Rahatlamış Peggy'ye bakmak için başını geriye doğru salladı. "Her şey yolunda. Buna inanamıyorum, ufaklık. O benim." Sözlerini derin bir memnuniyet dolduruyordu. Belli ki yakınlaşmışlardı ama Kik ayrıntılara girmedi ve benim de içimde her zamanki tiksintinin zerresi yoktu. Peggy ile paylaştıkları şey, dış dünyaya imkânsız görünse bile çok güzel olacaktı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Sluagh'ın misafirliği fazla uzadı."

Peggy'ye bakmak için başını geriye doğru salladı. O da onu dinliyordu ve ayağa kalkarak bize katıldı.

Kik burnunu ona yasladı. "Gitmeliyim."

"Biliyorum, aşkım. Ve onu ikinizi de koruyacak bir şeyle göndermeliyim." Ondan ayrıldı ve burnunu elime dayadı. Avucumun içine bir ağırlık düştü ve başımı sallayıp hediyesini kemerime sokmadan önce bana verdiği şeye baktım.

"Teşekkür ederim," dedim ona usulca.

Peggy iç çekti. "Kimsenin yapamadığını yaptığın için teşekkür ederim genç adam. Keşke yükünüzün bir kısmını hafifletebilseydim."

Kik ve ben tarlaların arasında yürüdük. Etrafımızdaki sessizlik fırtına öncesi sessizlik gibiydi. Kara kelp kardeşinin yanında yürüyen genç bir kadın gibi davranabilirdim. Bunun böyle olmasını ne kadar isterdim. Yine de kemerime sıkıştırdığım parlayan gümüş çiçek gerçekliği unutmama izin vermiyordu.

"Bırakmamı ister misin?"

Bir elimi yelesine koydum ve oradaki buz sarkıtlarını okşadım. "Beni taşıyacağına daha fazla güvendiğim kimse yok."

"İyi, yoksa bir sorunumuz olurdu."

Sertçe yutkundum. "Annem öldü, Kik."

Dondu kaldı. En iyi arkadaşımın bakışlarına baktığımda onun binlerce yıllık hayatının bana baktığını hissettiğim pek sık olmazdı ama bu öyle bir andı. "İntikam o zaman, öyle mi?"

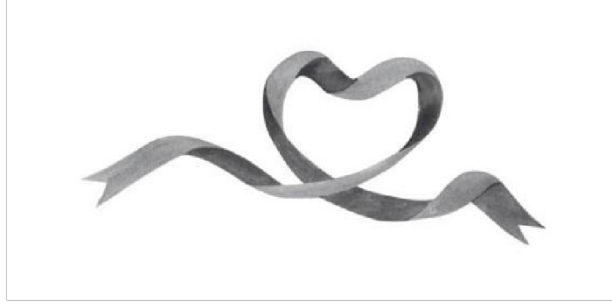
Kik anlıyor.

"Andas güçlü olabilir," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. "Ama uşağının kaybını hissedecek. Bundan emin olacağım."

Kik burnunu omzuma çarptı. "İşte benim belalı orospu çocuğum. Kalk bakalım. Hadi gidip boku yiyelim."

OceanofPDF.com

CHAPTER 23

Kik, Alaska toprak diyarında Seelie ve Unseelie sarayları arasında akan nehrin kenarında benimle birlikte durdu. Köprü Önümüzde taş vardı, katı ve kımıldamaz.

"Muhakemeni sorgulamak gibi olmasın evlat. Ama burada tam olarak ne yapıyoruz?" Burnuyla bana vurdu. "Demek istediğim, hepimiz savaş için ateşlendik, sonra parkta lanet bir yürüyüşe çıktık."

Başka zaman olsa gülerdim. Boynuna dokundum. Sanki içimde başka bir ses, başka bir insan varmış gibi hissettim. Sanki Sigella tekrar evime yerleşmişti. Emin olmamam gereken şeyler hakkında emindim. "Su üzerinde bir köprü kullanarak bir yerden başka bir yere kolaylıkla geçebiliriz. Yapmamız gereken bir yolculuk var, Kik. Ve bunu yapacağımız yer de burası."

Homurdandı. "Annen gibi konuşuyorsun."

Gözlerimi kapattım ve planımı düşündüm. Gökkuşağı sürüsünü tutan saplı çiçeği kemerimin halkasından kopardım. Böcekleri oburca yiyorlardı. Sluagh'ın ilk gücünü nereden aldığı konusunda haklı olduğum sürece, onu yenebilmeleri gerekirdi. Birkaç şey vardı

planımda yanlışlık olabilir. Birincisi, tamamen yanılıyor olabilirim. İkincisi, Sigella'nın bana verdiği bilgilere göre hareket ediyordum ve annemi o öldürmüştü, yani...

İçimi bir belirsizlik kapladı ve başımı salladım. Bunun işe yarayacağına inanmak zorundaydım. İşaretler oradaydı - yaz havası rahatsız edici sineklerden, sivrisineklerden, eşek arılarından, at sineklerinden arınmıştı. Kraliçe Sümbül, elçilerinin insan bağlantıları arasında da bu fenomenden söz edildiğini duyduklarından bahsetmişti. Hiç böcek bulunamamıştı. Yuva yok, leş yok. Şaşkınlıklarını sadece aynı olayın fae aleminde ne kadar sıra dışı olacağına bağlayabilirdim. İşlerin normal seyrinde böyle bir şey asla olmazdı. Korkularım biraz yatışmıştı ama yine de endişeliydim. Öfke ve intikam ateşi yerini içime kadar işleyen bir korkuya bırakmıştı.

Eğer başarısız olursam, tüm sevdiklerim yok olacaktı.

Baskı yok, hiç baskı yok. Nefes alıp kendimi dengeledim. "Kik, sürüyü serbest bırakmak için sluagh'a yeterince yaklaşmalıyız. Eğer onları çok erken bırakırsak, çılgık atan gölgeleriyle onları gökyüzünden düşürecektir."

Sap elimde titredi ve kulağıma minik bir ses geldi. "*Korkmuyoruz.*"

Gülümsedim. "Öyle olmadığınızı biliyorum, benim sadık dostlarım. Ama ben onun kazandığını düşünmesini istiyorum. Gardının düşmesi gerekiyor, böylece sizin geldiğinizi göremeyecek." Saplı çiçeği kemerimin halkasına geri soktum.

Lugh'un kalkanı yine bende idi ama bu karşılaşma sırasında onu kullanmak için farklı bir planım vardı. Diğer silahlarıma gelince, her zamanki hançerlerimi kılıflarına yerleştirdim ve büyüye yay ve oku geride bırakmayı tercih ettim. Silahın gerektirdiği maliyet beni çok fazla zayıflatacaktı ve Andas'a karşı etkisiz olduğu kanıtlanmıştı. İçimden bir ses, bu silahın annemden doğduğunu söylüyordu.

ve bu nedenle artık o kadar etkili değildi - ya da belki de artık... gittiğine göre hiç değildi.

Daha basit bir yayım ve okum vardı, bulut ormanından gelen ağaçtan yapılmış bir ok. Yay eski ve kırılgan görünüyordu, şüphesiz bu yüzden diğerleri onu saray cephaneliğinin uzak köşesinde bırakmıştı. Yine de okların uçları en saf demirden dövülmüştü ve tam olarak anlayamadığım ölümcül bir karışıma batırılmıştı. Silah güçlüydü ama önceki yayımın seviyesine yakın bir yerde değildi. Ayrıca bu yay, lanet şeyi ateşlediğimde beni zayıflatmıyordu.

Bunu bir zafer olarak değerlendirdim.

Bir portal açıldı ve Kahin diğer tarafta, kamarasının dışında dururken görüldü. Portaldan içeri uzandı ve ben de hiç düşünmeden elindeki çantayı aldım.

"Sluagh için," dedi ve sonra tekrar gitti.

Tamam o zaman.

Kik havayı kokladı. "Gavala kökü," dedi burnu seğirerek. "Güçlü ama ne yapacağı belli olmaz. Alerjim var. Muhtemelen Kallik bu yüzden sana verdi. Kaltak."

Kallik'in gözleri akmayan yaşlarla dolmuştu ve annemle ilgili taziyelerini kendine saklamasını takdir ettim. Sadece öfke ve şiddet hissetmek istiyordum, daha fazla keder değil. Her zaman çok fazla.

Uzattığı çantaya baktım. "Tahmin edilemez bir şey istemiyorum." Kallik bana yardım edeceği kadar köstek de olabilecek bir şey vermezdi elbette. Sesindeki kalp kırıklığı annemin kaybından kaynaklanıyordu. Benim kaybım için de kalp kırıklığı. Şu anda bana karşı çalışmazdı.

"Sluagh'ı yavaşlatacaktır," dedi. "Öngörülemezlik, onu ne kadar yavaşlatacağını bilmemektir."

Düşmanıma karşı alabileceğimi alırdım.

İçimi çektim.

"Yarasa kız için hâlâ kendini kötü hissediyor musun?" diye sordu. "Evet." Gelmem için bana yalvarmıştı.

Ben savaşçı değilim, Silver. Ama senin yanında olmalıyım. Yardım etmek zorundayım.

Onu boynumdan çekip almak zorunda kalmıştım ama yine de zihnimi ve amacımı yeniden netleştirmemi sağlayacak kadar öfkemi dindiren kişi o olmuştu. Onun sözleri kalbimdeki bazı kırgınlıkları yatıştırmış ve bunu atlatmam *gerektiğini* anlamamı sağlamıştı. Hepimiz için.

"Kendini daha fazla kötü hissetmene gerek yok," dedi homurdanarak. "O burada."

Kanat çırpışları dikkatimi çekti. Yan tarafa baktığımda Orry'nin ağaçtan ağaca koşarak bizi takip ettiğini gördüm.

"Orlaith," diye seslendim. "Dışarı çık. Orada olduğunu biliyoruz."

Çırpınmadan önce birkaç saniye bekledi. Kelimeler ağzından döküldü. "Seninle gelmeliyim. Sana hediye edildiğimde, bu yolculukta senin arkadaşın ve yoldaşın olmanın kolay olmayacağını biliyordum. Seninle birlikte savaşa gireceğim konusunda uyarılmıştım. Sen benim en yakın arkadaşımsın ve geride kalmaya dayanamam."

"Orry, bu çok tehlikeli. Hayatını bu şekilde riske atmak istemiyorum." Ona daha önce söylemediğim bir şey değildi.

Gümüş rengi yüzü sertleşti. "Bu canavarla tek başına yüzleşmene izin vermeyeceğim. Seninleyim Silver. Sonuna kadar, ne şekilde olursa olsun. Geliyorum ve bu son."

Kaşlarım kalktı. "Dengesizliği durdurmak için hayatta kalmalıyız. Geri dönmeyi planlıyorum." "O zaman ben de seninle döneceğim," dedi inatla.

"Ben sonuna kadar varım, bir, iki, ve üç."

"Her seferinde bir ding dong," diye mırıldandı Kik.

Eğer Orry'ye bir şey olursa, benim işim biterdi. Çok fazla insan kaybetmişim. "Gelebilirsin," dedim ona. "Umarım pişman olacak kadar yaşamam."

"Yapmayacaksın," diye bağırdı. "Söz veriyorum."

Kik homurdandı. "Sluagh'a nasıl gideceğiz?"

Yavaş bir nefes aldım. "Kancalarımı ona takacağım ve onu bize doğru sürükleyeceğim." Kik'in çenesi düştü. "Rawmouth'a yaptığın gibi mi?"

Başımı salladım. "Eğer bir hamağzı okyanustan çıkarabilirsem, kancalarımı sluagh'a takıp onu bana getirebilirim. İçtiğim sülük çayı bizi birbirimize bağlamaya yardımcı olacaktır."

Kik etrafına bakındı. "Onu Alaska mahkemesine götürmenin iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun? Ben de istiyorum. Bu cun-"

"Bizi insan aleminde boş bir yere götür. Buradan uzak bir yere." Boynunu okşadım ve sırtına zıpladım. Orry her zamanki yerinde boynuma sarıldı.

Homurdandı. "Benim seçmemi mi istiyorsun? Neden Underhill'de bir yer olmasın?"

Bacaklarımı onun etrafında sıktım. "İyi seçim yapacağına güveniyorum ve bunu riske atmayacağız çünkü bu tam da Sluagh'ın bekleyeceği şey. Bu diyara daha kolay gelecektir, o yüzden buradan başlayacağız. Sana söylediğimde bizi Dragonsmount'a götür."

Kik omzunun üzerinden bana baktı. "Yaşlı Piç'in ona saldırmasına izin mi vereceksin?"

Gülümsedim ama kenarları sertti. "Belki de."

Underhill'in diğer yaratıkları da cezayı hak ediyordu.

Kik bir arka ayağını yere vurdu ve kuyruğunu salladı. "Hmm. Bir yer vardı... evet, orası iş görürdü. Büyük geniş düzlükler, insan yok. Kuzeyde, burası gibi. Büyük bir düşmanın sonunu getirmeye layık özel bir yer."

Ön ayağıyla bir pençe attı ve bir kapı açıldı. İçeri girdik ve umduğum kadar çorak bir yerle karşılaştım. Rengini kaybetmiş uzun ölü otlar görüş alanımızda dalgalanıyordu. Dağlar uzakta gökyüzüne uzanıyordu. Havadaki ısırlık keskin ama taze ve temizdi. "Burası senin için ne ifade ediyor?" Kik'e sordum.

"Sana bahsettiğim doğum yerim," diye cevap verdi.

Uzaktaki bir kurdun uluması beni etrafımda döndürdü.

"Burada bir sürü kurt var evlat. Bu o değil." Kik'in sırtından kaydım. "İşte gidiyoruz."

Gümüş büyümü dışa doğru sararak kendi etrafında ilmekledim ve kalın örgülü bir hat oluşturdum. Yapabildiğim kadar güçlü olana kadar yüzlerce ipi tekrar tekrar ördüm. Onu dikkatlice bir kanca haline getirdikten sonra açık mor kanla dolu bir şişe çıkardım ve kancaya taktım. Mor kan büyümün ipliklerine battı.

"Bu da nereden çıktı?" Kik kokladı. "Çok güzel kokuyor."

"Peggy'nin kanı," dedim. "Ayrılmadan önce bana verdi. O tanıdığım en yeni aşık kadın ve hissettiği şey çok güçlü. Umarım Sluagh buna karşı koyamaz."

Övündü ve homurdandı. "Aşık olduğu kişi benim."

Orry güldü ve onun sözlerini papağan gibi tekrarladı. "Tabii ki öyle, seni dingil."

Parmağımı kancanın ucundan deldim ve kendi kanımın da aşağı akmasına izin verdim.

Yemi daha cazip hale getiremezdim.

Gözlerimi kapattım ve ne renkleri, ne sesleri, ne de bir şeyleri hissetmeyi düşündüm. Yanlışlıkla Ribbonsville'e adım atıp suratıma bir çizme daha yemek istemiyordum.

Duygularımı içime çevirdim. Onun kötülüğünden bir parça hâlâ içimdeydi. Sülük çamurunu bulmak zor olmadı. Karnımın dibinde bekliyordu. Yüzümü buruşturarak kendimi şeytana bağladım.

Bu bağlantıyı sağ kolumun etrafına dolayarak kancayı daha geniş ve daha geniş kavisler çizerek salladım. Salınımın en yüksek noktasında bıraktım ve kanca alemler arasında kayarak kayboldu, onu bağladığım varlığı aradı. Gümüş misina uzadı, uzadı, uzadı ve sonra yavaşladı. Sürükleniyordu. Gözlerimi tekrar kapattım ve misinanın elimde gevşediğini hissettim. Sluagh'a bağlı olan parçam titredi, sabit bir titreşim.

Bekledim, parmaklarım ipin etrafındaydı.

En küçük pırıltılar, yemi deneyen bir balığın ısırtığı gibi boyuna yuvarlandı. Temkinli olduğu kadar meraklı da olacaktı.

Halatı *sertçe* çektim ve bir şeye, oldukça güçlü bir şeye takıldığını hissettim. Sluagh'ın öfkesi misinadan yukarı doğru aktı. Hâlâ midemde olan o küçük parçasının yandığını hissedebiliyordum.

Onu yakalamıştım.

"Çekmeme yardım et!" Misinanın arkasını Kik'e attım ve o da dişleriyle sıkı. Geriye yaslandım ve misinayı ön kollarıma doladım. Misina sallandı, zıpladı ve aniden gerildiği gibi, her şey gevşedi.

Kik'le birlikte geriye doğru düştük ve bir yığın halinde yere yığıldık.

Orry havaya fırladı. "Ne oldu? Onu kaybettik mi?" Hattaki his hayır diyordu. Kancam hâlâ onun içindeydi. "Numara yapıyor," diye fısıldadım.

Yavaşça hareket ederek ipi tekrar kollarıma doladım. "Üçe kadar sayıyorum."

Kik ayağa kalktı ve gümüş çizgiyi tekrar ağzına aldı.

Orry arkasına geçti ve kuyruğunu yakaladı.

"Bir." Topuklarımı sıktım.

"İki." Kik alçak bir hırıltı çıkardı. "Üç!"

Tüm gücümüzle çektik, sluagh'ı kendimize doğru sürüklerken geriye doğru koştuk.

Bu sefer karşı koymadı.

"Gelmek istiyor," dedim son bir kez çekiştirirken.

Sluagh dünyalar arasında yırtıldı, kancam karnının derinliklerine gömüldü. Kafataslarından yapılmış atı ortalıkta görünmüyordu, kırdığım fener de öyle, ama çığlık atan kafatasları ve ruhlardan oluşan eteği girdap gibi dönüyordu, gölgeli ve korkunçtu. Eteğinden bir güç patlaması çıkarken çığlık attı - kolumu kıran güçle aynı güç.

"Aşağı," diye bağırdım.

Kik dinledi, gümüş çizgiyi bıraktı.

"Bilmediğimi mi sanıyorsun?" Sluagh etrafımızda dönerken kelimeleri hırıldayarak söyledi. Çizgiyi kafasının üzerine çevirdim.

"Fark etmezdi. Tıpkı bir çiğ ağız gibi, tek düşündüğün bir sonraki yemeğin." Ona dişlerimi gösterdim. "Aptal olmana engel olamıyorum."

Gözleri büyüdü. "Aptal mı?"

Sanki atlama ipi kullanıyormuş gibi ipi tekrar onun üzerinden geçirdim. İlmekleri gevşek tuttum ve konuşmaya devam ettim. "Aptal. Tam bir aptal ding dong."

Kik kıs kıs gülererek alay etti. "Siktiğimin eziği." "Berbatsın," diye ciyaktı Orry.

Başımı salladım. "Tam bir ezik. Sigella bana diğer sluaghlara ne kadar zeki olduğunu anlattı. Erkek sluagh'ların işlerin üstesinden gelme konusunda nasıl daha

Dengesizlik. Senin kolayca dūſeceđinden oldukça emindi."

Sluagh'ın öfkesi, baſını geriye doğru eğip çığlık atarken içinden fiſkirdi.

"Ŗimdi," diye bağırdım.

Sihrimi sıkıca çektim ve üzerine attığım halkalar kollarını yanlarına bağladı, bacaklarını birbirine kenetledi. "ek!"

Onu sertçe yere sürükledik, kalın gmſ çizgi eteğinin gölgelerini ısıırıyordu.

Yere dſtđnde içinden kakhahalar yükseldi. "Sen... beni burada tutabileceğini mi sanıyorsun? Küçük sihirli iplerini fark etmediğimi mi? Glgelerimi içine salmak için daha iyi."

Bunun çok kolay göründüğünü itiraf etmek istemedim. "Sana sonsuza kadar sarılmak zorunda değilim. Sadece yeterince uzun."

Gmſ ipi gergin tutarak, Kik'in devralması için baſımla iſaret ettim. "Bırakacağım."

Ona yaklaſmalıydım, gkkuſađı sürüsünün iſini yapabileceği kadar yaklaſmalıydım. İpi bıraktım ve sapı belimden çekerken bile sluagh'a doğru fırladım. Sluagh'ın kakhahası etrafımızda gürledi. "Sen ve ben, zayıf bir iple birbirimize bağlıyız. Bunun senin için ne anlama geldiğini sanıyorsun?"

Bir adımla diğeri arasında, sanki bir alicorn beni ezip gemiſ gibi karnımda bir acı patladı. Yere dſtm, kıvranırken bile ona yaklaſmak için yuvarlandım. *Hay sikeyim.* Vücudumdaki slk çamuru aracılığıyla beni kontrol m ediyordu?

Diſlerimi sıkarak ona doğru srndm.

"Kazanamayacaksın." "Beni durduramazsın."

Üzerimde durdu, elbisesinin kırık ruhları bana çığlık atıyordu. Serbest bırakılmak için yalvarıyordu. Eğer Sluagh'ın dediği gibi olsaydı, ben de onlara katılmak üzereydim.

"Onu öldüremezsın," diye bağırdı Kik, gürleyen ayaklarının sesi kulaklarımda olduğu kadar vücudumda da hissediliyordu. "Şimdi, çocuk!"

Bir elini salladı ve gücü dışarı doğru fırladı, dikkati birkaç değerli, kritik saniye için benden uzaklaştı. Kik'in eğilip kendini kurtaracağına güvenmiştim.

Çiçeği yukarı kaldırdım. "Onu duydunuz, küçük dostlarım. Şimdi!"

Saplı çiçek bir dizi renge büründü ve gökkuşağı sürüsü hem sluagh'ı hem de beni çevrelemek için yükselirken minik kanatlardan oluşan bir bulanıklık oluştu.

Gerçeklik anı. Ve birimiz için ölüm.

Öfke çığlığı bir anda paniğe dönüştü. "Hayır. Hayır, bu olamaz."

Sürü elbisesini ve derisini gagalayıp çaldığı her enerji parçasıyla ziyafet çekerken ondan uzaklaştım. Çığlık atan ruhlar dağıldı, hiçliğe karıştı. Derisi parçalar halinde kaybolmaya başladı ve süngerimsi bir görünüm kazandı.

Sluagh dizlerinin üzerine çöktü, sürü ona saldırmaya devam ettikçe tüm vücudu parçalanıyordu. Onlara vurabilirdi, ama büzülüp irkilince kuşlardan korktuğunu anladım.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm, o ölürken ve içimdeki kötülük de ölürken karnımdaki acıyla sakat kaldım.

"Kazanmana izin vermeyecek," diye fısıldadı dişleri teker teker dökülürken. "Onu yenebileceğini sanıyorsun ama ışık için kazanmak diye bir şey yok. Karanlığın yaratıklarına sıra gelme zamanı geldi."

Kalkanın kenarından tutup başımın üzerine kaldırdım ve boynuna indirerek onu ikiye böldüm. "Bunu göreceğiz."

Bedeni gözden kaybolurken sürü etrafında dönmeye başladı. Böcekler bir fırtına gibi her yere yayıldı.

"Bir ziyafet!" diye cıvıladı sürünün lideri. Sürü böceklerin peşinden fırladı ve onları olabildiğince hızlı yedi.

Dizlerimin üzerinde kaldım, nefes nefese kalmıştım. Sluagh'ın kötülüğü bedenimden ve diyarlardan gitmişti. Başardık. Karanlığın ikinci uşağından kurtulmuştuk. Umarım Andas o kaltağın ölümünün her zerresini hissetmiştir.

Orry rahatlamış bir şekilde hıçkırıyordu ve ben dönerken gülümsedim. Gülümseme yüzümden kayıp gitti.

Kik yan yatmıştı, vücudunda kan birikiyordu.

"Hayır." Dünyam paramparça olurken inkârım boğuk bir nefesle dışarı çıktı. Kan parlaktı. Fıskırıyordu.

"Yeterince hızlı hareket etmedi," diye hıçkırdı Orry. "Darbeyi aldı."

Arkadaşımın yattığı yere doğru tökezledim, onu iyileştirmek için sihrimi topladım. Onu buraya bağlamak için her şeyimi ortaya koydum. Kik'in yanına çöktüm, ellerimi boynuna koydum, onu kurtarmaya hazırdım.

Gözleri karanlık ve cansızdı.

Zihnim uyuştı. Vücudum kilitletti.

Çok geç kalmıştım. Geç kalmış olamam. Veda etmemiştim. Büyüm hazırды ve onu iyileştirmek için buradaydım.

Ama sadece hayat devam ediyorsa iyileşebilirdim. Kik gitmiş miydi?

Kik gitti.

İçimden kopan feryat boş ovalarda yankılanırken, keder benden geriye kalanları ezip geçti. Boynuna eğildim ve en eski, en sevgili arkadaşım sarılarak hıçkıra hıçkıra ağladım.

Kardeşim. Yoldaşım.

Peggy... aşklarına bir şans vermeyi kabul etmişlerdi. Çok mutlu olmuştu. Hayat nasıl bu kadar acımasız olabilirdi?

Ancak kader bana bunu göstermişti ve ben yanlış okumuştum. Uzağa sadece bir yol uzanıyordu. Kik'in Peggy'nin yoluna katılmasının kaderlerini birleştirdiğini düşünmüştüm. Ama hayır, içlerinden birinin ölümünü görmüştüm. *Onun ölümünü.*

Kik gitmişti.

Nefesim kesik kesik geliyordu. Bedenim de onlarla birlikte titredi ve sarsıldı.

Orry yukarı tırmandı ve boynuma sarıldı, sıcak gözyaşları tenimden aşağı kayıyordu. "Çok üzgünüm, Silver. Çok üzgünüm."

Yanında diz çöküp içimde hiçbir şey kalmayana kadar hıçkıra hıçkıra ağlarken yelesindeki buz sarkıtları eridi. Son zamanlarda tek yaptığım ağlamaktı.

Aaden. Cormac. Anne. Kik.

Sevgililerim. Koruyucu. Yoldaşım.

Hepsi ölmüş. Yine de Sigella kötü şeylerin üzer üzer geldiğini söylemişti.

Yelesine dokundum, iplerin buz olmadan ne kadar yumuşak olduğundan nefret ediyordum. "O son orijinal kara kelpiydi. Diyarlar arasında geçit açabilecek kadar saf bir güce sahip olan son kişi. Bir zamanlar tanrıçaları taşımıştı."

Orry burnunu çekti. "Nasıl... Onsuz nasıl devam edeceğiz? Ben onun sopa kızıydım. Sen onun gururu ve neşesiydin."

Peggy'ye nasıl söyleyecektim? Sluagh'la savaşacak gücü bulmuştum ama ona Kik'ten bahsetmek daha zor bir savaş gibi geliyordu. "Bilmiyorum." Gözlerimden süzülen yeni yaşlar henüz işimin bitmediğini gösteriyordu.

Ama her zamanki gibi yolumun başka planları vardı.

Whoosh.

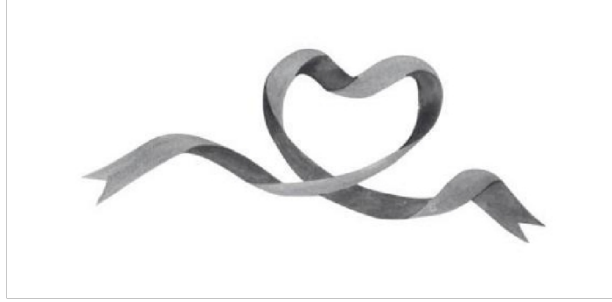
Gökyüzünden gelen bir beden değil, bir portaldan adım atan bir insan.

Ondan yayılan karanlık enerjiden tam olarak kim olduğunu tahmin

edebiliyordum.

OceanofPDF.com

CHAPTER 24

Andas tskd, bir metre arkama inmek için portal açtığı yerden daireler çizerek görüş alanıma girdi. "Sevdiğin biri daha öldü. Vay, vay. Başlıyorsun

ortak faktör gibi görünmek için."

Gözyaşlarımı silmeye zahmet etmedim. "Aaden ve Cormac da onu tanıyordu. Biraz olsun keder hissetmiyor musun?"

"Hissettiğim her keder gücümü besliyor." Orry saçlarıma tırmandı.

Andas'ı görmezden gelerek Kik'i gücümle gümüş bir battaniyeye sardım; adamlarım ölüp bu pisliğin bir parçası olmadığında Aaden'in cesedine yaptığım gibi onu kaplamadım. Battaniye Kik'i koruyacak ve Peggy ya da ben dönüp ona uygun bir cenaze töreni yapana kadar bedenini bütün tutacaktı.

İşim bittikten sonra hafifçe sallanarak ayağa kalktım.

Andas bana bakarken dudakları kıpırdadı. "Sluagh'ımı katlettiğin için buraya geldim ama görüyorum ki o da neredeyse sana aynısını yapıyordu." Kaşlarını çatarak etrafına bakındı. "Neden Rusya?"

"Kik seçti. Rusya'da doğdu. Annesi bir tanrıçayı Underhill'den Dünya'ya taşıırken doğurdu." Bu kalbimi hafifletti

Bazıları. Kik, doğduğu yerin onu diğer kara kelpplerinden ayırmasından her zaman gurur duymuştur. Tarihte Dünya'da doğan tek kara kelpiydi.

"Ne istiyorsun Andas?" Çenemi eğdim ve o beni yakalamadan önce diyarlar arasında geçiş yapma şansımı hesapladım. Kendimi, Orry'yi ve Kik'i buradan uzaklaştıracak gücüm olduğundan emin değildim. Ve Kik'i bıraksam bile, Andas'ın başka planları varsa fazla uzaklaşamazdım. O çok hızlıydı.

Önümde durmak için yürüdü ve bakışlarımızı kilitli tutmak için boynumu büküm. "Annen ihtiyacım olan şey için yeterli olurdu. Anılarım bana bu şekilde daha mutlu olacaklarını söylüyor. Ama böyle bir işkence beni besliyor ve her şeyi sana yapma düşüncesini tercih ediyorum," dedi Dengesizlik, bir elini boğazımın dibine dayamak için kaldırarak.

Odağımı yarı tanıdık yüzüne -soğuk ve yakışıklı- ve gücün vücut bulmuş hali olan gövdesine kaydırdım. Vücudum ona tepki verdi ve boğazı çalıştı.

Vücudu *benimkine* tepki veriyordu.

Bakışlarım ona döndü. "Bana ne yapacaksın, Andas?"

Burnunu boynumda ve çenemde gezdirdi, içine çekti. "Mmm, her şeyi yapmama izin verirsin, değil mi? Beni çok arzuluyorsun, eskiden olduğum kişiyi."

Ben yaptım. "Ve beni arzuluyorlar."

Dudakları büzüldü. "Anlıyorum. Senin tadın güçlü bir anı. Bunu birlikte yapabiliriz, biliyor musun? Sen, Underhill'in kraliçesi. Ben, tüm diyarların kralı."

"Neden sadece Underhill'i alıyorum?"

Andas'ın buz gibi soğuk bakışları benimkilerle buluştu. "Bir nimet. Sende kalmasına izin verirdim."

Kaşlarım birbirine çatıldı. "Sende kalsın mı?" Herhalde benim de Underhill'in yeni metresi olduğuma inanmıyordu.

Gözlerini kırptırdı ve ben cevap vermeyince başını arkaya atıp güldü. Hoş bir kahkaha değildi bu. "Bilmiyor musun? Hayır, bu imkânsız olurdu. İnkâr ediyorsun. Ne kadar tuhaf."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve cevap vermedim.

Dengesizlik mırıldandı. "Sınırların bana hem hizmet ediyor hem de yol gösteriyor. Bugün seni almayacağım. İlgilenmem gereken daha acil bir mesele var. Sen kaderini inkâr ederken güvenliğini sağlamam gereken başka bir diyar."

Underhill. Sırada onun listesinde olduğunu biliyordum. Olmadı.

Ona gülümseyerek, gülme büyüğü sırasında kemerimden çıkardığım hançeri karnına sapladım.

Sendeleyerek geri çekildi ve bıçağı bakakaldı. Hırıldayarak bıçağı vücudundan çıkardı ve açılan yara, kenarları simsiyah bir şekilde tekrar örülürken bakakaldım.

Andas nefes aldı. "Bu çok kabaydı. Bunun için seni burada bırakacağım. Rusya'nın tadını çıkarın."

Dengesizlik bir geçit açtı ve o dönerken kendimi öne attım, bileğine yapıştım. Orry kanatlarını boynuma dolamıştı.

Rusya'dan sürüklenirken dünyalar yanımdan akıp geçti. Diğer taraftan fırladık ve topuklarımızı içeri sokmayı başarana kadar kiremitli yamaçtan aşağıya doğru kaydım. İnleyerek yukarı uzandım.

"Silver, iyi misin?" Orry bana katılmak için aşağı uçu.

Dragonsmount'tan aşağıya kadar inmişim ama... "Evet."

Sendeleyerek ayağı kalktım ve Sluagh'la savaşmak için geride bıraktığım yaratık denizine baktım. Andas ve bana yer açmak için geri çekilmişlerdi.

Andas dağın yarısında durdu.

Sol dizim kırıldı ve üzerine sertçe düştüm. Bu dövüşte ortaya koyacak neredeyse hiçbir şeyim yoktu. Kendimi onun peşinden fırlatırken bile bunu biliyordum.

"Ona bakın, Underhill'in saygıdeğer yaratıkları," diye bağırdı herkesin duyması için. "Bakın ve ne kadar zayıf olduğunu görün."

Ayağa kalkmaya çalışırken binlerce gözün üzerimde olduğunu hissettim.

Andas kollarını yukarı kaldırdı. "Karanlık sonunda bu üzgün diyarı kucaklayacak. İçinde gerçek gücünü bulacaksın. Şimdi, bu senin kabulünle gerçekleşebilir."

Gerisini söylemedi *ya* da söylemedi.

Etrafımdan büyü çektim ve onu kullanmak için sahip olduğum azıcık gücü topladım. "Burada istenmiyorsun Dengesiz. Bu diyarı ve Underhill'in sevgili yaratıklarını rahat bırak. Onlara zarar vermene izin vermeyeceğim."

Sesim gümür gümür çıkıyordu, yüksekliği beni şaşırtmıştı. Kik haklıydı, sesim annem gibi çıkıyordu.

Andas güldü. "Ne yapacaksın, zavallı Silver? Tam gücünle bile benim gibi birine karşı ne yapabilirsin ki? İşler tersine döndü. Diyarlardaki en güçlü kuvvet benim. Benim aksime, senin sürpriz yapma şansın yok. Annen yok, sevgilin yok, koruyucun yok. Hiç kimse ve hiçbir şey yok."

Olduğum yerde sallandım. "Ve yine de seninle onların arasında duracağım. Her zaman. Bunu unutmayın, Aaden ve Cormac." Dişlerini gösterdi. "Bana *Andas* diyeceksiniz."

Kik'in yanıt olarak *Anüs* diye mırıldandığını neredeyse duyabiliyordum.

Orry başımdan uçarak önümde durdu. Kanatlarını önünde birleştirdi ve çenesini kaldırdı. "Silver'ın hâlâ bir sevgilisi var. *Beni*. Diğer herkesi kurtarmak için çok şey verdi ama sıra bende. Seninle onun arasında duruyorum."

Unbalance'ın kahkahası gürlledi, ancak kayalar devrilirken ve kiremitler çığ gibi kayarken ses kayboldu.

Yaşlı Piç, Ejderha Dağı'ndaki evinden tırmanarak çıktı ve Andas'ın tepesine dikildi.

Nal sesleri. Alicornlar ve katran canavarları Orry'nin önünde sıra sıra dizilmişti.

Sürünerek. Naga da onlara katıldı.

Arkamdaki yaratık denizi, çan sesleri, kanatlar, gümbürtüler ve gıcırtilardan oluşan bir kakofoni içinde hareket ederek beni kalın bir kozanın içinde kuşattı. Bir milim bile kıpırdamayan Andas'a meydan okurcasına anırdılar ve ısıklık çaldılar.

Yüz ifadesi pürüzsüz ve hesaplıydı.

Sırtımdaki bulut yayı çektim ve bir ok attım, boğazına nişan alırken kirişi gerdim.

Andas bizi küçümsedi. "Merak ediyorum, şimdi hepinizi yok edeyim mi?"

Gülümseme sırası bendeydi. "Ve kölelerini mi kaybedeceksin? Sen bundan daha zekisin, Cormac."

Yeşil gözleri alev alev parlıyordu ama kendini tutamadı. Elini çok erken göstermişti. Ölçekler âlemindeki sessiz ve sinsi kampanyasına devam etmek yerine Underhill'i dize getirmeye çalışmıştı.

"Burayı terk et," diye emrettim ona. "Ne ben ne de başka bir yaratık tarafından hoş karşılanmıyorsun."

Yaşlı Piç başını eğdi ve ateş toplarken karnındaki pulların arasında erimiş kırmızının izini gördüm.

Aaden sırtıttı. "Savaşta bu muharebeyi kabul edeceğim. Kafesime girene kadar benden alacağın tek hediye bu olacak."

"Hiçbir kafese girmeyeceğim."

"Bu kadar çok istediğin halde ne kadar yazık."

Yaşlı Piç burnunu açtı ve derin bir nefes aldı. Kükreyen alevin çıtırtısını kimse kaçıramazdı, özellikle de Andas'ın gücüne sahip biri.

Dengesizlik bana bir yay fırlattı ve Yaşlı Piç Andas'a doğru ateş püskürürken ben de demir uçlu okumu fırlattım.

Alevler ve oklar uçuşurken, zaman bakışlarımın Dengesizlik'in bakışlarına kilitlenmesine yetecek kadar yavaşladı. Onun zalim eğlencesini gördüm. Bir geçit açıp içeri adım atarken dudaklarından dökülen sözleri duydum.

"Bir dahaki sefere kadar, Underhill."

Onun olduğu boşluğa bakakalmıştım. Sonra fae aleminin yaratıkları dönüp bana bakmaya başladılar. Etrafımı sararak çeşitli şekillerde eğildiler ya da derin derin başlarını salladılar. Katran canavarları başlarını uzatılmış bacaklarına doğru eğmişlerdi. Naga'lar yere yuvarlanmıştı, böylece karınları saldırıya karşı savunmasız kalmıştı. Kanatlar genişçe açılmıştı.

Teslim.

Saygılı ol.

Onları sadece ben kurtarmadım. Onlar *beni* kurtardı.

Orry bana bakıp derin bir reverans yaptığında nefesimi tuttum.

Sessizliğin içinde konuşan, kösele kanatlarını içine çekmiş ve koca başını eğmiş Yaşlı Piç'ti. "Denge, Tüm Diyarların Kraliçesi, seni annenin seçilmiş Yeraltı'sı, tanrıçaların seçilmiş Yeraltı'sı ve kadim kader yollarının seçilmiş Yeraltı'sı olarak karşılıyoruz. Bizler senin tebaanız. Taht sizindir."

**KAHININ KENDISINDEN DAHA ÇOK ŞEY BILİYOR
ÇIKIŞ GÜNÜ HATIRLATMALARI İÇİN KAYDOLARAK**

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bir sonraki okumanız için

Shannon Öneriyor: Kader

Tarafından Ele

Geçirilmiş

Kelly öneriyor:

Aşk ve Lanetleme

OceanofPDF.com

AYRICA YAZARLAR TARAFINDAN

Bal ve Buz Serisi

BAL VE KÜLDEN BİR SARAY
TÜYLERDEN VE KEMIKTEN BİR TAHT
YAPRAKLARDAN VE BUZDAN BİR
TAÇ

Bal ve Buz Dünyası

DIKEN ÖPTÜ & GÜMÜŞ ZİNCİRLER
SARMAŞIK DOKUNDU & BRONZ
BIÇAK

TÜM KİTAP LİSTESİ İÇİN ZİYARET EDİN

www.shannonmayer.com

www.kellystclare.com

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.